51866|A

8895

[1715?]

TRACTATUS VARII
De
PULICIBUS,

Quorum Primus exhibet
Diſſertationem Juridicam
Opizii Jocoſerii
De eo, quod juſtum eſt, circa Spiritus
familiares Fœminarum,
Hoc eſt

PULICES,

Item Appendix continens varias quæ-
ſtiones Miſcellaneas de hoc Spiritu volatili,
Secundus
Laudem & defenſionem Puli-
cum, ex Maſenii Exercitat. Ora-
toriis deſumptam.
Tertius
Vituperium & Damnationem il-
lorum ejusdem Autoris.
Et Quartus
Flochiam Greiffoldi Knickknakkii
ex Floilandia Cortum Verſicale de
Flois, Schwartibus illis Thiericulis, quæ om-
nes ferè Menſchos, Mannos, Weibras, Jungfras,
&c. Behupffere, & Spitzibus Schnabilis
ſtechere & beiſſere ſolent.

Utopiæ Literis Alphabeticis.

8895

WELLCOME
HISTORICAL
MEDICAL
LIBRARY

ECce Tibi, benevole Lector! materiam de Pulicibus Quæſtionibus Theoretico-Practicis rarioribus adornatam, variis variorum Dicaſteriorum Præjudiciis auctam, rationibus tam dubitandi, quàm decidendi amplificatam, facultatum celeberrimarum reſponſis ſolidiſſimis firmatam, & ex principiis tam juridicis,

quàm Moralibus deprom-
ptam, lectu jucundiſſimam, quam æqui bonique conſulere ne dedigneris, & Compilatori favere pergas, qui curioſas ejusmodi materias in poſterum (ſi hæc ad palatum fuerit) in Lucem edere haud intermittet.

OPI-

OPIZII JOCOSERII DISSERTATIO POLITICA

De eo, quod juſtum eſt circa Spiritus familiares Fœminarum.

Hoc eſt

PULICES.

Opizius Jocoſerius
PRISCILLÆ CAPITONI
Virgini Chariſſimæ
S. P. D.

ETſi noctuas Athenas, *juxta illud tritum, ferre videar, qui, præſertim menſe* Auguſto, Pulicum *ſemper auctore;* Pulicem *Tibi offerre audeo; nihil tamen de Tua facilitate mihi metuo, cui (credo) copia divitiarum Tuarum inopiam favoris non pariet; hac ſpe freto, quod magis quisquàm quid, donet, inſpicies. Et, quem dono,* Pulex *eo gratior erit, quò certius eſt, eum multis paraſangis reliquorum natura abire. Nec enim mordebit, ſed delectabit & titillabit: inde & dignus eſt, qui mitiore fruatur fato, quàm reliqui Tui, qui plus fellis, quàm mellis habent; ut adeo non meæ preces, ſed Tuus & materiæ genius, etiam ſine*

Curione, ad hoſpitalia tecta Tua aditum ei haud dubie paraturus ſit. Sed ſatis mihi præſtas, ſi nugas meas legis: Itaque adjecto epiſtolio moleſtus magis quàm officioſus eſſe nolo: Vale!

Candidior folio nivei Priſcilla *liguſtri,*
Floridior prato: longa procerior alno.
Splendidior vitro, tenero laſcivior hædo
Levior aſſiduo detritis æquore conchis
Solibus hybernis, æſtiva gratior umbra,
Nobilior pomis, platana conſpectior alta,
Lucidior glacie, maturâ dulcior uvâ.
Mollior & cygni plumis & lacte coacto,
Et ſi non ſugias, riguo ſormoſior horto.

LECTORI AMICO SALUTEM.

ADmirandum Tibi, Lector benevole, rem exhibere animus eſt, hac tamen lege, ut venerabile frontis Catonianæ ſupercilium aliquantiſper in mare Creticum deportes, ne tribunal nobis Rhadamantheum, & ut ſeveri illius judicis *Scopulus fiat rei.* Quid ergo, inquis, ex Africa monſtri habes? an Gigantem Deorum quondam oppugnatorem audaciſſimum? vel Pythonem novum? aut Draconem horrendum, Cadmi olim prædam? Actæonemve cornutum? An forte, ut Scriptor ille Cyclicus apud Flaccum:

Fortunam Priami cantas & nobile bellum?
Antiphaten Scyllamque & cum Cyclope Charibdim?

vel quæ aliàs ſpecioſa miracula promis? num phœnicem habes, quin genteſimi cujuslibet anni (ſi ſtupendo ſapientiæ humanæ miraculo, *Seneca* Epiſt. 42. credimus) partum? An potius?

Parturiunt montes, naſcetur ridiculus mus?

Imò verò rem acu tetigiſti! Vilior eſt mure res, & vel S. Scripturæ *1. Samuel 24. 15.* phraſi, viliſſima: *PULICEM*, Spiritum familiarem ſexus fœminei Tibi offerimus, ſub incude Juridica vapulantem, & cultro non Medicorum, ſed Jurisconſultorum anatomicè diſſectum, jucundo, ni fallor, ſpectaculo, & æquè ridiculo, ac ſi alaudam, vel *Regulum*, aliquot bonum curru vectum videas, quod genus eſt ſervitii cujusdam feudalis in Franconia, juxta *Speidel in Notab. voce* Lehendienſt/ Hoſpitem ergo non multi cibi, ſed multi joci deſideramus: Veni, quisquis es, benevole Lector, ad dapes & cramben, non quidem bis coctam, (nec enim noſtrum

noſtrum eſt, ut Cornicula Horatiana ſolebat, alienis non plumis ornatos deridendos aliis propinare, & contra Leg. XII. Tabb. alienam ſegetem in noſtrum agrum *pellicere.*) ſed tamen nullo conquiſitarum phraſium pipere, aut ſententiarum zingibere, tantum aliquo facetiarum ſale conditam: ita quidem, ut jocando ſervetur τὸ πρέπον. Ridentem dicere verum quis vetat? aut urbanitatem vitata ſcurrilitatis Charybdi & exceſſus Scylla vituperabit; niſi forte auſterus Cato, è quo quis citius ignem, quàm riſum excutiat, & qui, ſociatâ ſtultitiæ ſuperbiâ, audito joco, juxta illud Mantuani: *1. Sylv.*

Sic furit, ut ſpumis ex ore cadentibus atrox
Fulmineus quoties dente minatur aper.
Sic fremit, ut frendens, cum ferrea vincula mandit
Cerberus & ſtygias murmure turbat aquas.

Arcum non ſemper tendere Apollinem, tri-viali proverbio admonemur, ne ſemper ſeverioris diſciplinæ Muſas colamus. Inter ſe, ex dictamine Senecæ *Epiſt. 3 ita miſcenda ſunt, & agenti quieſcendum, & quieſcenti agendum, prout natura diem & noctem ſe feciſſe clamat.* Nec nos ordinis noſtri teſſeram abjicimus, aut Siſypheum Spartæ nobis mandatæ ſaxum, muſco obduci ſtatim patimur, ubi honeſto nos otio, vel potius negotio delectamus, & ſic triſtitiam Fortunæ inclementioris ſagittas ſecutam quaſi exorcizamus. Talia agimus cum nihil agere aut poſſumus aut volumus. Ut ſic præpoſteras improbo naſo excubias agentes mortales, quos roris tinea comeſt, & invidiæ rubigo rodit, tela ſua venenata in nos figere jure non poſſint. Tuus ergo, B. L. candor pro clypeo & muro aheneo erit contra iſtius furfuris homines, Theonino cunctos dente ferire doctos. Habeas hanc exigui & fere extemporanei laboris fœturam, non niſi melio-

ris

ris obſidem & ſponſorem. Defendas nos umbo celeberrimorum virorum, ſimilia jocoſa ita auſorum, ut ab æquis rerum æſtimatoribus in Cærites ceras relati non fuerint. Nota illa Senec. *de Tranq. Anim. c. 15. v. 5. Miſcenda tamen iſta & alternanda ſunt.* Et paulo poſt: *Nec in eadem mentione æqualiter retinenda mens eſt, ſed ad jocos revocanda.* Interdum & Socratem in arundine longa equitantem videre licet: & graviſſimus *Seneca Epiſt. 106.* latrunculis ludit, aut in ſupervacuis ſubtilitatem terit. Teſtor Apocolocynthoſin Claudii Cæſaris, eo Auctore editam, unde patuit omnium horarum hominem tantum valuiſſe in jocis, quantum in ſeriis. Achillis gloriam, ut tali pugna non feramus, certè Ajacis nos manet. Aliquod, ſi non omne fert punctum, qui miſcet utile dulci. Fortè niſi ita peccaremus, gravius peccaremus prout alii, qui *feriarum laxamenta curarum, alea, luxu, venere, aliisque vitiorum contentionibus ſup-*

 plere

plere aſſolent : juxta illud Plinii in Paneg.

Sed apud bonum virum, bonam cauſam habebimus, apud malum ne quidem agemus : ut ait *Seneca lib. 4. de Benef. cap. 4.* Itaque ne prologus prolixior ſit fabula, manum de tabula tollimus; præſertim cum, neſcio quis, Cynthius aurem vellens moneret ex Plinio Juniore, *lib. 4. Epiſt. Longiore præfatione ineptias vel excuſare vel commendare ineptiſſimum eſſe.* Vale, Lector benevole, & ſi quem Zoilum vel Sciolum offendes, meo nomine ſalutatum Anticyras mitte, ut ibi bibat *purgantem pectora ſuccum.*

PROLOGUS.

AD præſcriptum l. 25. verb. *Rogo plenius, quæ ad hæc ſpectant, attingas, quotidiana enim ſunt ff. de lib. leg.* de materia quotidiana, ſcilicet *Pulicibus*, animalculis ita notis:

Notior ut jam ſit canibus non Delia noſtris.

Actu-

Acturus, ut cuncta fiant ordine & decenter: vocis vim primum explicabo, & ab hoc rivulo ad mare materiæ ampliſſimum navigium & vela vertam, cum JCtis ſummus & prior ſemper circa verba labor fuerit, teſte Quintil. *Inſt. Orat. lib. V. cap. ult.* adeò, ut Auctore Gellio *Noct. Att. lib. XIII. cap. 10.* Antiſtius Labeo, (celeberrimus ille JCtus: *v. l. 2. ff. de orig. juris*) qui latinarum vocum origines & rationes exactè percalluit, eâ præcipuè ſcientiâ, ad enodandos pleroſque juris laqueos ſit uſus: cui rei gemina in aliis JCtis ipſoque Juſtiniano noſtro ſacratiſſimo deprehendes.

Quæſtio ergo prima ſit:
Unde *Pulex* dicatur?

Quæſtio I.

Et licet adhuc, more ſuo, velut Proculus & Sabinus, certent Grammatici; communis tamen opinio eſt, quod dictus ſit à Græca voce

πύλλος

πύλλος originem trahente à verbo ψύλος ſive ψύλλα *pulex*, quæ ratio originis adeò induxit Cælium Calcagninum, ut non *Pulex* ſed *Pullex* ſcribendum, dictatoriè, contra omnium Criticorum vota præſcribat; Nos Palæmonis vices aliis relinquemus, nec malè judicando litem noſtram faciemus, *l. 6. ff. de extraord. cognit.* Alii *à pulvere* Pulicem nominatum putant, cum *pulvis* ſit alimentum *Pulicis*, prout hujus ſententiæ eſt *Iſidorus*; vel melius, (quo & alludunt verba venuſti carminis notiſſimi:

Angla, Floosque canam, qui was ſunt
pulvere ſwarto.)

quia ex *pulvere* naſcitur Pulex: delicatiores enim ſunt Domini Pulices, quàm ut *pulvere* ſint contenti, cum quotidie deliciis & ſanguine virgineo, uti fruique ſoleant, niſi forte *pulverem* comedere eo tempore, quo homines glandibus veſcerentur, prout *ad l. 236. ſ. 1. ff. de verb. ſign.* notare ſolent Noſtri, quorum omnium

inſtar

inſtar Wiſſenbachius eſſe poteſt ad partes vocans tres Poëtas, hoc eſt, teſtes omni exceptione majores, Auſonium videlicet, Tibullum & Ovidium. Ne verò, in convivio hoc fabuloſo ἀσύμβολος ſim, & mea oracula ego fundam, dixerim, quod *Pulex* dictus ſit vel à *puella* & *lex* (wornach die Jungfern die Finger zu lecken pflegen) vel à voce *mulier*, : ita ſcilicet, ut *mu*, mutetur in *pu* : abjiciatur *i*, & loco *er* addatur *lex*, unde præciſè fiet *Pulex*, ſimili derivatione, quâ, teſte Philandro von Sittenwald / Benjamin à verbo *Volo* deſcendit. Et hoc ante me nemo obſervavit ; ceu quondam apud Dn. Schippium jactabat Magiſtellus quidam ; qui in ſcribendo gloſſas ad Calepinum ; in voce *refrigerium*, loco verbi Kühlung/ quod apud Germanos *refrigerium*, ſed in duas voces diviſum ſignificat die Lunge von einer Kuhe/ ſubſtituendum potius ajebat Ochſen-Lung / ob ſexus maſculini prærogativam.

Qua-

Quæſtio II.

Cujus ergo generis ſit *Pulex?*

Et quamvis Grammatici ſummi, infimi, medioxumi ad unum omnes *Pulicem* generi Maſculino adſcribant, nulli tamen dubitamus ab iis divortium facere; cum quotidiana illa magiſtra experientia vel lippis atque tonſoribus notum ſit; *Pulices* eſſe generis fœminini: Dann dergleichen Thierlein halten ſehr viel von den Weibs-Perſonen / und bleiben durchgehends gerne bey dieſen Leuten / weil ſie daſelbſt nicht allein ihr Eſſen / ſondern auch ihr Getränck finden; dannenhero ſie keinen andern Brunnen ſuchen dürffen. Ad minimum hoc erit à Grammaticis concedendum, *Pulicem* eſſe generis communis, cum per communicationem ſint etiam generis maſculini. Quidquid ſit, loquamur cum vulgo, ne examen Grammaticorum infeſtas aquilas, junctis umbonibus nobis inferat, quod illi accidere videmus, qui ſe ad aurem auramque

amq; eorum non examuſſim com-
onit; & in patrios Divi Priſciani
ineres mingere auſus fuerit?

Quæſtio III.

Unde vero deſcendat vox Germa-
nica Vlooy quæri poſſet?

Reſpondemus ſine hæſitantia; vo-
em illam à pernicitate, *Pulicum* pro-
rio quarti modi, dictam in aprico
ſe: Ein Floh/ weil er gleichſam fliegt.
Quam derivationem mirè confir-
nat ænigma Poëticum, nuper à for-
noſiſſima virgine H. N. nobis pro
bſidio charitativo communicatum,
ſonans:

y lieber! rathe was iſt dieß:
s ſticht doch ohne einen Spieß/
Es fliegt im Finſtern und im Licht/
Und hat doch keine Flügel nicht/
s kennet weder Sand noch Erd/
s beißt ohn Zähn / doch mit Be-
ſchwerd/
ey Mägden iſt es gern / und ihnen
gantz gemein/

Vier

Vier Füßlein hat es nicht/ noch eins,
noch auch zwey Bein/
Und iſt doch wohl verſehn. Es geh
in Schwartz gekleidt/
Weil ſeine Eltern ſind getödt mi
Grauſamkeit.

Reſp. Ein Floh

Et hoc ipſum eſt, quod intendit ve-
nuſtus prælaudati carminis de Vloji
Auctor, cum ſic modulatur:

- - *Qui poſſunt huppere longè,*
Non aliter, quàm ſi Vleuglos Natur.
dediſſet.

Quamvis, quod obiter adjicimus, ſe-
xus fœmininus antidota ſua contr
illam pernicitatem habeat: Sie kön
nen die Flöhe gleichwol erhaſchen. Adeo
ut omne ingenium puellarum in di
gitos abiiſſe videatur. Unde com
munis Dd. concluſio eſt, quod is
qui pulicem quàm promptiſſimè ca
pere nequit, per præſumptionem ho
minis & juris putetur ſexûs non fœ
minini, ſed maſculini eſſe, adeò u
contra eum ad inquiſitionem poſſ
pro

procedi: prout ita in Monaſterio quodam virgineo S. deciſum memini, ubi Titius ſe coquam mentitus erat. Nec fefellit augurium; Sellæ enim Epiſcopali impoſitus fuit, quo facto omnes Veſtales clamabant: *Peſſimus habet.* Itaque protinus cœnobio ejectus fuit, quamvis per majora vota Virginum Sacrarum fuiſſe nimium clementi urnâ abſolutus. Et hoc obſervandum, cum in praxi frequenter accidat.

Quæſtio IV.

An *Pulices* jure civili teneantur?

Hæc de vocibus delibâſſe ſufficiat; *Nunc teritur noſtris area major equis?* Cum ad rem ipſam ſit progrediendum: ubi ardua & Sabbathina quæſtio in ipſo limine ſeſe offert, anne *Pulex* Juri civili Romano ſit ſubjectus? Et videbatur prima fronte dicendum, quod non; tum quod nullum extitet SCtum, quo pulicum Reſpublica illud ius adoptavit; ſicut in Germania id reperitur: per allegata

gata Struvii, *ex. 2. th. 35.* tum qui:
Pulices, ut à nullis populis, ſic nec à
Romanis, utut potentiſſimis, ſunt
victi aut ſubjugati; quo argumento
utitur Gallus JCtus, Carolus Moli-
næus *Comment in Conſv. Pariſ. Tit. 1.*
gloſſ. 5. num. 110. ubi ſic fatur: *E Ju-*
re Romano mutuamur, quod & æquitati
conſonum, & negotio, quo de agitur, ap-
tum congruumque invenitur, non quod un-
quam fuerimus ſubditi magno Juſtiniano
aut ſucceſſoribus ejus, ſed quia jus, illo Au-
ctore, à ſapientiſſimis viris ordinatum tam
eſt æquum. Sed me arbitro, magiſtra-
liter erit diſtinguendum: Nam in
illis locis, ubi jus Romanum è Maje-
ſtate eſt receptum, omninò juxta il-
lud *Pulices* ibi judicandi ſunt. Pri-
mò cum omnis anima ſubjecta eſſe
debeat poteſtati Principis, *Rom. 13.*
Secundò, quia regulariter *Pulex*, ut
acceſſorium ſequitur ſuum princi-
pale ſcil. hominem, quoad forum
& jus in eo obtinens: *arg. l. 1. §. 12.*
& 14. ff. ſi quadr. paup. fec. Tertiò fa-
cit huc diſpoſitio legum, quod ſi a-
riete:

rietes vel boves inter ſe commiſiſſent, & alter alterum occidiſſet, ſiquidem is periiſſet, qui aggreſſor erat, ceſſet actio, quia alter concitatus, & quaſi defenſionis jure damnum dedit: ſin verò is, qui non provocavit, occiſus læſusve eſſet, competat actio *l. 1. §. 11. ff. d. t.* adde Grotium de *J. B. & P. 1. c. 2. art. 3.* Unde apparet & animalia juxta jura Rom. judicari. Quo ipſo de *Puliee* Vaſallæ conſtat, eum diſpoſitioni feudali ſtare & cadere, ſicut *Pulex* monialis Jure Canonico tenetur.

Quæſtio V.

Inde ergò 5. quæritur, anne *Pulex* virginis vel viduæ fruatur foro miſerabilium perſonarum, ex *l. un. C. quand. Imper.* Et dico, quod ita, cum forum illud ſit privilegiatum: Atque tali foro & domeſticus privilegiati fruitur, prout de famulo & domeſtico Cardinalis & Legati tradit Bonacoſſ. de Famulis, *Quæſt. 12. & 35.* de

35. de famulo Studioſi : *Idem Qu*
43. & 52. Limnæ de Jur. Pub. *lib. 8*
cap. 10. num. 18. De foro *Pulicis* Au-
guſtæ ſeu Imperatricis collige ex *lib.*
31. ff. de legibus. enucleata à Struvio
ex 2. th. 11. Dum de *Pulice* Auguſtæ
ſcribo, incidit epigramma Oweni, de
pediculo Aulico; ita ſonans :

Blandus adulator per totam curſitat au-
lam,
Principis inprimis nobiliumque fores,
A pedibus ſic nomen habens mala beſtia
totum
Infeſtat corpus, præcipueque caput.

An autem pulex monialis in crimi-
nalibus apud judicem ſæcularem,
an Eccleſiaſticum debeat conveniri,
dijudicandum erit ex Chaſſanæo *in-*
fra Quæſt. 46. citando, ubi ſimilem
tractat caſum. Certè quia, ſaltem ex
conſuetudine univerſali, pœna eſt
corporalis, Clerico judici per omnia
vix locus erit. Vide *c. At ſi 4. X. de*
judic. et. t. t. X. de foro comp. Carpz.
Pr. Crim. 3. *quæſt. 110. num. 82. &*
ſeq.

ſeq. Sed hac de re plura vide *ſeq. quæſt. 36.*

Quæſtio VI.

Hac occaſione quæri poſſet: Anne ergo *Pulex* fœminæ nobilioris, ſit nobilior & melioris conditionis, quàm *Pulex* plebejæ? Affirmamus ſine hæſitatione, 1. quia praxis ita ſervat, daß des Schultzen ſeine Kühe vor andern den Vorzug haben. 2. Idem de domeſticis nobilium tradit Bonacoſſ. *qu. 32.* Et ut is, qui melioribus & honeſtioribus præeſt, melior ac dignior cenſetur: Sic ex diverſo, qui ſublimioribus Principibus ſubditi ſunt, honoratiores ſunt iis, qui ſubſunt Principibus non ita ſublimibus. Nicol. Boer *in Tr. de Auctor. magni conſilii in princ. addit. magn. numer. 11. verſ. Hoc adjecto*; quod eleganter extendit & exemplis illuſtrat Fern. Vaſq. Illuſtr. Contr. *part. 1. lib. 1. in præfat. num. 26. &c.* Adde, quod Bucephalus, teſte Curtio, neminem quàm Alexandrum ſeſſorem admit-

tebat. Et ex Eſthræ libro, *cap. 6. v. 8* clarum eſt, equum regis aliis hone ſtiorem eſſe. His conſequens eſt daß / wann etwa ein ſchlechter einem vornehmen Floh begegnet / jener dieſem den Vorzug laſſe / und ſelbſt ſeine Reverentz bezeige / um ihme aus dem Weg zu hüpffen / und ſein Hütlein abzuziehen. Aliàs enim injuriarium convenie tur. *Gali. 1. O. 21. num. 21. Rice de* *ciſ. Neap. 112.*

Quæſtio VII.

Sed quid ergo: anne pulex ple bejus Senatorium ſibi matrimoni ſeu contubernio poſſit jungere Quod, ut jure veteri negandum fui ſic jure noviſſimo illud jus vetu unà cum lance & licio evanuit. *l. 2 C. de rit. nupt. Nov. 51. 78. ca. 4. N. 8 c. ult. N. 117. c. 6. adde* Carpzov. Jpr Conſ. *lib. 2. def. 10. & 11.* quo ipſ conſtat non amplius quæſtionem a gitari debere, utrum *Pulex* etiam dicendus ſit ſenatorius, qui ante ade ptam dignitatem Senatoriam adfui

qu

qua in re aliàs collidunt. *l. 4. ff. de Senat. l. 9. §. 14. ff. de pœn. l. 2. §. 2. ff. de decur.* cum *l. ult. C. de decur. l. 11. C. de dignit.* vide Pacium *Enant. cent. 1. quæſt. 39.* Wiſſenb. *tit. de Senator. th. 1.*

Quæſtio VIII.

Ulterius dubitari poſſet, anne *Pulex* excommunicatæ pro excommunicato ſit habendus; ideo quia communicat cum ea? Quod rectè negatur, ſicut in ſimili conſtitutum legimus, ut quod ſervus vel ancilla aliique domeſtici participantes cum Domino excommunicato, periculum excommunicationis non incurrant. *C. Quoniam multas 103. cauſ. XI. qſt. 3.* Bonac de Fam. *qſt. 257.*

Quæſtio IX.

Servam omnia acquirere Domino, ex jure ita notum eſt, ut Soli lumen fœnerarer, ſi allegationes juris adderem. Quæritur ergo, an & *Pulices* acquirat? Quod affirmamus, ſive ſit *Pulex* adventitius, quem jure

§. 3. *Inſt. per quas perſ. nob. acq.* dominus habet; ſive ex ipſa ancilla natus, quem *Pulicem vernam* appellare poſſumus: Et hic, velut partus ancillæ, domini erit. §. 4. *Inſt. de jure perſ.* Facit huc, quod animalia à ſervo acquiſita domini ſtatim fiant, & quoad dominium & quoad poſſeſſionem. *d.* §. 3 Et quod in meo ſolo natum eſt, meum eſt. §. 32. *Inſt. de rer. div.* Quod ſi quis uſumfructum ancillæ habeat, ejus non erunt *Pulices*, nec adventitii; cum ancilla eos non ex re uſufructuarii, nec operis ſuis acquiſierit, ſed velut donatos habeat. §. 4. *Inſt. d. t.* nec vernæ; partus enim ancillæ in fructu non eſſe adjecta ratione ſolida docet Juſtinianus §. *in pecudum 37. Inſt. de rer. div. & Juriſconſultus, in l. 27. ff. de hæred. petit.*

Quæſtio X.

Huic quæſtioni gemina eſt illa: anne ergo, cum hodie ex univerſali conſuetudine terrarum, communio bono-

bonorum ſit inter conjuges, idem ad *Pulices* uxoris ſit extendendum; ita ut & illi ſint inter acquæſtum numerandi? Quod etiam ſtatuendum, modò illi conſtante matrimonio ſint acquiſiti ab uxore; nam illi, quos intulit ei, ut paraphernalis res, ei ſunt reſtituendi; per jura notiſſima. Atque non eſt, quod aliquis mihi ex *Seneca Ep. 49*, *dicat*: *Quid te torques & maceras in iis quæſtionibus, quas ſubtilius eſt contempſiſſe quàm ſolviſſe.* Habent enim hæ quæſtiones IX. & X. magnam utilitatem in Utopia, ubi tam rara avis eſt *Pulex*, ut velut ex Africa monſtrum dato precio viſatur. Poteſt in Germania earum uſus eſſe, præſertim Norimbergæ, ubi *Pulices* catenulis vincti venduntur, indeque acquæſtus fit inter conjuges.

Quæſtio XI.

Quæritur porro: Ab eo, qui te offenſurus erat, cautionem de non offendendo accepiſti, an id etiam de *Pulicibus* accipiendum, adeò, ut com-

miſſa ſit ſtipulatio, ſi te invito *Pulicem* tuum occiderit? Annuo, cum talis cautio etiam de familiaribus & domeſticis Domini ſit intelligenda. Bonacoſſ. *de Famul. Quæſt. 206.* ſunt enim pars corporis dominici, *l. 5. C. ad leg. Jul. maj.* Sic contra cautionem actum eſſe judicavit Senatus, ubi quis inimici canem glande plumbeà trajecerat.

Quæſtio XII.

An virginem vocans einen Flöh-Sack / einen Flöh-Beutel / &c. injuriarum teneatur, ex facto quæſitum memini. Et videbatur, quod ſic, cum is, qui naturale vitium alicui objicit (velut ſi dicat, tu claude, tu calve) injuriarum rectè conveniatur: Wiſſenb. *ad ff. tit. de injuriis theſ. 13.* Hahn. ad Weſ. *eod. tit. num. 13. ad verb. Niſi ſcripto.* E contra in diverſam opinionem quem movere poſſet, quod Cel. & Col. Dn. Holterman. *Diſp. ad L. Aquil. de injuriis*, ex Manzio refert, ubi Studioſus quidam

dam in Virgines alicujus civitatis, hoc carmen fecit:

Die **Bärbel** iſt ungeſtalt/ heßlich und wild/
Das **Kätgen** iſt frey/ und ein ram̃lendes Bild/
Das **Aennichen** iſt ein nichts=nützziges Thier/
Das **Ließgen** iſt niedlich/ tritt ſtoltzlich herfür.
Das **Rößgen** iſt langſam/ der Faulheit ergeben/
Chriſtinichen führet ein liederlich Leben.

Et tamen injuriarum fuit abſolutus. Verum hæc lis diſtinctionis ſecuri eſt decidenda; an ſcilicet tantum jocandi animo verba ea quis protulerit, quo caſu injuria non præſumitur. *l. 3. §. 3. & l. 15. §. 23. ff. de injur.* Althuſ. in Dicæol. *l. 1. cap. 123. n. 15.* an vero animo injuriandi, qui ex certis circumſtantiis præſumitur. v.g. ſi iratus fuerit proferens. Struv. de Vind. Priv. *cap. 10. aph. 6. num. 3.* Etiamſi tamen talis animus probetur,

tamen ob veritatem injurians mitius videtur puniendus, *arg. 110. in fin. Conſt. Carol.* Carpz. Pr. crim. *p. 2. qu. 98. num. 40. & ſeqq.*

Quæſtio XIII.

Scripſeram hæc cum in celebris Schuppii Lucianum incido, ubi alius de *Pulicibus* quæſtionis mentio fit: Verba ex megiſtrali verſione noſtra ſic ſonant: Cum iſti duo, Reuchlin & Erasmus de Roterdam non volebant fiſtulare, quemadmodum monachi & magiſtri ſcholarum fiſtulaverunt per unum longiſſimum tempus; ibi erat unus Magiſter noſter Ortuinus Gratius, una vetus vulpes ſcholæ, cum ſua appendice omni planè contra iſtos duos, & dicebat: Iſt Latinizatores poſſunt modicum Latinizare, & ideo putant, quod nemo eſt dignus eos aſpicere, neque ſolvere corrigiam calceamenti eorum: Ipſi putant, quod faciunt magna miracula, dicendo groſſa verba. Aſt creditis, quod ſciunt aliquid de

de Biblia? Si daretur ipſis una poſitio, vel de prœmiis Sanctorum, vel B. *Utrum Deus ſciat omnes Pulices* & omnes pediculos, qui creantur quotidiè Pariſiis; creditis, quod ipſi poſſint arguere pro & contra? Ego vellem, quod iſti omnes Latinizatores eſſent in profundo inferni, unde nunquam poſſent revenire, & cætera ridicula in ſuperlativo. Cæterum, ut de iſta quæſtione Κρίσιν adjiciamus, etiam minima curari & conſervari à Deo inde patet, quia capitis quoque noſtri pilos in numerato habet: *Matth. 10. v. 20.* nec paſſerculus de tecto cadit ſine Dei voluntate *verſ. 29.* Sic & corvorum pullis dat *Pſ. 147. v. 9.* & de pediculis videatur *Exod. 8.* Diverſus ab hac opinione Seneca eſt *lib. 2. Nat. Quæſt. cap. 32.* ubi ita ait: *Nimis Deum otioſum & puſillæ rei miniſtrum facis, ſi aliis ſemina, aliis exta diſponit*: quod ſanè in tanto viro dolemus.

Quæſtio XIV.

Sequitur quæſtio decima quarta: An famulæ ſeu ancillæ ſingulis momentis *Pulices* captanti (welche gar zu offt auf die Parthey gehet) ut negligenti, annua merces poſſit minui, aut ea propterea dimitti? Et omnes æqui æſtimatores huic moderamen inculpatæ tutelæ erga *Pulices* concedent. Tum etiam *Pulices* capere eſt opus Naturæ fœminarum, cui omninò ignoſcendum, *arg. l. 22. C. qui teſt. fac. poſſ.* Adde quod ob morbum ancilla domo expelli non poſſit. *l. 4. §. 5. ff. de ſtat. lib. 27. ff. locati.* at *Pulices* captare, eſt quaſi morbus naturalis. Denique neceſſitatem omnia prædicamenta & prædicabilia, legesque tranſcendere notum eſt.

Quæſtio XV.

Quid ſi ad *Pulicem* (v. g. circa collum) capiendum famulam advocet hera, illa verò eum non capiat, an colapho puniri poſſit? Et quia, ex cauſa, domina moderatè poteſt caſtigare ancil-

ancillam, Alex. *conſ. 75. vol. 3.* hic autem latam culpam (quæ dolo æquiparatur) committit venatrix, dum id non facit, quod omnes ejus conditionis homines facere poſſunt, *l. 223. ff. de V. S.* omninò quæſtionis affirmativam defendimus; eo magis, quia imperitia præſertim tanta, culpæ eſt adſcribenda §. 7. *Inſtit. de leg. Aquil.* vide præc. quæſt. 3.

Quæſtio XVI.

Succedit alia quæſtio. Cepit *Pulicem* Sempronia, eamque prægnantem videt, an eam pœna corporis afflictiva punire poteſt? Nego & pernego, quia calamitas matris non debet noceri ei, qui in ventre eſt. *l. 18. ff. de ſtat. hom. l. 3. ff. de pœnis.* Adeò ut nec bona conſcientia eam relegare, (v. g. extra feneſtram projiciendo) poſſit, præſertim ſi ſit hyems: per tradita Hahn. ad Weſ. *de ſtat. hom. num. 3. ad verb. Pro natis habentur.*

Quæſtio XVII.

An *Pulex* murum civitatis tranſiliens pœna capitali ſit puniendus; quæſtionis eſt. Annuimus; quia lege non diſtinguente, nec nos diſtinguere debemus. *l. 8. ff. de publ. acti.* at generaliter lex pœnam capitalem crimini tali dictitat, adeò, ut etiam fratrem Remum Romulus propterea occiderit: *l. ult. ff. de rer. div.* Add. Livius atque Florus. Verùm cum caſus hic rarior ſit, eum latius proſequi nolumus, cum non ſint curanda ea, quæ ἐκ παραλόγου accidunt, ſed quæ ἐπὶ τὸ πλεῖστον *leg. 8. ff. de LL.* Et difficillimum erit tale delictum probare, adeò, ut ex communi Dd. opinione decem ſenes cum perſpicillis, & tres Optici cum microſcopio (Belgicè reddit Comenius in Januali Lexico een Vloon-kyker) ad teſtimonium in hac cauſa criminali, (ubi omnia luce meridiana clariora eſſe debent. *l. ult. C. de probat.*) requirantur.

Quæſtio

Quæſtio XVIII.

Sæpiuſcule fit, ut non ſolùm hominibus (vide Illuſtr. Seckendorff. von dem Teutſchen Fürſten-Staat/ *p. 3. regali 8. p. m. 453.* verùm etiam pecudibus capitatio imponatur: Dn. Brunnem. *ad l. 8. C. de SS. Eccl.* & qui in orbem litteratum ficto nomine prodit Relfendſo Heromont, *cap. 10. p. 154.* Unde dubium exſurgere poſſet an capitatione (idem de pedagio exaudias) omnibus animalibus impoſita, præſertim conſenſu ſtatuum provincialium Principatus, id etiam de *Pulicibus* ſit intelligendum? Et hic Davo emunctior Oedipus, in enodanda hac quæſtione ſacra ſua commovens, pro negativa ſententia, tanquam pro aris & focis pugnaret: & nemo, credo, niſi ingenium piſtillo retuſius habens, & jejuniſſimus judicii in adverſa acie ſtaret. Nec enim mens majeſtatis, capitationem vel pedagium aut vectigali imponentis, nec ſtatuum conſentientium hoc fert. Adjice, quod aliàs mulieres non

eſſent ſolvendò, adeò ut & dotem dare cogerentur, quas tamen ſalvas eſſe Reip. intereſt. *l. 1. ff. ſolus matr.* Et quî gabellatus *Pulices* numerare poterit? difficilius certè, quàm ſtellas cœli, & facilius eſſet cum Cicerone, è pulvere eruere Archimedeum problema, vel ediſcere Pacuvii Teucrum. Nec hic per averſionem agere (über Halß/ über Kopff/ unter den Bogen durch) conducibile eſſet, ob varias, quæ inde oriri poſſent fraudes miniſtrorum capitationem accipientium. Illud verò multò magis extra omnem dubitationis ſphæram eſt poſitum, ſi Carſaniæ immunitas, v. g. à pedagio ſit conceſſa, id prout ad famulos & famulas pertinet: Bonacoſſ. *de Famul. Qu. 157.* juncta *quæſt. 199.* ſic & ad *Pulices* referendum.

Quæſtio XIX.

Induſium lotrici lavandum dedit Sempronia, in quo relato veſtigio ſtercoris *Pulicei* apparent an mercedem debeat Sempronia; ex facto conſultus reſpondi, ſalvo aliorum judi-

judicio, quod non; cum lotrix locationis legi non ſatisfecerit, illa enim utpote artifex leviſſimam etiam culpam tenetur præſtare. *l. ſi. merceſ. 25. §. columnam. 7. ff. locati.* & in expediendis iis, quæ ad alios ſpectant, & expedienda ſuſcepit quis, omnem culpam videtur recepiſſe. *l. 21. C. mand. §. 1. in fin. Inſt. de oblig. ex qs. contr.* nihilque magis ei vitanda, quàm imperitia. *l. 9. ſ. pen. l. 13. §. 5. ff. h. t. l. 8. §. 1. ff. ad leg. Aq.* Hoc tamen cum tali grano ſalis accipe, niſi Sempronia ſit complexionis Scorbuticæ; qualium hominum *Pulices* excrementa projiciunt arctiſſimè cohærentia. Itaque ſi rem non rigidi juris lance, ſed æquitatis trutinâ ponderemus, lotricem ad impoſſibile non obligabimus. *l. 185. ff. de reg. jur.* modo tamen lotrix exceptionem ſuam, in qua ſe ſundat, legitimè probet. *l. 9. C. de except.* præſertim cum contra eam ſit præſumptio, onus probandi ſecum vehens: *l. 25. ff. de probat. l. 6. ff. de donat. int. vir. & uxor.*

Et

Et hæc deciſio, etiam ad Studioſum (der viel wilde Hembd-Reuter / oder auch wohl freye Müllers-Flöhe hat) cæteris paribus applicari poteſt.

Quæſtio XX.

Pulcherrimum & in praxi notabilem caſum ex relatione Conſultiſſimi H. audivi. Virgo quædam in Muſeum Caji, neſcio cur, veſtes depoſuerat, quæ, quia in iis tot *Pulices* erant, quot ſyllabæ in Calepino, totum Muſeum compleverant, inde quæſtio exorta, anne depoſiti teneretur virgo? Judex erat prælaudatus Excell. H. Univerſitatis Rector, & res vario Marte acta, donec tandem judiciali ſententia victoria à parte Caji ſtetit. Rationes decidendi haud dubiè hæ fuere, quia ubi ex re depoſita damnum mihi datum, deponens tenetur, per expreſſam *l. 61. §. 5. & 1. ff. de furt. l. 31. verb. fin. ff. de gignor. act.* ſive ſciverit, ſive neſciverit rem eſſe damnificam, *dd. IX. Qu.* Quid verò de veſtibus *Pulicoſis*

com-

commodatis dicendum ſit, collige ex *d. l. 61. ſ. 6. & l. 18. §. 3. ff. comod.* ubi inter ſe digladiantur Dd. utrum dolo æquiparetur lata culpa? Affirmativam defendente Dn. Struvio *ex 19. th. 10. §. Damnan. 2.* (qui ſibi tamen contradicit ead. ex *th. 39.*) contra Præceptoris ſui Hahnii doctrinam ad Weſ. *tit. commod. n. 12.* Ego uſumfructum cuique ſuæ opinionis libenter relinquo; &, ut quondam Imper. Claudius Sueton. *cap. 15.* ſecundum eum ſentio, qui vera propoſuit.

Quæſtio XXI.

Hujus climatis eſt quæſtio: anne ergo ob *Pulicum* multitudinem inquilinus domum vel Muſeum conductum poſſit impunè deſerere? Affirmativè patrocinamur, & quidem favente Themide, prout apparet ex *l. 27. §. 1. verb. ſi cauſa fuiſſet ff. locati.* modò tanta ſit multitudo, ut ei reſiſti nequeat; *l. 15. §. 2. verb. Servius omnem vim, cui reſiſti non poteſt, domi-*

num

num colono præſtare debere ait ff. eod. & ſic uſus rei impediatur; *d. §. 2. in fin.* Poſſet & in ſubſidium cauſæ allegari *l. 33. in fin. & l. 34. ff. locati.* ubi JCti docent ob hoſtium incurſum, vel prædonum aut latronum malitiam licitè deſeri fundum. At qui potiores ſunt hoſtes & latrones, quàm *Pulices*, ? adeò ut non malè illa ex Virgilio quæratur ſexus fœmininus:

- - Una cum gente tot annos
Bella gero - - - -

Limitatio tamen aſteriſco digna eſt, ſi imperitia inquilini, beſtiolæ in tantum numerum creverint, tunc enim non ſolum ſine ſoluta penſione emigrare non poteſt. *arg. l. 25. §. 3. & 4. ff. loc.* ſed & ante finitum locationis tempus expelli poteſt. *arg. l. 3. verb. finalibus C. eod.* Ita quoque ſi per veneficium *Pulices* in domum ſint coacti inimicitia habitantis, penſio haud remittitur. *arg. d. §. 4. & l. 66. pr. ff. ſolut. matr.* modo inimicitiæ cauſam dederit inquilinus; *l. 19. ff. com-*

r. *commod.* quamvis alii ſuffulti, *l. 41.* r. *locat.* hoc non eſſe neceſſarium, ſtatuant, prout hunc juris articulum ſatis deductum exhibet D. Wiſſenbach. *p. 1. Diſſ. 21. th. 10.* Si vero inimicitia domini ædium tale quid à venefico factum ſit, inquilinus non ſolum migrare poteſt, ſed &, ſi juſta inimicitiæ cauſa, intereſſe exigere *dd. DD.* Quod ſi verò quis conductor, omnes caſus fortuitos in ſeſe ſuſceperit, & ſine culpa contrahentium alicujus, veneficæ *Pulicum* immenſos greges compulerint in ædes talem caſum, utut inſolitum & incogitatum ferre cogitur, Struve *ex.* 19. *th. 44.* & in terminis, *ex. 24. th.* 17. *quæſt. 2.* quamvis poſt alios noviſſimè diſſentiat Dn. Tabor in *Relat. argent. rel. 98.* Auch die an uns / &c. in fin. Poſſe verò veneficos, permiſſu Dei, *Pulices* facere examuſſim docet Dictator Practicorum Carpzov. *in Prax. Crim. part. 1. quæſt.* 48. *num. 55.*

Quæſtio

Quæſtio XXII.

Nunc lampada tradimus alii ca
ſui, qui nuper in facto nobis præ
ſentibus contigit, cum in æſtatem ve
declinaret. Exſpatiati erant juvene
virginesque in hortum flumini vici
num. Dum circa ripam cum Titio
reptat Helena, videt jacentem arun
dinem oum hamo ad piſces capien
dos, quam dum projicit in aquam
conveniunt, ut omne, quod caperet
puella (qualis & caſus conventioni
eſt *in l. 11. §. 18 ff. de act. emt.*) pro
honorario cederet Titio ; inter pi
ſcandum illa capit *Pulicem* ſibi forte
moleſtum, quæſtio exorta eſt, an &
hic Titio cederet? Videbatur, quod
ſic, quia omne quod caperetur, ſibi
ſtimulatus erat Pamphilius amans ;
jam verò, qui *omne* dicit, nihil exclu-
dit, *per jur. notiſſ.* Verùm cum urna
judicialis verteretur, præda puellæ
per majora adjudicata eſt : cum ex
mente contrahentium, id demum in
ſtipulationem venerit, quod ex pi
ſcibus in aqua caperetur. Quid ergo

ſi tri

tripodem aureum eduxiſſet piſca-
rix, prout factum erat à Mileſiis pi-
catoribus, à quibus jactum retis e-
merant Ionici adoleſcentes; teſte
Diog. Laërt. *lib. 1. in vita Thaletis*:
rgo certè à Delphico oraculo diſſen-
rem, nec cum aut Thaleti, aut Deo,
ed puellæ ex ea, quam dixi ratione
cilicet mente contrahentium addi-
erem, & pro ſportulis nil niſi ſub-
dium charitativum (hoc eſt oſcu-
um) peterem; præſertim cum vir-
ines, juxta quorundam majorum
entium JCtorum opinionem: vi-
e Gailium *lib. 1. Obſerv. 1. num. 41.*
nt miſerabiles perſonæ (und vor-
ehmlich wann ſie über ihre acht und
wantzig Jahr paßiret ſind / und als
erfaulte Aepffel von jedermann verach-
et werden/) à quibus ſportulas pin-
uiores accipere inhumanum eſt.

Quæſtio XXIII.

Alia ſeſe offert quæſtio, plus diffi-
ultatis in receſſu habens quàm pri-
na fronte apparet; anne *Pulex*, in-
ter

ter res mobiles, an immobiles ſit r
ferendus? Et licet reſponſio non
difficilis, eum nimium quantu
inter ſe moventia referri, hoc t
men indiſtinctè non eſt veritati J
ris conſonum. Si enim v. g. *Pu*
ces ſint in lecto diverſorii, quia il
pro re immobili habetur ex quoru
dam haud infimi ſubſellii Doctoru
ſententia (à qua tamen abit Carp
p. 3. Conſt. 24. def. 10., adde Struviu
ex. 3. th. 82.) etiam *Pulices*, ut acceſſ
rium pro tali haberem; cum illu
ſequatur ſuum principale, §. *ſi tam*
26. Inſt. de rer. div. Et quod Juris e
in toto, etiam eſt in parte. *l. 112.*
de reg. jur. ubi Dd. Facit huc, quo
fructus pendentes pars ſint fund
l. 44. ff. de rei vind.

Quæſtio XXIV.

Ponamus virum & mulierem i
uno lecto cubare, & *Pulicem* ab
xore ad maritum ſalire; an ſtati
uxoris eſſe deſinet? reſpondem
hujus litis deciſionem accuratam d

endere ex lite illa, utrum ad anima-
a prorſus fera, ut urſos, an prorſus
nanſueta, ut gallinas & anſeres? an
nanſuefacta, ut columbas vel cer-
ros, pulices ſint referendi? Et quia
ne judice, illi ad animalia manſueta
eferuntur; ex §. *gallinarum 16. Inſtit.*
le rer. div. ſciendum eos, licet con-
pectum uxoris effugerint, quocun-
ue loco ſint, ejus manere, & ſi lucri
aciendi animo eos detinet maritus,
ei vindicatione peti poſſe. Quod ſi
amen ille diutius circa mariti cor-
us hæſerit, indeque multum ſangui-
is hauſerit; vix eſt, quin eum ma-
iti eſſe dicamus, ſicut in §. *quod vis*
1. Inſt. eod. conſtitutum eſt, ut pars
i fluminis à meo ad tuum fundum
apta, tua ſit, ſi longiori tempore
undo tuo hæſerit, arboresque, quas
ecum traxit, in fundum tuum radi-
es egerint, indeque alimenta ca-
iant, ex quibus dominium pendere
tiam pater ex § *ſi Titius 31. Inſt. d. t.*
bi de arboris meæ in tuo ſolo plan-
atæ, dominio agitur.

Quæſtio

Quæſtio XXV.

Pertinet ad noſtram aream quæ-
ſtio inter commenſales magni cujuſ-
dam, ſi non maximi JCti (quem ho-
noris cauſa non nomino) agitata, an
ne ſc. Studioſi, qui ad annum con-
duxere menſam, reſilire à contractu
poſſint, ob *Pulicem* in offa vel juſcu-
lo repertum ? Et cum talis impuri-
tia hoſpitis ſit intolerabilis, ambabus
largior manibus, Studioſos non ſo-
lum deſerere menſam poſſe ; ſed &
ad intereſſe hoſpitem convenire, cum
contractui non ſatisfecerit : prou
æquitas exigit. *l. 1. ff. de Conſt. pec.*
idque culpa ſubſit, cum ancillæ, ſiv
uxoris, ſive coquæ ancillæ in officio
cui præpoſita eſt , delinquentis cul-
pam luat dominus. *l. 1. §. 2. & 5.*
de Public. Hahn. de Weſ. *tit de noxal.*
action. num. 7. Carpz. *p. 4. Conſt. 17.*
Def. 13. & Conſt. 43. Def. 7.

Quæſtio XXVI.

Omnes veſtes meas tibi legavi, an
& *Pulices* in iis legaſſe videor ? Aff
cum

ium legato etiam acceſſiones ce-
ant: *l. 39. ff. de uſufr. l. 44. §. 4. ff.*
e Legat. 1. Et quidem legatis veſti-
us non ſolum *Pulices* viventes de-
entur legatario, ſed & pelles *Pulicum*
cciſorum: cum veſtis appellatio-
ie & pelles animalium veniant. *l. 23.*
ult. l. 24. l. 25. pr. & ſ. 8. ff. de aur.
r arg. legat. Nec hæc quæſtio eſt de
na caprina, ſed de pelle *Pulicum.*

Quæſtio XXVII.

Sæpe fit, ut in caupona *Pulicum*
urnatim inſilientium malitia ita ve-
entur hoſpites, ut itinere feſſi dor-
iire haud poſſint, prout celeberr.
chuppius *in Orat. pag. mihi 36.* in
uodam Programmate inquit: *Ite-*
m nec malè VV. cupio, utpote qui nulla
e affecerunt injuria, niſi quod aliquando
peregrinis Academiis reducem me excepe-
nt laſſum & ſtrenuè eſurire coegerunt.
cebam in ſtramine & crebris Pulicum
orſibus miſerrimè inſeſtatus dormire non
teram. Inde ergo (præſertim ab
dvocato rixoſo) quæſtio moveri
C poſſet;

poſſet; anne cauponi aliquid æris pr
hoſpitio ſit ſolvendum; quod rect
negatur, cum culpam caupo præſta
re cogatur. *l. 3. §. 1. ſub fin. ff. nau*
caup. ſtab. at *Pulices* non, quoad eju
rei fieri poteſt, abigens, omninò i
culpa eſt. Adde, quod caupo ho
ſpitum res à damno immunes ſer
vare cogatur. *l. 5. §. 1. eod.* erg
multò magis eorum corpora. E
magis, quia recipiendo videtur affi
mare & promittere, ædes ſuas eſſ
commodas iter facientibus: *arg. l.*
§. 1. eod. Quod ſi gratis hoſpitium
præbuit, viæ ei aliquid dici poteſt
arg. d. l. 3. §. 1. verſ. Sed ſi gratis. & no
minus proverbium, quàm veriver
bium eſt: An einem geſchenckten Pfer
muß man eher nach dem Hindern/ al
nach den Zähnen gucken. Vide Senec
de Ira l. 3. c. 30. Si tamen hoſpe
cum multis mulieribus, vel, quo
idem, canibus *pulicoſis* venerit; cau
poni nil imputari poteſt; ſed dam
num, quod quis ſua culpa ſentit, ſen
tiat: *l. 203. ff. de rer. jud.* & alte

pe

per alterum iniqua conditio non eſt
referenda. *l. 47. ff. eod.*

Quæſtio XXVIII.

Mirabilis caſus nuper mihi advo-
cato à cliente eſt relatus. Titius Se-
iæ librum amatorium (fortè Ama-
diſum) commodato dederat; ut inde
courteſiam & courteſiren diſceret; quem
dum aliis procis, partes potiores ha-
bentibus, irritatus repeteret, *Pulicum*
ſtercore in multis locis adeò corrup-
tum invenit, ut inutilis eſſet (es ſahe
alſo aus wie das Bild des H. Niclas
zu Killem / welches die Mucken ſo be-
ſchmiſſen hatten / daß es die Bauren
nicht mehr anbeten wolten) itaque
commodati agebat: quæritur an
actio eſſet fundata? Et cum in com-
modato etiam leviſſima culpa ſit
præſtanda, prout apud omnes in
confeſſo eſt; omninò ad damnum
reſarciendum condemnandam cen-
ſeo puellam? adeò ut ſi non habe-
ret in ære, lueret in corpore: & exe-
cutio committeretur Titio. Si ta-

men Titius ſponſus, & Seja ipſius ſponſa eſſet; taliſque caſus accideret, Sejam tantum non abſolverem ; *arg. l. 5. §. 10. ff. ff. commod.* ubi dicitur, ſponſam in re à ſponſo commodata, quò honeſtius culta eſſet, tantum dolum præſtare.

Quæſtio XXIX.

Gemello modo quæri poſſet, ſi in domo ſartoris, cui ad ſubuculam albam conficiendam, materiam dederam, ea, *Pulicum* ſpurcitiâ ſit corrupta, an teneatur ſartor? Et nemo, niſi Judæus Apella, calculum nobis denegabit : Actione quippe locati vel (ſi ab initio de mercede non convenerit *l. 22. ff. P. V.*) præſ. verbis, eum poſſe pulſari, quia non melius cuſtodivit, clarum eſt ex *l. 25. §. 8. l. 10. §. 2. ff. locati. l. 13. §. 6. ff. eod.* (ubi fullo tenetur, ſi mures roſerint veſtimenta ſibi ad poliendum data.) *l. 14. l. 17. C. eod. arg. l. 34. ff. de damn. infect.* verb. *poterat eas res in locum tutiorem transferre.*

Qua-

Quæſtio XXX.

Et quo decidi poteſt quæſtio, ſi veſtimenta creditori dederim, & ſimile quid per *Pulices* acciderit, an ille teneatur? Ita ſanè! *arg. l. 5. §. 2. ff. commod. d. l. 34. l. 13. §. ult. l. 14. ff. de pign. act. l. 9. C. eod. l. 3. C. de peric. tut.* Sic ex Baldo notat Gothofr. *ad l. 13. §. 6. ff. locati.* creditorem teneri ad veſtimentorum ſibi oppignoratorum purgationem & defenſionem à tineis &c.

Quæſtio XXXI.

His conſanguinea eſt quæſtio, an is, qui *Pulicum* ſtercore corruptum vendit librum, ædilitio edicto teneatur? Quod omninò aſſerendum per tradita, Caball. *cap. 2. n. 47. Gloſſ. ad l. 1. p. de ædil. edict.* imprimis ſpecialia de libris docentis Rœvenſtruncks *Medit. Ædil. lib. 1. cap. 1. num. 10.* Idemque eſt in tunica, *Pulicibus* plena, ignoranti vendita: *arg. l. 1. §. 1. ff. de action emt. l. 13. pr. eod. l. 45. ff. de contr. emt. l. 1. C. de ædil. ed.* Sic cùm ca-

nem venatori è venatore venditum *Pulices* ita exhauſerant, ut (ſicut taurus Virgilianus *vix oſſibus hæreret*, & periculum eſſet, ne ad corvorum pabulum mox eſſet projiciendus; ob tale vitium non leve, ſed uſum canis impediens, emptorem non teneri, advocatus defendi, *arg. l. 4. §. fin. ff. de ædil. ed. l. 1. §. 8. eod. l. 3. l. 4. pr. eod.* & lauream per ſententiam obtinui.

Quæſtio XXXII.

In ſcenam alius ſeſe offert caſus nuper apud nos in auditorio illuſtri Veronenſi ventilatus: Ruſtica quædam ultimum ſuum elogium (ſeu tabulas teſtamenti) in lecto repoſitas habuit, idque *Pulices* ita ſpurcaverant, ut nomen hæredis legi non poſſet, quæritur, quid juris? Et illud teſtamentum non valere patet, ex *l. 1. §. ult. ff. de bon. poſſ. ſec. tabb.* conf. Berlich. *p. 1. concl. 80. n. 91.* niſi teſtes idonei de ejus tenore deponant: Hahn ad Weſ. *de fide inſtrum. d. 6.* & ſufficiunt ad id duo teſtes cum No-

tario

ario, ſi teſtamentum forte ſit (ut in noſtro caſu) nuncupativum; uti à Mævio eleganter & in ſimili (apud Mævium teſtamentum amiſſum erat, hîc illud corruptum; quæ duo æquiparantur. *l. 13. §. 1. ff. l. 14. ff. de reg. jur.*) traditur *part. 4. dec. 13.* adde *part. 9. dec. 149.*

Quæſtio XXXIII.

Dubitari poſſet, cum vir Dominus ſit uxoris, teſtibus Apoſtolis ad *Coloſſ. c. 3. v. 18. 1. Pet. 3. v. 1. & ſeqq.* ſi in pectore v. g. uxoris *Pulices* quærere velit, uxor ei novum opus nunciare poſſit? Et videtur primâ facie uxorem id prohibere poſſe; eum enim, qui venandi causâ fundum meum ingreditur, prohibere poſſum. §. *Feræ igitur 12. Inſt. de rer. divis.* Sed contrarium verius eſt, cum fundus ille, ubi maritus *Pulices* venatur non tam ſit uxoris, quàm mariti. *cit. ex Biblicis.* Dann es iſt des Manns Ehe-Land / Gramet und Wieſen. Fructus autem fundi, inter

alia, etiam conſiſtit in venatione & aucupio. *l. 9. §. 5. l. 62. ff. de uſufr.* Hahn. ad Weſ. *de acq. rer. dom. num. 7. ad verb. in fructu.*

Quæſtio XXXIV.

Per quæſtionem præcedentem alius affinis ádmoneor, quæ penna & bipenni eſt agitata. Vaſallus Titius, in aula Seji domini directi, cauſâ officii verſabatur, dum poſt prandium cum uxore domini confabulatur, abſente Domino, & circa Parnaſſum bicipitem non Muſis, ſed Veneri ſacratum, hoc eſt, mammillas ſororiantes Cupidinemque undique ſpirantes, *Pulicem* capit & necat, Dominus per famulos id reſciſcens, quaſi ob *cucurbitationem*, Titium ex Zelotypia feudo privare volebat, quæſitum, cui jus ſuppetias ferret? Anceps erat quæſtio, in qua decidenda, tot erant crabrones, quot JCtorum cerebra. Urgebat Titium quod luſus cum conjuge Domini impudicus laſcivaque contrectatio, æqualem

qualem cum ipſa cucurbitatione ſeu concubitu mereatur pœnam: Roſenth. de Feud. *cap. 10. concl. 28. n. 3. & ſeqq.* Sonsbeck. per 12. *num. 24.* etiamſi conſenſus uxoris acceſſerit: *Schrad. p. 9. c. 2. n. 19.* Alii tamen conſulti, aus beweglichen Urſachen/ id eſt, ob pingue honorarium in contraria omnia ibant, & prout JCtorum genus eſt rixoſum, & in jure & in facto Domini aſſertum negabant fundatum, *Pulicem* non circa mammillas, ſed circa maxillam aut collum captum. Famulos domini non eſſe teſtes omni exceptione majores, Maleficia diſtinguere animum, Titium ex impudicitia eam non attrectaſſe: nec id in dubio præſumi: nihilominus eum ad præſcriptum juris feudalis cum *duodecim ſacramentalibus* deſuper juraturum. Tum etiam ætatis pro eo præſumptionem militare; eſſe quippe teſtibus capillis albis octogenario majorem: Und iſt bekannt/ daß wann die Berges-Spitzen beſchneyet ſind / es nothwendig un-
 ten

ten kalt ſeyn müſſe. Potius eum re-munerandum, quàm puniendum; defendiſſe quippe uxorem Domini contra hoſtem, ut inteſtinum, ſiç eo formidabiliorem: & ſic ſatisfeciſſe officio probæ monetæ Vaſalli; qui Dominum ſuosque, contra omnes hoſtes, exceptis Imperatore & Papa defendere cogitur. Hæc vanæ di-ſputabantur, und wann die Straff vom einem Füßlein nicht Nachdruck hat/ so kan die Straffe von 14. Füßlein ſtatt haben.

Non noſtrum inter vos tantas compo-
nere lites!

Tutius tamen faciet Vaſallus, ſi ma-nu abſtinentes ſervet: halte die Hän-de zuruck/ oder man klopfft dich auf die Finger! Noli me tangere!

Quæſtio XXXV.

An ob damnum à *Pulice* uxoris da-tum v.g. marito, uxor teneatur, in dubium vocari poſſet. Omninò: ſi enim culpa uxoris maritus famelicæ natio-

nationis morſibus laceretur, actio legis Aquiliæ utilis parata eſt. *l. ult. C. ad leg. Aq.* ſin dolo, ad exhibendum ſc. ſanguinemagitur. *l 9. §. 1. ff. ad exhib.* Struv. *Ex. 14. th. 3.* quem quia uxor reddere nequit, juratur contra eum in litem. *l. 5. C. d. t. l. 3. §. 2. l. 5. §. 2. ff. de in lit. jur. §. 3. Inſt. de off. jud.* Si verò dolus & culpa abſint, datur actio de paſtu, ut æſtimationem, vel *Pulicem* ipſum det uxor. *l. 14. §. fin. ff. de præſ. verb.*

Quæſtio XXXVI.

Reformidantibus nunc humeris Marpeſiæ cautis molem coloſſicam intueor! Aqua mihi hæret in re ex fonte Hammonis petenda! Quæſtio ſcilicet de ſimplici & plano non tractanda, tot inſidioſis laqueis involuta, & ut brevis ſim, ſanctione Imperatoria egens, nunc ſeſe exhibet: anne *Pulex* pœna capitali ob morſum poſſit affici? Et ante omnia ſciendum eſt, ipſam læſam mulierem, judicem delicti eſſe non poſ-

ſe non poſſe, cum nemo in ſua cauſa jus dicere poſſit, *l. 10. ff. de Jdict.* *t. t. C. ne quis in ſua cauſ. jus dic.* Gail. 1. O. 30. niſi ubi ceſſat judicium momentaneè aut continuè, vide Grotium *de J. B. & P. lib. 1. c. 3. n. 2*: præſertim verò iratus omni pœna abſtinere debet: Eleganter Seneca *de Ira lib. 3. cap.* 12. *Maximum*, inquit, *remedium iræ dilatio eſt, ut primus ejus fervor relangueat, & caligo, quæ premit mentem, aut reſidat, aut minus denſa ſit. Non potuit impetrare Plato à ſe tempus, ut cum ſervo ſuo iraſceretur; ſed ponere illum ſtatim tunicam & præbere ſcapulas verberibus juſſit, ſua manu ipſe percuſſurus. Poſtquam intellexit iraſci ſe ſicut ſuſtulerat, manum ſuſpenſam detinebat; & ſtabat percuſſuro ſimilis. Interrogatus deinde ab amico, qui forte intervenerat, quid ageret? Exigo*, inquit, *pœnas ab homine iracundo; velut ſtupens geſtum illum, deformem ſapienti viro, ſervabat oblitus jam ſervi, quia alium, quem potius caſtigaret, invenerat: itaque abſtulit ſibi in ſuos poteſtatem, & ob peccatum quoddam commotior. Tu,*

inquit,

inquit, *Speuſippe, ſervulum iſtum verberibus objurga; Nam ego iraſcor, ob hoc non cecidit, propter quod alius cecidiſſet. Iraſcor*, inquit, *plus faciam quàm oportet: Libentius faciam; non ſit iſte ſervus in ejus poteſtate, qui in ſua non eſt. Aliquis vult irato committi ultionem, cum Plato ſibi ipſi imperium abrogaverit. Nihil tibi liceat, dum iraſceris, quare? quia vis omninò licere.* Hactenus Seneca. Secundò tamen putem; læſæ puellæ licere *Pulicem* levius caſtigare, v. g. ihn luſtig zwiſchen den Fingern reiben / mit einem Lufft-capriolíſchen Sprung zum Fenſter hinaus werffen / ihm ein Zähnlein ausbrechen / und ein Füßlein abzwicken / & ſimilia. Cum domino liceat etiam ſervum hominem ſine ſævitia caſtigare, apprehendere, in vincula vel piſtrinum dare. Struv. *x. 3. th.* 31. Grotius *lib. 3. c. 14. toto.* Item ad tempus relegare. *l. 35. §. 3. ff. de hæred. Inſtit.* Sic & mulier ſeu uxor (per anagr. *orcus*) *Pulicem* fugientem propria auctoritate poteſt capere, Bonac, *qſt. 234. de Famulis*, Ter-

 tiò

tiò ſtatuimus, planè injuſtum eſſe; ut *Pulex* necetur, non quaſi cum Stoicis credamus, paria eſſe delicta ſi quis patrem ſuum, & ſi quis gallum gallinaceum occidat: ſed 1. quia *Pulex*, utpote ex fame peccans, mitius eſt puniendus. Ord. Crim. *art.* 166. *ubi Dd.* Dn. Tabor Racem. *crim.* 3. *ad tit.* 3. *C. de furt. n.* 36. Carpz. Pr. Crim. *p* 2. *q.* 83. *n.* 43. *&c.* Et 2. nulla eſt proportio inter pœnam & delictum, inter ſanguinis guttulam, & mortem: rectè Owenus *l.* 1. *epig.* 35.

Tu morſu me lædis, egoque tibi infero mortem,
Eſt tua culpa levis, non nego, pœna gravis.

Hinc 3. nec *Pulici* in Jure Divino aut humano pœna capitalis eſt dictata. Quod verò jus non cantat, nec nos cantare debemus. Accedit 4. quod in dubio benignior ſententia ſit ſequenda, quemadmodum eleganter traditur *l.* 11. *ff. de pœnis*, ut adeò, e-

tiam

tiamſi capitalis pœna legeretur ſtatuta, id tamen de ultimo ſupplicio exaudiri non deberet; pœna enim capitalis ſimpliciter poſita, non de ultimo ſupplicio, ſed de mitiori pœna, velut deportatione eſt intelligenda. Beuſt. *ad l. admonendi 31. ff. de jurej. p. 736. poſt. Jaſon. & Imolam*; qui hoc mente tendum ait; poſſet enim quis ſecundum hanc doctrinam lucrari unam bonam veſtem, quia ubi periculum eſt vitæ, ibi currunt advocati. Denique 5. *Pulex* eſt caro & ſanguis mulieris, & quaſi membrum, at nemo eſt Dominus membrorum ſuorum. *per jura not.*

Ut verò hæc opinio in puncto juris ſit veriſſima, Praxis tamen aliter ſervat, & generali ferè totius mundi conſuetudine, miſeri *Pulices* in flagranti crimine deprehenſi inauditi & indefenſi, ſine ſtrepitu proceſſus, brevi manu ab ipſis læſis Phalaridea tyrannide trucidantur, adeò ut menſe Auguſto quædam puella ſex mille uno die occiderit. Et certat cum

crude-

crudelitate nequitia: per jocum enim agonizantibus accinere ſolent:

Weil du mich plagſt/ ſo höre du:
Jch drücke dir die Augen zu/
Ey Floh! itzt muſt du ſterben/
Und gantz und gar verderben!

Multum fateor licet viventibus iis, corpus puellarum: ſed crudelitas fati prohibet, quò minus felices dicam: Ut adeò non malè mutato nomine de iis narretur, quod ait Seneca *Ep. 4. Neminem eò fortuna provexit, ut non tantum illi minaretur, quantum permittit: noli huic tranquillitati confidere, momento mare vertitur, eodem die, ubi navigia luſere, ſorbentur.* Pertinet huc Epitaphium, quod *pulici* à virgine A. C. W. necato cudimus:

Felicem me terra tegit, mihi namque licebat,
Ænea vates quod licuiſſe canunt.
Elyſius patuit campus: felicior alter
Exiit ille; mihi res fuit exitii.

Prout autem, ut omne ulcus medicum; ita omnis cauſa patronum invenit:

venit: ſic non deſunt argumenta & colores, quibus ſpeciem ſibi ementiri cupit *Pulicidium.* Primò, quod in toto mundo ita practicetur: conſuetudinem verò juris ſpeciem eſſe, . 9. *Inſt. de jur nat gent. & civ.* & vel in illicitis excuſare. *arg. c. objiciuntur* 2 *qſt.* 4. Secundò, quod is, qui cum telo ambulat, necari ſoleat, ex lege Cornelia. §. 5. *Inſt. de publ. judic.* at *ulices* ſemper ambulare mit dem Spieß in der Hand. Tertio, quod latro publicus & nocturnus, populatorque (ut *pulex,*) etiam nil damni dans, impunè à quovis poſſit occidi. . 1. *l* 2. *C. quand. lic. unic. ſin. jud. l.* 4. . *ad leg. Corn. de ſic.* Dn. Struv. de Vind. Priv. *cap.* 3. *aph.* 5. & 6. Quartò, quod quilibet rerum ſuarum ſit moderator & arbiter, etiam ad abuſum. *l.* 21 .*C. mandati.* Quintò, quod creſcentibus delictis *pulicum,* & pœna creſcere debeat. *l.* 16. *in fin: l.* 28. §. 0. *ff. de pœnis l.* 1. *ff. de abig.*

Verum enimverò hæ rationes tanti momenti non ſunt, ut nos à priori

priori opinione abſtrahere valeant: nam quoad primam, non videndum eſt, quid Romæ fiat, ſed quid fieri debeat. *l.* 12. *ff. de offic. præſid.* Non exemplis, ſed legibus eſt judicandum. Nec Eccleſiæ credimus, quia cana, ſed quia ſana. *Tritiſſima,* ait Seneca de Vita Beat. §. 1. *&* 2. *quæque via & celeberrima maximè decipit. Nihil ergo magis præſtandum eſt, quàm ne pecorum ritu ſequamur antecedentium gregem, pergentes, non qua eundum eſt, ſed qua itur, & ſ:qq.* elegantiſſima. Conſuetudo debet eſſe rationabilis. *l. 39. ff. de reg. l. 2. C. quæ ſit long. conſuet.* Oppoſitus ex Jure Canonico textus loquitur de iis, quæ mero Jure poſitivo illicita ſunt, & de delictis levioribus. Schotan in Exam. *p. 1. q. m.* 127. nam delicta atrociora non merentur veniam, etiamſi ea omnes gentes facerent, ait Auguſtinus juxta *C. flagitia 32. q. 7.*

Secundum & tertium adverſariorum argumentum unâ fideliâ dealbabimus reſpondentes, *Pulicem* vitæ homi

ominis planè non inſidiari, ſed hominem ita amare: daß er ihn wohl us pur lauterer Lieb möchte auffreſſen. um etiam tenue eſt damnum, uod *Pulex* dat; minima autem non urat Prætor.

Quartum telum ſeptemplici velut urni clnpeo avertetur, ſi dicamus, extum 1. non loqui de abuſu. vie tamen Menoch. *de præſ. lib. 4.* . *83. n. 6. 9.* 2. Cum de rebus inimatis loqui exaudiendum; non e animatis, de quibus dicitur in Sara Scriptura: *Juſtus miſeretur pecoris i, ſed cor impiorum eſt crudele. Proverb.* . *12. v. 10.* Et 3. ſciendum etiam eges moderari illud arbitrium. *arg.* . *ult. Inſt. de his, qui ſui vel alieni juris unt.*

Ultimum argumentum (1) loquiur de animalibus rationalibus. (2) on præciſè evincit *pulices* eſſe neandos. Et (3) etiam in dubium ocari poſſet, an *pulex* quærens alimenta neceſſaria aliquid tanta exaperatione dignum committat. Certè de

tè de vento nemo vivit: *lib. ult. C. de alim. pup. præſt.*

Quæſtio XXXVII.

Quid ſi Pulex ſemel dimiſſus iterum capiatur? & cum delicti repetitio delictum aggravet. *arg. l. 28. §. 3. ff. de pœnis.* Ordin. Crimin. *art.* 157. *& ſeqq.* omninò gravius eſt puniendus nebulo, adeò ut utraque manus ei ſit amputanda. Sic & pœna exaſperanda, ſi animalculum in conſpectum honeſtorum virorum prorepat, anſamque vexandi puellam det: *arg. §. Atrox. Inſt. de injur. verb. vel in Foro, vel in conſpectu Prætoris.* Quæ omnia diſcretus Judex pro ſua dexteritate æſtimabit.

Quæſtio XXXVIII.

An ergo *Pulici* advocatus permitti debeat, re in judicium deducta, dubitare quis poſſet. Et illi, qui ex *Pulice* camelum faciunt, hoc eſt atrocis delicti *Pulicem* reum credunt, haud dubie id negabunt, paraſtata Paridi de Puteo, qui in Tr. *de Syndic. Rubr.*

de Ad-

: *Advoc. n.* 13. perſuadere ſatagit,
:dicem inſignibus furibus & latro-
ibus publicis non debere concede-
: advocatum. Nos verò, cum de-
:ctum *Pulicis* æqua lance pondere-
nus, & tantum quantum fingitur,
on credamus, omninò ei advoca-
ım dandum cenſemus, cum reo,
ræſertim criminis capitalis, vel
naximè advocatus ſit dandus, eti-
mſi nolit. vide Rodriq. *caſ. conſc.*
1. c. 2. n. 3. Carpzov. Pr. Crim.
3. q. 115. & ne quidem beſtiis de-
:gandum defenſionem ait. Idem
p. 3. q. 105. num. 23. ubi haud du-
iè ad *Pulices* reſpicit.

Quæſtio XXXIX.

Stante communi praxi, quod *Pu-*
c deprehenſus in ipſo facto, ſtatim
oſſit occidi, quæritur, an ille alio
odo, quàm ungue impreſſo, v. g.
vicomburio, merſione in matu-
m, vel tranſfixione per acum poſ-
puniri? Et magis eſt, quod non,
ım in pœnis capitalibus à ſolita
pœna

pœna ne quidem latum unguem ſi
abeundum, per elegantem textum
in *l. 8. §. 1. ff. de pœnis.* ubi adda
Brunnem. *n. 1.* Et qui Imperatore
aut Reges hoc nomine infames ſint
tradit Wendel. in Polit. *l. 2. c. 13*
th. 7. §. 1. Religioſiores erant Maſ
ſilienſes, de quibus Valer. Max. *l. 2*
c. 6. A condita (ſcribit) *urbe gladius eſ*
ibi, quo noxii jugulantur, rubigine quidem
exeſus, & vix ſufficiens miniſterio, ſed in
dex in minimis quoque rebus omnia anti
quæ conſuetudinis monumenta ſervanda.

Quæſtio XL.

An in templo *Pulex* poſſit occidi
à puella rogatus ſum? Et procul du
bio affirmabit Ageſilaus, qui inter ſa
crificandum tale animal repertum
neci dabat, adjiciens: *Inſidiator vel in*
ipſa ara occidendus. Sed verior eſt ne
gativa opinio, 1. ex Jure divino
quia diſtrahuntur cogitationes a ſa
cris. 2. Ex Jure gentium; quia ib
locus Sacer. §. 8. *Inſt. de rer. div.* 3
Ex

ex Jure divino, gentium & civili, quia ibi ſaltem aſyli jure fruetur *Pulex*. Facit huc, quod rixantes in templo graviter puniantur, Carpz. p. Conſiſt. *lib. 3. def. 96.* præſertim à verbis ad verbera deventum. Idem *d. l. def. 97.*

Quæſtio LXI.

Quò ſi plures *Pulices* uno actu cœperit fœmina, an omnes ad generum Cereris ſunt mittendi? Crudele hoc certè eſt: & recte Cicero pro Cluentio ait: *Statuerunt majores noſtri, ſi à multis eſſet flagitium rei militaris admiſſum, ſortitione in quosdam animadverteretur, ut videlicet metus ad omnes, pœna ad paucos perveniret.* Et Seneca *lib. 2.* de Ira *c. 11. In ſingulos,* ait, *ſeveritas Imperatoris deſtringitur. at neceſſaria venia eſt, ubi totus deſeruit exercitus.* Dicto ergo caſu, aut ſortitioni erit locus; aut caſus erit pro amico, cui velis gratificari. Pinguior tamen ob præſumptionem, conſuetudinis

erit

erit mactandus. *arg. l. 3. §. 12. ff. d*
milit. l. 5. pr. & §. 6. ff. eod.

Quæſtio XLII.

Juvenis ex laſcivia puellæ *Pulicem* captum manibus excuſſit, quæ pœna erit infligenda? Et conſtat ex latifundiis juridicis, reſponſumque ita à Facultate Juris H. eum actione in factum teneri; prout ille tenetur, qui miſericordia ductus alienum ſervum ſolvit, ut fugeret, §. *ult. in fin. Inſt. de leg. Aq.* Si tamen *Pulicem* ad Judicem deducendum quis exemerit, eum ex edicto prætoris, ne quis eum, qui in jus vocabitur, vi eximat, interdum & lege Julia majeſtatis conveniendum quis putare poſſet, qua de re latius diſſerit Thomming, *deciſ. 15.* adde Hahn. ad Weſ *Ne quis eum, qui in jus voc. &c. n.* V Wiſſenb. *p. 2. diſp. 34. th. 1.*

Quæſtio XLIII.

Quid ſi judex de vulnere, per *Pulicem* accuſatum, puellæ facto dubi-

tet

..et? Et cum de occultis nec Paulus ..apoſtolus, nec Paulus JurisConſul..us judicare poſſit aut debeat; puel..æ verò in propria cauſa in necem ..ertii cedere, res peſſimi ſit exem..li, omninò ex titulo de ventre in..piciendo (qui titulus ut de media ..ominis parte agit; ſic medius eſt ..on ſolum *lib. 25.* ſed totius operis ..) erit agendum. Et ad eam rem *..Jotarius cum teſticulis*, teſtibus vole..am dicere erit ablegandus. Quod ille fortè amore puellæ, fallat judi..em in quantitate & qualitate vulne..s, actione utili ex edicto, ſi menſor ..lſum modum dixerit, tenebitur. *..3. §. 4. l. 5. §. ult. l. 6. l. ult. ff. ſi menſ. ..lſ. mod. dix. Hahn. d. t. num. 4.*

Quæſtio XLIV.

Cum *Pulices* juxta Naſonem, ſint *..mara lues inimica puellis*; in foro con..ientiæ quæri poſſet, anne ad fugan..os eos liceat adhibere amuleta ſeu ..ιλάτηρια? Et niſi ſuperſtitioſa ſint, ..nuimus? prout enim licet medi-

camenta adhibere v. g. pulegio uti ſic & licebit: Ein Stück von einer Wolffs-Haut anhängen. Item: 6 Flöhe/welche am St. Michaelis-Tag gefangen worden / im lincken Schub-Säcklein bey ſich tragen; & alia fœminis notiora. Notabile eſt, quod celeberrimus ſcaliger tradit *lib. 15 ex. 303. num. 4.* quæque fumo abigi animalia, ſi comburantur quædam ſui generis. Fluit ergo ex his *Pulices* excantamentis abigi non poſſe. *arg. l. 1. §. 3. ff. de extraord. cogn.* ubi ita Ulpianus: *Non tamen* (ſc. medicus eſt dicendus) *ſi incantavit, ſi imprecatus eſt, ſi (ut vulgari verbo impoſtorum utar) exorcizavit: non ſunt iſta medicinæ genera; tametſi ſint, qui hos ſibi profuiſſe, cum prædicatione affirment.* Adde Imp. Leonis Nov. LXV. (ubi graviter de incantamentis differit) & de pœna Carpz. Pr. Cr. *p. 1. q. 50. & 54.* it. Jpr. For. *p. 4. conſt. 2. def. 7.* add. Dn. Schrœter. *caſ. conſ. 30. Cuj. lib. 27. Obſ. cap. 17.*

Quæſti

Quæſtio XLV.

An verò amuletis licitis, & illa ınt annumeranda, ut beſtiolæ pun- ıentes in vicini ædes fugantur, quæ- ıionis eſt non ſatis expeditæ? jura- ıem ego mihi (*ut Pontifici M. c. 18. .. de decim.*) non liquere! Hoc ta- ıen videtur, argumentis ex *l. 24. . ult. l. 26. ff. de damn. infect. l. 21. ff. e aqu. pluv.* deductis, litem eſſe deci- ıendam. Et proximum quemque ıbi eſſe conſiderandum eſt, ordina- ımque charitatem à ſe ipſa incipere. ıtque ſibi imputet vicinus, cur non ımilia adhibeat ad depellendos *Pu- ıces*: So fahren zuletzt alle Flöhe vor ıen Teuffel und ſeine Mutter darvon/ ıd das wird alsdann eine herrliche ſache ſeyn.

Quæſtio XLVI.

Quid ergo de remedio pontificio ıorciſmi ſentiendum, per quod fu- ıantur *Pulices*, quale tradit Berth. ıhaſſan. *Conſil. 2. num. 124.* hac for- ıula: *Adjuro vos mures, limaces, ver-*

mes, Pulices, *& omnia animalia immunda, alimenta hominum diſſipantia & corrodentia hoc in territorio* (ſc. Heduenſi, in Gallia) *& parochianatu exiſtentia, ut à dicto territorio & parochia diſcedatis, & ad laca accedatis, in quibus nulli nocere poſſitis, in nomine Patris, Filii & Spiritus Sancti, Amen.* Quale vel ſimile excommunicationis remedium ille ipſe JCtus d. l. contra paſſeres eccleſiam fœdantes, & divinum officium impedientes tradit. Nos talia media fugandi non approbamus: licet enim prima eccleſia donum miraculorum habuerit, uti ea Marco *cap. 16.* patet, ubi fugati ſunt ſerpentes: id tamen hodie deſiit: unde Auguſtinus: Quisquis hodie adhuc quærit miraculum, quærit prodigium. Vide Wendel. Theol. *lib. 1. cap. 24. th. 4. §. 2.* in fine. Sed hîc Terminalia ſunto!

II.

JACOBI MASENII
LAUS
&
DEFENSIO
PULICUM.

Laus & Defenſio Pulicum.

MAximum divinæ virtutis ac ſapientiæ argumentum Phyſici, Theologique in minimis ferè rebus agnoſcunt: egregium planè cœlorum opus admirantur quidem, ſed eidem tamen muſcam aliquam, vile putridumque animalculum, præferre non dubitant. Parvum illud quod in annuli pala Carolus V. incluſum horologium habuit, ſuſpiciunt eidemmet artifices, qui ingentes horarum ſignandarum machinas, in templis negligunt. Exilem apiculam amant & obſtupeſcunt Agricolæ, qui ardeas, milvos, corvosque facile aſpernantur. Quot leones catenis vincti illigatique nullo admirante ac prædicante conſtitêre, quos perinde tanquam chartis ac poſteritate indignos, præteriit hiſtoricorum vigilantia, cùm tamen pulicem

 unum

unum catena aurea ab artifice conſtrictum, velut miraculum naturæ artisque, literarum monumentis, ac perpetuæ memoriæ conſignarint: pulicem inquam, quem antiqui non funibus, aut compendibus, ut furem latronemve patibulo aſſervandum, ſed aureis armis ac torquibus, velut meritis honorum inſignibus ornandum cenſuere. Ut quorundam hac ætate hominum, vel invidia, vel indignatio jure reprehendenda ſit, quæ levi vellicatione perſtrictos, in extremam inſontis animalculi oppreſſione impellat.

Quorum ut inconſultas ego manus compeſcam, ut præcipiti indignationi occurram, & vel errorem corrigam, vel flagitia impediam, apud vos hodie, inclyti Hollandiæ Principes, quâ precibus, quâ rationibus intercedere decrevi, ut nihil deinde adverſus æquitatem pro iniquitate conſtituatur, ſed luant nocentes ſcelera, parcatur innocentibus.

Quod

Quod ſi enim Pulicum vobis in-
nocentiam ab ipſa cum illis dedu-
ctam propagatamque origine, ſc.
conſanguinitatis jura, integritatem e-
ducationis, victus honeſti officia,
ſummorum Principum familiarita-
tem, egregias naturæ dotes virtutes-
que nullo unquam graviori dedeco-
re, aut flagitio corruptas, ſi pacis ſo-
litudinisque[, quâ apud omnes frui
ac gaudere cupiunt, amorem oſten-
dero: jam, ut nihil futurum eſt, quod
in pulicibus jure reprehendatis, ita
opinor, nihil apud æquos etiam Ju-
dices reperietur, cur gravioribus in
tam innoxium animalculum pœnis
animadvertendum cenſeant.

Verùm novo quodam defenſionis
genere hac in cauſa utendum eſſe
duxi. Neminem accuſabo, nullius
adverſarii ignorantiam atque ingra-
titudinem, nullius invidiam malevo-
lentiamque perſtringam. Suam cui-
que exiſtimationem honoremque in-
tactum relinquam. Unius tantum
periclitantis in hoc judicio Pulicis vi-

tam actionesque proſequar, quæ ſi tales fuerint, ut juſtam nullius reprehenſionem, ſed ſtudium favoremque omnium rectè ſentientium mereantur, veſtram mihi, ô Proceres, hac in cauſa æquitatem minimè defuturam, pulici verò ſuam apud vos innocentiam, ad hoc, ut vivere impunè poſſit, maximè profuturam confido.

Qua in re tantò mihi plus fidei authoritatisque tribuendum à vobis cenſeo, quantò majori cum Pulicibus familiaritate à teneris conſuevi, qui cum iisdem educatus ſum, cum illis inter adoleſcentiæ & juventutis ſtudia domi forisque in curia & in caſtris verſatus, ſæpè eodem cum illis tecto lectoque receptus; ut nihil egerint ac moliti ſint, cujus me teſtem habere non poſſint. De his igitur quæ ſenſi, quæ expertus ſum orator ipſe, & deprecator accedo.

Atque ut ab ipſo vitæ illorum exordio mea quoque exoriatur oratio: Videa-

Videamus obſecro, qua ſtirpe genus ſuum familiamque deducant, quàm nobili ac generoſo illud ſanguine ornetur. An negare poſſumus, quod longa retrò avis atavisque traditione accepimus, multorumque haud dubia annorum experientia tenemus, humano pulices, ac perſæpè Principum Regumque ſanguine propagari? Et quamvis diverſa ab homine ſpecie, ut mulus quoque ab equa generantur, dignam tamen ſua origine indolem vigoremque animi nequaquam amittere? Non enim degeneri ingenio inter penſa mulierumque tantum greges, uti Sardanapalus olim deliteſcunt, ſed in campum ſæpe atque aciem cum Achille aliquando aut Alexandro, prorumpunt, iisdemque quibus ipſi armis teguntur, idem vel ſepulchrum adituri, ſi cadant; vel triumphum, ſi reportent victoriam; nihil ut indignum his parentibus, hac patria, atque ſolo admittant, paterna do-

 mo

mo ac frugalitate contenti, eodem ſolo ac ſanguine fruentes, unde nati. In hoc vivere, ac mori ſine ullius injuria parati, unde primum hauſerunt ſpiritum, niſi per vim atque inimicitias patriis poſſeſſionibus eliminentur. Quocirca ſi equorum pullos, leonis fœtum, ac elephantorum partum jure laudaveris, iſtam humani corporis progeniem non niſi injuria à laude repudiaris. Dabis igitur pulici quod ex homine ac vivente natus ſit, cum humanæ tamen origini aliud nihil concedere poſſit, quàm brutam ac mortuam tellurem, ut jam inde habeat, quod cum ipſo homine de ſtirpis atque originis nobilitate certare poſſit, antiquitate multò etiam ſuperior, ut qui ipſius Evæ & Adami cubilia habitâſſe non immeritò credatur: ultrà quod principium Principum Regumque familiæ nomenclaturæ ſuæ ſeriem extendere nunquam potuerunt.

Quid nunc dicam de ſingulari ꝺſius indole , qua rudioris ætatis ınnos , adhuc dum tenerior ſub ꝑarentum diſciplina , tranſigit. Al•us primum naſcitur atque ın lucem ꝑrodit, ut innocentiam ſuam vel na:cens ipſe hoc colore teſtetur. Mulı etiam ex ovis , à parentibus per ⁄eſtes ſparſis ſenſim excludi putanıur ,Selenitiditas homines imitati , ɋuos Herodotus ex ovis à mulieriꝺus profuſis naſci aſſerit. Mox ubi ᵛita ſenſusque membris infuſus, ha꞉ilisque per totum corpus ad mo:um ſalutemque explıcata agilitas : ıon illi ſubitò ac temerè proſilire , ıuc illucque juvenili incuria atque icentia ; ſed ubi ingenium, & ætas maturior eſt , tunc primum ſe camꝺo credere, ex venatione Parthoꞅum atque antiquorum Germanoꞅum inſtar vivere, neque ſtabile aliɋuod, aut fixum, cum iisdem habe꞉e domicilium , ſed vagum , atque ɪt impetus , meliorque quærendi ⁄ictus occaſio ſuaverit, huç illucque

 trans-

transferendum. Neque ſarcinas, ſuppellectilem, ac familiam longam trahit, ſed ſeipſo & quotidiana ſorte contentus, ut Bias Philoſophus olim, omnia ſua ſecum portat.

Siquidem illum nec avaritia ad opes, nec ambitio ad honores ſectandos unquam impulit, inanem iſtum ſplendorem, non neceſſaria ſolicitudine plenum, generoſe negligit, ſuaque ſe paupertate ac demiſſione ſolatur; abunde dives, cùm nihil cupiat; ſatis honoratus, quod leviſſimum honoris aucupium minimè conſectetur. Et tamen ita illa ad neceſſitatem omnia affluunt, ad honorem naſcendi vivendique conditio ſuffragatur, ut nec fame unquam, aut inopia periiſſe inventus ſit; nec à Regum atque Imperatorum conſortio ita excluſus, quò minùs ipſis à cubiculis ac ſecretis eſſe poſſet. Quin conſiliis eorum ac thalamis, quibus familiariſſimi etiam amicorum arcentur, ſolus admittitur. Neque tamen ſuis ipſe Dominis paraſitatur,

ſitatur, aut adulatur improbè, ſed imperato ſibi à natura munere fungitur, & Regiæ ſanitatis curandæ non indiligens, intercutaneos humores proboſcide, ut phlebotomo chirurgus ſanguinem ſubtiliſſimè prolicit. Vigil ipſe dormientibus cæteris excubat, tempusque opportunum captat, quo obligatis jam ſomno artubus, citra doloris ſenſum, remedium aliis, ſuæ etiam fami ſolatium adferat. Nemo unquam Medicorum ſolertia ingenioque tanto, aut ſomni apud ægrum occupavit tempora, aut dolorem avertit: Ut unus jure pulex innocentiſſimus in aula Principum Archiater videri poſſit, qui & ſine periculo vulneret, & ſine afflictione medeatur.

Nunc ſi conſanguineos Pulicum inveſtigemus, à quorum vel dignitate, vel multitudine etiam ſua ad illos exiſtimatio honorque promanat.

Et natos natorum & qui naſcentur ab ipſis.

Quis

Quis unquam Regum aut Imperatorum tot ſanguine junctos, tantam ſobolem ac poſteritatem multis annorum periodis colligere potuit, quot illi unica ſæpe, non dico ætate, ſed æſtate numerant? neque tantum ſanguinis conjunctio inter propriam conſiſtit pulicum ſpeciem, ſed eò jam felicitatis extenderunt fortunas ſuas, ut vix Pontificum quiſpiam, aut Principum quantumvis potentium, inventus ſit, de quo uti de conſanguineo pulices gloriari non poſſint. Ut proinde, ſi ex jam dictis gratia ac potentia (ut plerumque fit) æſtimanda ſit, nihil cum iſta pulicum proſapia in comparationem venire queat. Et quiſquam ſit, qui illis aut inimicitias denuntiare, aut bellum inferre audeat? Non ignoro quanta ſæpe illorum clade concertatum ſit, quot occiſi, quot captivi, inter tormentarios ungues, miſeranda clade perierint: ſed & illud teſtari poſſum, illos, velut *ab ipſo ducere opes animumque ferro*, recolli-

colligere ſæpè, & recipere poſt vulnera Spiritum, ſemina ſobolemque ſui relinquere, quæ hibernis, privata inter ſepta, peractis, æſtivo demum tempore inſtructiori exercitu in campum prodeant, & ſuorum progenitorum cladem animosè ulciſcantur. Quot hactenus periêre, quot adhuc ſuperſunt ex iſta progenie? hanc penitus velle tollere, ne Alexandri quidem ſit totius ferè orbis victoris. Citius Jovem Gigantes cœlo expulerint, citius agna lupos, locuſta oves, teſtudo lepores exegerit orbe, quàm hæc animalcula de mundo ſuſtuleris, quantumvis Achillea ſis, aut Herculea virtute celebratus.

Et hæc paucula ex iis ferè bonis, quæ fortunæ dicuntur, commemoranda excerpſimus. Nunc verò corporis atque animi bona (Divi immortales) quàm ſunt in re exili intentia! citius draconem aliquem, atque animalia mole ac magnitudine admiranda meritis laudum coloribus

ribus adumbraveris, quam tenue hoc & viſum penè fugiens animalculum. Formam corporis, ac figuram natura ipſi indulſit, haud ſanè ignobilem. Non ipſi informe caput eſt, uti bubonum; non collum oblongum quale & gruum: tergus gibboſum, ut eſt Camelorum; alvus ingens, qualis buſonum, ſed proportio toto corpore eximia, in rotundum ac longum modicè vergens. Pedes nec craſſi nimium, ut elephantorum, non graciles ut araneorum, nec denique quam par ſit, numeroſiores, ut pediculorum; ſed deſultorii quatuor, quibus vel inceſſum, vel curſum, ſaltumque omnem, quàm velociſſimè aptiſſiméque moderentur. Corpus atque cutis ipſi non glabra ac turpis inſtar ranarum eſt: non ſcabra ac corticata, uti eſt teſtudinum: non aculeata ut echinorum: non hiſpida ut hircorum, non crinita demum ut canum eſt, ſed flocci tenues, vilique veſtiunt mitiſſimo vellere ac colore, qui ſub-

niger

iger ac purpureus eſt. Serico omni
ellere hæc eſſe ſentio molliora: no-
risque uſibus aptari poſſent, niſi
actenus tonſorum nobis texto-
umque deeſſet ſubtilitas, qui pre-
oſam hanc metant contexantque
inarum ſegetem. In proboſcide
lephanti vim, viresque animanti
lius admiramur; quòd hac, velut
nanibus, alimenta vitæ tolerandæ
ieceſſaria congerat, orique ac gulæ
ubminiſtret; eadem ſanè (*ſi parva li-*
et componere magnis) noſtro in pulice
anto potiori admiratione intuemur,
uantò in minori corpuſclo vis ma-
or vigorque deliteſcit. Cùm eâ-
lem proboſcide vulnus inferat, ac
eciproca quadam vi & arte humo-
em exugat, fiſtuloſo ſimul ac præ-
luro ſubtilique ſpiculo in omnem
iſum ſubſerviente.

Senſibus deinde adeò vivacibus
nſtructus eſt, ut viſu Lynces, au-
litu talpas, odoratu vultures, guſtu
pes, tactu araneas quàm proxi-
mè accedere credatur. Corporis
deni-

denique totius compoſitio vegeta; & humorum attemperatio integerrima. Non enim atra bile, aut melancholia abundat nimia, nec bile flava, ſeu cholera exundat, ut proinde neque triſtitia, quamvis ſolitariam vitam agat, dejectus ſit: neque ira, quantumvis laceſſitus, effervescat; ſed aëre juxta ac ſanguine in ipſo dominante maximè laudatum à Phyſicis corporis temperamentum ſortitus ſit. Lætus ſemper, vegetus, exultabundus pervigilat, omneſque obſervat inſidias: Ut dormire cum leonibus, vigilare cum canibus inſomniis propemodum videatur.

Quid, quod valetudo ipſius nullis comperta ſit morbis atteri; ut in hoc animali, tum præſertim, cùm inter ungues exſpirat, cadere jure dicas, quod paradoxo exiſtimant, *ſine morbo emori.* Nulla enim ſcabie, aut petigine affligitur, nullis corpus infeſtatur vermiculis, podagram aut chiragram nimia potandi licentia non incurrit, venter nulla aut conſtipatione,

ione, aut diarrhæâ, niſi innoxiâ for-
tè, laborat, vix denique cephalalgia
aut phtiſi, aliisque inſamibus, ac de-
teſtandis morbis, ut Gallicus, ac pe-
dicularis, habetur, interiiſſe repertus
eſt. Unde neque medico, neque her-
bis medicis pulex utitur. Quin
potius credibile eſt pulejo ſeu pule-
gio herbæ in medicina celeberrimæ
nomen contuliſſe. Atque ipſemet
medici officium præſtat in homine,
cùm eo inprimis tempore, quo no-
ſtiis honoribus, æſtivo calore veri-
tatis abundat; maximè ſecta leniter
cute molliſſimè eosdem ſubducat,
ut alios ab ipſo chirurgos venæ inci-
dendæ; ſanguinisque extrahendi ra-
tionem didiciſſe meritò ſentias.

Agilitas verò quanta, quam expe-
dita membrorum omnium ad mo-
tum alacritas! hoſtem pulex (ne tre-
pidum parvique animi exiſtimes)
nunc hac nunc illa parte invadit pri-
mus, mox ubi ſeſe imparem adver-
tit reſiſtendo prudentis inſtar mili-
tis, receptui canit, ſeque ferè per a-
per-

pertos campos fugæ committit, Croatarum equis longè in omnem partem verſatilior; vix ut unquam ita fugiens ſit interceptus, pedibus enim poſterioribus reductis in poplites, dein enixus in altum corpore, Divi! quanta transmittit lectorum conclaviumque ſpatia! altera certè pediculorum legio, quæ homini cum pulicibus militat, & gravis armaturæ milites, habere videtur, nihil tantæ celeritati habet ſimile, quamvis à pedibus nomen ſortita.

Quod ſi verò audaciores aliqui fugam velut indecoram, reſpuant; quàm illi opportunè proxima latibula occupant, unde improviſum hoſtem rurſus aggrediantur! Ambias, disquiras ſæpiùs, atque illas in inſidiis deliteſcentes, ne advertas quidem, etiam cùm adverteris. Ita in anguſtias coacti, nigelli potius atomi, quàm pulicis præ ſe ſpeciem ferunt. Imò jam deprehenſi ſuos etiam hoſtes, echini in morem contracti, deludunt. Ubi verò occaſionem diſpexêre *qua*

data

ata porta ruunt , & adverſario indi-
nanti, dolentiq; tergus impunè ob-
ertunt, in campo ſemper, velut pe-
iti equites, elapſuri. Quin & artem
llam tenere videntur, quâ Finnorum
liqui inſtructi memorantur, ut in
culis inſectantium ſeſe hoſtium re-
entinis tenebris ſubducant. Niſi
ortè Gygis annulo abs ſe reperto,
ngulare illud occultandi ſeſe bene-
cium occupaverint. Certè Ache-
ous cum Hercule ſub variis formis
ugnans, ſub una pulicis figura facilè
oſtem deluſiſſet. Ubi tamen jam in-
erceptus pulex fuerit, ad mortem in-
vitabilem trahitur, (neque enim ly-
rum ullum pro illius redemptione
cceptatur) priſtinæ ſuæ virtutis ne-
uaquam oblitus inter captantium
nanus, atque ungues ad extremum
ſque ſpiritum obluctatur, ac ſæpè in-
eſtinis omnibus per vulnus effuſis,
ut media etiam corporis parte ac
apite revulſo adhuc dum pugnat, &
nimum non niſi generoſi bellatoris
nſtar ponit, poſt fata, non quidem
ad

ad cœlum inter ſidera, & terram, inter herbas ac flores, ceu Narciſſus quiſpiam transferendus, pulegioq; nomen relicturos, quod unum maximis etiam Regibus votis fuiſſe teſtatum eſt.

Sed quid illius fatum, præmatura morte, deſcribimus, cujus virtutes, quæ in animo præcipuè locantur, vixdum delibavimus. Et verò ſi politicas in hac beſtiola virtutes quæſieris, multa in ea laudanda invenies, quæ homini deeſſe jure optimo conqueraris. Cùm enim velut ad bellum hæ animantes natæ ſint, tamen nullis unquam inimicitiis, nullis contentionibus inter ſe diſſident, nulla de finibus concertatio, cædes nulla: armatas in ſe invicem proboſcides nunquam ſtringunt, neque dant, neque accipiunt vulnera. Et quænam hæc iſtarum laus, ac dedecus noſtrum? pulex pulicem patitur, & homo homini invidet, vitam fortunasque eripit. Quid ratio? quid leges noſtræ? quid inſtitutæ respublicæ? ſi absque ratione & legibus, absq; etiam rebuspubli-

cis

s ita vivant pulices, ut hominibus
ıoque ad benè beatéque vivendum
:empla eſſe poſſint; ita verò in Eu-
·pa vivant homines, ut Gallus, Ger-
anus, Anglus, Hiſpanus non diver-
tantum gentium nomina, ſed &
ortalium ſpecies bellis exitialibus
ſſidentes videri poſſint. Nam inſi-
ıem ejus fidelitatem quis ignorat?
ubeſcere multi hominum potue-
:nt perfidiæ pleniſſimi, quique nul-
m colunt, niſi ut Plutarchus, χύ-
ρας φιλίαν, id eſt, *ollæ amicitiam* &
giunt cadis cum fæce ſiccatis. Rari e-
ım ſunt Theſei inter homines, qui
irithoum ſequantur, cùm tamen in-
r pulices non paucos reperias, qui
l carcerem etiam, atque vincula, ad
ıtaſtas, ad crucem denique ac mor-
m ipſam adhæreant ei, quocum ſe-
ıel arctam ſocietatem iniëre. Ita ni-
irum *amicus certus in re incerta cernitur.*
Pulex præterea, ut ſolitudinis a-
ans eſt, ſic contemplationis ac ſilen-
ı obſervantiſſimus videtur, quòd cer-
: à Philoſophis illis antiquis vitæ in-

 ſtitu-

ſtitutum hauſiſſe credibile eſt, quibus perquam familiariter uſus fuiſſe, creditur, atque inprimis Diogene Cynico, quocum etiam haud dubiè vas illud celebre coluerit, ad quod ne Alexander quidem magnus, ſine reprehenſione, admitti potuit. Didicerit etiam abs Diogene plena luce ob ire, ac quærere homines, eosdemq; repertos mordaciter pungere. Ita quidem, ut nec Diogeni ab eo ſit parcitum; ſed ſuum in pulice mordacem Diogenem Diogenes invenerit. Paupertatis deinde ſtudium atq; amcrem ab iiſdem Præceptoribus pulicem hauſiſſe exiſtimem. Audierit credo illam Epiſtolam quâ Epicurus Pytocleæ ſcripſit: *Si vis te divitem facere, non pecuniæ adjiciendum ſed detrahendum cupiditatibus.* Socratem fortè etiam meliori profectu audiverit, quàm Aſinus Ammonium Alexandrinum dicentem, *eum ditiſſimum, qui pauciſſimis contentus viveret.* Unde quidem mihi divites videntur, qui paupertatem; pauperes quì divitias impensè ſectantur. Quod in pulice noſtro

tro verum eſſe comperias, nullius
nquam inter inopiam indigente. Ci-
o enim veſcitur parabili, quem na-
ura ipſa, non inſolens præparavit in-
uſtria. Veſtes alias, quàm eadem na-
ura conceſſit, nunquam appetit. Ut
uemadmodum Protoplaſtus quon-
am noſter in prima vitæ innocentiæ
ideatur ætatem agere.

Vos hic, Viri Anachoretæ, vos ap-
ello, & non ad formicam mitto, quò
alomon pigros deſtinat, ſi fortè is vo-
iscum non habitet, ut ab eo ſilentii,
ontemplationis, ac paupertatis præ-
ariſſimarum virtutum exempla de-
imatis, antiquiſſimis, ut audiviſtis at-
ue experientiſſimis magiſtris uſus
t, proindeq; ipſi in hac arte eſt cre-
endum. Illius vos ſolitudinis taci-
rnitas delectet, quam in pulice de-
rehenditis, reconditum aliquem ve-
ris meditationibus angulum quærite.
ubeat hic tenuem potiùs, obſcu-
mq; extra mundi ſtrepitum vitam
igere, quàm publici honoris lucem
ctari, capi illecebris, periculis obje-

 ctari.

ctari. Vos verò Flolandiæ Principes, viri integerrimi, nolite obſecro permittere, ne ſubjectæ vobis nationes in pulices innocentiſſimos tanta poſt hac immanitate graſſentur, ut cauſa inaudita ſine cunctatione, ſine miſeratione, ſine proprii ſanguinis reverentia, non tantùm patriis tectis poſſeſſionibusque, ſed ipsâ etiam, quâ nihil eſt carius, vitâ excludantur. En ſupplices ad ſinum veſtrum confugiunt, obteſtantur per jura communis ſanguinis, per familiaritatem, qua vobiſcum ſunt uſi hactenus, per fidelitatem; qua in omni vos fortuna ſunt comitati, concedere hanc illis vitam, quam quondam dediſtis, nec priſtinam illam humanitatem veſtram, inexſpectata atque inſolita vobis ſeveritate corrumpite. Veſtri eſſe ac manere votis omnibus deſiderant, iisdem de quibus nati ſunt tectis ac lectis foveri, illa denique hæreditate potiri, ad quam Deus & natura è veſtro illos ſanguine procreavit.

Finis.

(o)

APPENDIX

Continens Quæſtiones Miſcellaneas

De

PVLICIBVS

Ex Philoſophiâ, utroque Jure, & Theologiâ, tùm morali, tùm ſpeculativâ depromptas.

Quas publicæ concertatio-
i Scholaſticæ expoſitas in Smirnenſi Sinagogâ defendendas ſuſcepêre

Duo Celeberrimi Rabini

SCHEMHAMPHORAS,

&

SCHAMHAPRES.

Quæſtio I.

QUæ ſit definitio pulicis & ad quod ex 10. prædicamentis pulex ſpectet.

Reſp. Definitionem pulicis eſſe o-[illegible]eroſioris indaginis, quam definitio[illegible]em illam Legati, quem aliquis & [illegible]orſan bene definiverat, legatus eſt [illegible]ir bonus peregrè miſſus ad mentien-[illegible]um Reipublicæ causâ. Porrò na-[illegible]ura & indoles præſtantiſſima pulicis [illegible]iuturniori indiget examine & ſcru-[illegible]inio, quam quòd tàm facilè & indu-[illegible]itantèr, de ea per genuinam defini-[illegible]ionem divinari queat: videtur enim [illegible]ulex terminus transcendens, eò [illegible]uod pulex ſuâ levitate & pernicitate [illegible]on tantùm 10. prædicamenta cum [illegible]rbore porphirianâ ejusque apice fa-[illegible]illimè tranſiliat & transcendat, ſed [illegible]nſuper cum Hircocerois & Vulpo-[illegible]nſeribus ſpatia planè imaginaria

 phan-

phantaſiæ noſtræ frequentet, & ideò totum ordinem entium realium ſupergrediatur, & ideò non tàm facile ejus genus proximum & differentiam ultimam reperiemus in 10. prædicamentis. Non enim pulex eſt ſubſtantia: cum non per ſe ſtet, ſed ſemper ſaltet, cùm non gaudeat ſuppoſito id eſt incommunicabili ſubſtantiâ, eſt enim nimis quantùm communicativus ſuæ ſubſtantiæ ad homines; non eſt accidens abſolutum, cùm non maneat per inhærentiam affixum uni tantùm ſubjecto, ſed continuò naturaliter mobile de uno in aliud: non enim eſt quantitas: tum quia non admittit pondus & menſuram, tùm quia præcipuè non eſt forma tribuens corpori impenetrabilẽ extenſionem ſed potiùs compenetrationem ſuarum partium, cùm ad morſus & ſaltus pulicis homines labia comprimant, pedes contrahant & quaſi compenetrent. Neque eſt qualitas, cùm non habeat contrarium ſe expellens ab eodem ſubjecto, pulices enim pacificè in eodem ſubjecto

ecto compatiuntur pediculos, cima-
ces, aliaque ſimilia animalcula homi-
nem amantia & humanam carnem
appetentia: niſi forſàn ſit de genere
reſpectivorum, quorum totum eſſe
eſt, ad aliud, totum enim eſſe puli-
cis eſt ad hominem, ad canes &c.
ut ſine conſortio humano diù ſaltem
eſſe & vivere non poſſit, propterea
homo viſus & objectivè terminans
viſionem pulicis rectè ſtatuitur beati-
tudo objectiva, viſio autem hominis
oculis puliceis inhærens, beatitudo for-
malis pulicum. Carentia viſionis autem
humanæ pœna damni, quam patiun-
tur pulices in cubiculis deſertis ab
hominibus vacuis pulicum purgato-
riis exiſtentes & ſuam nimiam cru-
delitatem in puellas luentes, Ita Da-
ſipodius de pulicibus uxoris Loth,
utrum etiam ipſi in ſtatuam ſalis ver-
ſi ſint.

Quæſtio II,

Utrum liceat morſibus puli-
licum reſiſtere.

Reſp. Negativè tum quia ſunt ſatel-

lites divinæ juſtitiæ ad vindicandum peccatum originale emiſsi, atqui Deo judici juſte punienti nemo licite reſiſtit, ſed in conſcientia parere tenetur: unde qui pulicibus reſiſtit Dei ordinationi reſiſtit. Tum quia conſtat, pulices nil aliud agere quàm extrema neceſſitate & fame compulſos de noſtris ſuperfluis victum & vitæ neceſſaria quærere: atqui extremè indigenti non ſolùm non licet ſuperflua noſtra denegare, aùt impediendo, reſiſtendo ſubtrahere, ſed ultrà, ipſimet ſaltem ex charitate eadem offerre tenemur, cum extrema neceſſitas omnia communia faciat. Ita Petrus Hoſenlucas de jure Stillicidii in ſuas & alienas Caligas.

Quæſtio III.

Utrum pulicidium ſit peccatum occiſionis ſimplex aut qualificatum.

Reſp. Eſt qualificatum. Imprimis eſt contra pietatem conſanguineis proxime conjunctis ſpecialiter debitam. 2do eſt contra virtutem Religionis, quia contra obedientiam & reverentiam

iam his miniſtris & emisſionariis divinæ juſtitiæ debitam. 3tio, eſt occiſio proditoria ex inſidiis, quâ inermibus his animalculis plerumque nihil mali ſuſpicantibus & de ſua innocentia confiſis ipſum jus & occaſio propriæ defenſionis præcluditur. Vulgo Meuchel-Mord. 4to. Contimet ſpeciem aſſiſſinii, dùm ancillæ ſe mercede & pecunia conduci permittunt ad pulices ſuarum dominarum occidendos, & ſic vitam illorum longè prætioſiorem ac altioris ordinis bonis & theſauris mortuis fortunæ poſtponunt. 5to. pulicidium degenerat in Tyrannidem & abuſum illius juris, quod habemus in vitam aliorum animalium, ſiquidem pulices non viâ facti in continenti uti pediculi & alia animalia ſed cùm extra ordinariis ludibriis & cruciatibus per diuturnas convulſiones inter digitos occidantur & tardè mori compellantur. Ita Capraſius Buccalini de 4ta & ultima monarchia pediculorum & pulicum in magnis illis brac-

 cis

cis ſeu Caligis Helveticis vulgo Schweitzer-Hoſen erecta. Sempronius de jure quod habet fiscus in pulices vacantes ſeu derelictos.

Quæſtio IV.

Utrùm liceat contra proprios pulices in mordendo deprehenſos & transfugas criminaliter agere vel ad cauſam ſanguinis teſtari contra ipſos.

Reſp. Negativè per textum clarum: L. 4ta ff. de teſtibus. Ex quâ contra ſanguine vel affinitate junctos teſtari prohibemur, aut ſaltèm ad teſtandum cogi non poſſumus, ſed pulices proprii id eſt ex nobis & noſtro ſanguine & non aliunde deſcendentes ſunt nobis in primo gradu lineæ rectæ conjuncti, ſiquidem ita immediate à nobis & noſtro ſanguine deſcendant, quod nulla alia diſtincta perſona aùt generatio mediet; ergò contra illos criminaliter ad cauſam ſanguinis teſtari prohibemur vel ſaltem ad teſtandum cogi non poſſumus. Ita Caſpar Laugenſack wohlgeübter Prättſchenſtecher bey der lidernen Baß-

Gei-

Beigen in Wien. Hœres ex aſſe multorum millium pulicum.

Quæſtio V.

Utrum pulicupium liceat diebus feſtis aut Dominicis.

Reſp. Negativè nam ex cap. 1. & ultimo de feriis diebus Feſtis & Dominicis omnes ſtrepitus, proceſſus, & actus; udiciales ſilêre debent, atqui pulicupium continet ſtrepitum & actum judicialem, ſiquidem pulices authoritate publicâ juris gentium velut malefactores capiantur, & ad pœnam mortis latæ ſententiæ in flagranti ſubeundam rapiantur: ergo pulicupium pro diebus Feſtis & Dominicis non licet, ità Kaunzius de pediculorum & pulicum jure aſyli in caligas & tibialia. Laws de novis Coloniis pulicum in Miſſiſipium introducendis pro promovendis & exaltandis actiis. Porcius feſtus de cambio pulicum, utrum ſapiat cambium ſiccum ſolvere pediculum pro pulice à campſore in loco præſente ſinè labore & periculo ejus accepto,

 quem

quem ſe finxit per litteras in diſtanti loco cum ſuo labore & periculo amittendi ſortem principalem procuraſſe. Neque dicas Diebus Dominicis & feſtis licet venatio, piſcatio, vel aucupium, ſiquidem non ſint opera ſervilia ſed opera communia Dominis & ſervis, atqui pulicupium communiter dici ſolet venatio, piſcatio vel aucupium: ergo pulicupium diebus feſtis & Dominicis licet, minor patet ex his duobus verſibus pulicupium & pedicupium ænigmaticè deſcribentibus.

In denſis Sylvis venor bis quinque catellis
Quod capio, perdo. Quod non capio mihi ſervo.
(*ſeu mihi acquiro*)

Reſp. Negando minorem. Venatio enim eſt animalium ferarum, ubi pulices animalibus domeſticis, manſuetis & cicuris annumerantur, ergo pulicupium non eſt propriè venatio, ſed venatio, piſcatio & ſimilia ſumuntur hic metaphoricè, ſicut metaphoricè

horicè ludebat ille, qui ſuo bono mico ab infirmitate reconvaleſcen- i gratulari volens eidem in hunc nodum ſcribebat. Pinquiſſimo læ- itiæ butyro perfuſus ſum, & ex in- imo cordis mei lyripippio gratula- undus accedo, quod tandem furcâ eeconvaleſcentiæ tuæ fimum mor- borum tuorum ex ſtabulo cordis ui ejeceris, ingens admirationum aubifragium mentem meam ſubiit, quod tam diu vulvam calami tui concluſeris, ne partum aliquem lit- terarum ad me edere potuerit &c. ta Caſimindus de pœnis pulicupæ venantis in alieno fundo inſcio & in- vito Domino, utrum ſi delictum au- geat, poſſit ad Trirêmes mitti, oder auf den Knöbl geſetzt werden. Sme- tius de jure pulicupii, utrum perti- neat inter jura Regalia vel privato- rum, inter jura Eccleſiaſtica vel ſæcu- laria ſitque ſinè ſimoniâ pretio vendi- bile.

Quæſtio VI.

Utrum Religioſi Profeſſi; qui vi ſuæ pro-

profeſſionis omnia jura in res temporales abdicarunt, poſſint retinêre jus gladii ſeu vitæ & necis in ſuos pulices, ut illos ſaltem quoad forum externum licitè, impunè occidant, quod enim concernit forum internum conſcientiæ, jam monſtratum eſt Pulicidium non licêre, & à quo hoc jus petere debeant.

Reſp. ad primum affirmativè cùm tantùm ſit jus jurisdictionis non jus proprietatis, Religioſi autem per votum paupertatis in profeſſione tantùm deponunt omnia jura proprietatis in res temporales, non omnia jura jurisdictionis, ut per ſe patet.

Reſp. ad ſecundum. Cùm hoc jus gladii ſit materia jurisdictionis & poteſtatis ſæcularis, omninò à poteſtate ſæculari petendum erit, non à Pontifice aut poteſtate Eccleſiaſtica, exceptis territoriis illis, quæ etiam quo ad Dominium temporale politicum ſuperioribus Eccleſiaſticis ſubjecta ſunt, & inqua illi, etiam jurisdictione temporali politicâ gaudent.

Ita

ra Petrus Lorca de Saltibus pulicum n Lyripippio inflato, utrum ſint ar-ificiales & regulares juxta tonum hujus fiſtulæ vulgò Dudel⸗Sack oder Sack⸗Pfeiffen. Pedemontius de transmigratione pulicum per hyemem in alienas terras ultra mare rubrum.

Quæſtio VII.

Utrum ſi Adam non peccaſſet, pulices veniſſent.

Reſp. Affirmativè, pro ornamento, decore & integritate hujus univerſi. Tum quia non videtur fas artificium tam venuſtum tam excedens comprehenſionem noſtram, uti eſt ſtructura pulicis, propter ſolum peccatum accidentalizatum fuiſſe. Tum quia in ſtatu innocentiæ fuiſſent capilli, quia ſunt excrementa, quæ deſerviunt pro ornamento hominis, ergo fuiſſent etiam excrementitii pulices, quia deſerviunt pro ornamento & varietate totius univerſi creaturarum, quia per hæc minima animalcula eorúmque integros vivaces quinque ſenſus vel maximè

præ

præ cæteris creaturis divina omnipotentia nobis ad ſtuporem commendatur. Quare non eſt, unde Atheus ille Poëta canat.

Sæpè mihi dubiam traxit ſententia mentem
Curarent ſuperbi terras, aut ullus ineſſet
Rector? & incerto fluerent mortalia caſu?

Huic enim benè reſpondit Chriſtianus quidam Poëta.

Emicat ex ipſis divina potentia rebus
Et levis eſt pulex, qui probat eſſe DEum.

Item alius.

Eſſe DEum ſcimus, ſi quid ſit? Scire velimus,
Supra nos imus, nam quod ſit ſummus & imus,
Ultimus & Primus, ſcimus plus ſcire nequimus.

Tum quia. Si Adam non peccaſſet, omnes nos & noſtri conſanguinej ſaltem non reprobi veniſſent (quod ultimum additur propter ſententiam Scoti, ſecundùm quam reprobi moderni in ſtatu innocentiæ non

non veniſſent) ſed pulices ſunt conſanguinei noſtri non reprobi, ſeu non reprobati, non damnati à Deo: ergo pulices noſtri veniſſent, etſi Adam non peccaſſet. Advertendum tamen, quod pulices pro eo tunc caruiſſent proboſcide ſeu aculeis & roſtris, quibus nunc ut Miniſtri juſtitiæ ad vindicanda peccata puellarum armati & inſtructi ſunt, & eorum loco moliſſimas habuiſſent linguas, quibus non cùm minori teneritudine quàm defacto catuli pulvinares puellis blanditi fuiſſent. Ita Schwepperman de remediis aſceticis contra graviſſimas tentationes & nimium amorem carnalem pulicum erga fœminas.

Quæſtio VIII.

Utrum pulicibus liceat Polygamia ſeu pluralitas uxorum.

Reſp. Affirmativè, & hoc ad multiplicandam & conſervandam ſuam gentem pro decore & varietate univerſi, ad reſiſtendum ſuis hoſtibus & injuſtis aggreſſoribus, ſecus enim gens illo-

illorum propter quotidianas ingentes clades, brevi tota attereretur: Hinc merito Virgilius de hac numeroſâ & veteranâ gente admirabundus fiſtulavit

His ego nec metas numeri, nec tempora pono.

Ita Martyrologium pulicum, de pulicibus cœlibatum profitentibus. Georgius Podipraz de Hermaphroditis pulicum utrum eis liceat alternare ſexum in contrahendis matrimoniis. Cuſpius de proceſſibus matrimonialibus inter pulices Heterogeneos.

Quæſtio IX.

Utrum matrimonia pulicum parochi, quæ in caligis ipſius, aliisque latebris ſeu occultis locis contrahunt inter ſe, ſint clandeſtina.

Reſp. Negativè. Contrahuntur enim præſente & ſciente Parocho, qui abundè ſentit ſaltus contrahentium convivarum ſufficientia ſigna nuptiarum initarum. Ità Scheidiwinus de Spadonibus pulicum uno vel utro-

utroque teſticulo orbatis, de pulicibus frigidarum vetularum, utrum frigidis & maleficiatis & ideò perpetuo impotentibus annumerandi ſint.

Quæſtio X.

Quo jure pulices ſemper Pullati ſeu nigri incedant.

Reſp. Jure conſuetudinario patriæ ad lugendos conſanguineos & protoparentes ſuos quotidie in magno numero occiſos, præterea etiam pulices Clericorum de Jure Canonico ad retinenda privilegia fori & canonis hanc ſuam nativam Cleram portare tenentur, quam pulices furtivi lac aut lacticinia deprædantes & pervagantes, ſi amittant, etiam privilegia amittunt, quod capi & occidi queant. Ita Silveſter, de pulicibus hirſutis ſatyrorum, utrum comam & barbam nutriant.

Quæſtio XI.

Utrum pulices Zingarorum inter Zingaros ſeu vagabundos computandi ſint.

Reſp.

Reſp. Affirmativè, etſi enim con-ſtanter uni eidem Domicilio affixi hærêrent, hominémque ſuum non deſerant, quia tamen illud continuè locum mutat, etiam ipſi inquilini vagabundi evadunt. Argumento L. 275. Celſus ff. ad municipalem & de incolis. Sicut vagabundus reputaretur limax, qui continuo cum ſua eâdem domo de uno loco in alium, de una Parochia in aliam, de una Diœceſi in aliam migraret, ita Sophar Halicacabus de pulicibus Judæorum in transmigratione Babilonicâ, utrum & ipſi omnes in catenis captivi abducti ſint.

Quæſtio XII.

Quibus legibus pulices vagabundi teneantur.

Reſp. Legibus caſtrenſibus militiæ levis armaturæ & legibus artis ſaltatoriæ, quando enim pariunt, pariunt filias ſaltantes, undè ſunt omnes nati Chorægi id eſt Magiſtri artis ſaltatoriæ aſſociandi propterea ruſticis illis Tyrolenſibus vulgò Heygethei-ner

ter vocatis, qui dici ſolent nati fidi-
cenes ex utero matris. Ita Joviaſter
i Kazenbach. de centro naturali pu-
dicum; quod eſt umbilicus fæminæ,
utrum extra hunc ſint in ſtatu vio-
lento.

Quæſtio XIII.

Utrum pulices antipodum ſint
antipodes, & ſuis pedibus noſtris op-
poſiti.

Reſp. Affirmativè. Siquidem &
pulices in terris antipodum nume-
rentur inter gravia, quorum locus
terra eſt, cujus ibidem obverſam
nobis noſtrísque pedibus partem
ſuam calce premunt. Ita Paphnutius
Barbatus in ſua ſecunda apocalypſi
de locuſtis & pulicibus cataphractis
& grandibus vulneribus, quæ puellis
quandoque tempore Antechriſti in-
flicturi ſunt.

XIV.

Utrum pulices furum aliarúmque
infamium perſonarum ſint infames.

Reſp. Negativè, ſed retinent ſuam
ingenuam honeſtatem, quam ex ori-
gine

gine præ pediculis habent: eſt enim nota ℞. J. ex cap. quæſivit, de hi. quæ fiunt à majori parte nemo pu: nitur pro delicto alterius. Item delicta parentum non debent nocêre prolibus, pulices autem numerantur inter quaſi proles & partum noſtrum tum quia ex jam dictis pulices nihil auferunt niſi noſtra ſuperflua, quæ extrema fames & neceſſitas eis communia facit, undè non contrahunt infamiam furti, & licèt ſimul cum furibus ſuſpendantur, quia tamen adhuc etiam in patibulo ipſis plena libertas relinquitur ſe honeſtis viris eorúmque conſortio inſinuandi, ut Confeſſario fures educenti, ſpectatoribus propinquis, qui ſæpe à furibus eorum pulices ab inteſtato reportant, hinc ſignum eſt, quod honeſti maneant, & locus patibuli eorum famæ vel honori nil præjudicet. Cujus ratio à priori eſt: quia pulices furum frequentant patibulum merè materialiter ſicut ex. gr. Murarii aliique honeſti opifices Patibulum

ulum ædificantes aut collapſum re-
arantes, & hoc quidem pulices ex
nnatâ virtute fidelitatis ac gratitudi-
is erga hominem ſuſpenſum, à quo
ducati & nutriti ſunt, & propterea
ſque ad ultimum ſpiritum eidem aſ-
ſtere cupiunt, non verò frequen-
ant patibulum formaliter ut tale, ut
ocum infamem ſuplicii, cùm nil
eccaverint ſed materialiter ut mu-
um præcisè, neque patibulum fu-
es, ſed potiùs fures eorumque cau-
patibulum infame reddunt, Ita
Doctor Kniknack archicriticus Flo-
indiæ de Hemiſtichiis & crepundiis
arvulorum pulicum. Doctor Kni-
nack ſunt canes, quia hunc tonum
dunt, dum pedibus poſterioribus
os pulices excutiunt.

Quæſtio XV.

Quo jure pulices habeantur hone-
iores pediculis.

Reſp. Inprimis jure adoptionis, ſi-
uidem à Summis Principibus &
obilibus totius orbis inter familia-
es & familiam Domeſticam permiſ-

ſivè ſaltem adoptati ſint, quâ grati[a]
carent pediculi, qui tantùm ex pri-
vilegiis mendicantium eosdem fre-
quentare audent, ab aulis autem &
Palatiis magnatum ac nobilium per-
petuo à potiori ſaltèm exulant &
cùm horrore ac ignominia ejiciun-
tur. Excepto quod quandóque per
accidens de rariori contingenti &
furtivè ſe iisdem in caſtris inſinuare
præſummant, quod non ſufficit ad
illos cohoneſtandos. Secundò jure
gentium, cùm enim commercium
hujus blandi Philantropici & ſocialis
animalculi ſit omnibus hominibus
etiam Summo Pontifici, Auguſto &
Auguſtæ inevitabile conſultius vi-
ſum fuit ea communi conſenſu om-
nium gentium pro honeſtis haberi
& declarari pediculis in ſua infami-
tate relictis, qui facilè ex toto vitari
poſſunt & à multis per diligentiam
vitantur. Tertiò jure generationis,
quia pulices gaudent honeſtiori &
nobiliori generationis prærogativa
quàm pediculi, cùm enim pulices
ſint

int Jovialis, alacris & ſaltabundi ge-
nii, hinc videntur ut plurimum ma-
teriam ſuæ generationis deſummere
ex calido ſanguine noſtro nobiliſſi-
mo liquore, & ideò dulces adeò ap-
parent, quod puellæ rubricas ſangui-
nis pulicei ſuis digitis adhærentes
ſummo guſtu lambere ſoleant, niſi
id crudelitati & ſanguinolentiæ puel-
larum attribuendum ſit; econtra
quia pediculi melancholicæ comple-
xionis, depreſſi moroſi genii, & tar-
di greſſus exiſtunt ex Pituita, Phle-
gmate viſcoſo, Scarbutico Sanguine
noſtro & craſſis humoribus mate-
riam ſuæ maſſæ deſummunt. Quar-
tò Jure inceſſus : pulices enim ho-
neſtius incedunt quàm pediculi, quia
pulices in ſua nigra ſenatoria toga
æmulantur colorem aulicum came-
ræ, econtra verſicolor Hiſpida pellis
pediculorum ſordidas potiùs lepro-
ſorum mendicorum peras & quis-
quilias imitatur. Ita magiſter Poly-
chronius Baccalaureus formatus ex
baccis fabarum de numero menſurâ

 &

& pondere pulicum, quot centenariis orbis terracleus minùs ponderaret, ſi omnes pulices cùm ſua gleba ex illo auferentur. Sergius de trina dimenſione longitudine, latitudine, & profunditate pulicum ſecundùm ulnas ſartorum.

Quæſtio XVI.

Utrum pulices urbani ſeu civitatenſes ſint politiores & civiliores ruſticanis & oppidanis.

Reſp. Affirmativè. Nam civitatenſes ſæpiùs mutant munda induſia & caligas, ruſticani autem ſemper iisdem ſorditatis inhærêre coguntur, quamdiu durant. Ita Lucas Pogibonzius de reſtitutione pulicum ſpoliatorum, de pulicibus minorennibus, utrum gaudeant beneficio reſtitutionis in integrum, dum per fraudes puellarum circumventi, capti & in ſuis juribus mordendi læſi ſunt. Ubi affirmativam reſolvit univerſim de omnibus argumento ex cap. 1. & 2. de reſtit. in integ. ex quibus & etiam variis locis juris civilis reſpublica gau-

audet beneficio minorum, ſi in ſuis
onis & juribus læſa fuerit, ſed puli-
es omnes in ſimul conſtituunt rem-
ublicam, in qua jus mordendi ſpe-
tat inter jura & bona publica totius
eipublicæ & communitatis: ergo
audent beneficio reſtitutionis in in-
egrum, ſi in eo læſi aut circumventi
uerint.

Quæſtio XVII.

Utrum pulices infidelium ſint
ubjecti Eccleſiæ ſeu Pontifici.

Reſp. Affirmativè de pulicibus in-
delium in terris Pontificiis habitan-
ium, ut de pulicibus Judæorum Ro-
næ, quia conſtituunt ibidem ſuum
Domicilium aut quaſi Domicilium,
inc ſortiuntur forum loci ratione
Domicilii argumento à L. 7. Cod.
le incolis. Ita Trullench de pulici-
us Cardinalium utrum inter Do-
neſticos eorum numerandi ſint.

Quæſtio XVIII.

Utrum pulices magis appetant
ormas nobiliores quàm ignobilio-
es puellarum, magis puellas juvenes

& albicantes, quàm rancidas & lippas ſagas aut vetulas ex noſocomiis.

Reſp. Affirmativè eadem planè ratione quâ ſecundùm Phyſicos materia prima pulicum magis appetit formam ſubſtantialem nobiliorem ex. gr. pulicis, quam ignobiliorem infamis pediculi, totum enim compoſitum ſubſtantiale pulicis non eſt deterioris guſtus aut conditionis quàm materia prima pars illius. Ita annales pulicei de admiranda propagatione pulicum inter continuas cruentas perſecutiones à caligulis ſic dictis à caligis, in quibus pulicum lanienas exercent.

Quæſtio XIX.

Utrum pediculi & pulices ſint ſimul duo Domini in ſolidum ejusdem corporis, quod obſident, quo ad jus mordendi, pungendi &c.

Reſp. Affirmativè cum jure tamen præventionis, ut qui alium mordendo & pungendo prævenerit pro hac vice & quo ad hunc actum

punctu-

punctura prævaleat, per quòd nil
tollitur de pleno jure & poteſtate
pungendi, in qua Dominium ple-
num eſſentialiter conſiſtit, ſed tan-
tum exercitium actuale illius per
præventionem in prævento impe-
ditur, eadem ratione, quâ Domi-
nium plenum jurisdictionis in cau-
ſis mixtis ſtat cum jure præventio-
nis permanenter ſimul penes duos,
penes Judicem Eccleſiaſticum & ſæ-
cularem, ut qui alterum in inchoan-
do judicio prævenerit, quoad hunc
actum ſinè alterius injuriâ prævaleat,
tùm quia poſſunt duo ſimul cum
jure præventionis habere permanen-
ter pleniſſimum jus perſonale inſo-
lidum contra eundem debitorem,
ad eandem rem tradendam ex. gr.
caſu quo Petrus duobus ſimul cuili-
bet cùm pleniſſimo independenti
jure petendi ab ipſo promiſit eun-
dem equum, hac tamen conditione,
ut qui actu petendo præveniat, præ-
valeat & eum obtineat, in quo nulla
cernitur repugnantia: ergò etiam

poſſunt duo in ſimul pediculus & pulex in idem corpus habere plenum in ſolidum, ac mutuo independens jus reale mordendi, pungendi, hac tamen conditione, ut qui prævenerit, alteri prævaleat, ita Doctor Budlerus de feſto Scenopegiæ vulgò Lauberhůten-Feſt/ quod pulices per dies caniculares in campis Eliſiis puellarum & canum caudis eclebrare ſolent.

Meminerint tamen nigri iſti Partiſani ſeu levis armaturæ milites nimirùm pulices ſtatuti illius militaris, quod deſcendentium ad proelium & remanentium ad ſarcinas æquanda ſit portio, ut propterea cùm pediculis ſarcinas nigras portantibus ſuisque collactaneis prædam captam in æquales ſemper dividant pacificè portiones. Pediculis porrò & pulicibus ſuccedunt in ſolidum vermes affines eorum ſecundùm æquam diſpoſitionem teſtamentariam pauperis illius ſtudioſi à pediculis & pulicibus corroſi in ſuo epitaphio, quod ita ſonat.

Mul-

Multipedes, pulex, cimex, mala turba valete.
Sat vobis nimiumque datum eſt, jam nutrio vermes.

Quæſtio XX.

Quid de jure præcedentiæ inter pulices, cimaces, & pediculos commenſales & contubernales in eodem domicilio, dum in publicum prodeunt.

Reſp. Pro pace fraternâ conſervandâ debent obſervare jura anciaineitatis & ſecundùm ea bini & bini procedere, ut nimirùm qui priùs poſſeſſionem inchoaverit, ibique ſuum Domicilium conſtituerint, cœteris velut honoratiores præcedant, ſenioribus enim competit honor, per notam R. J. qui prior tempore potior jure: cœterum ſi omnes ſimul uno eodem tempore ibidem pedes ſuos fixerint, omninò jus præcedentiæ præ omnibus competit pulicibus, eo quod ex jam dictis communi conſenſu omnium gentium habeantur honeſtiores & honoratio-

res cœteris illis ſociis. Ita Stichius de cruentis repreſſalibus, quæ quondam exercuêre pulices circa poſteriora ſartorum & ſutorum infenſiſſimæ gentis.

Quæſtio XXI.

Utrum pulices in bello amiſſi jure poſtliminii ad ſuos priſtinos Dominos revertantur.

Reſp. Affirmativè niſi pedes in bello amiſerint, aut decimus quisque illorum ſecuri percuſſus fuiſſet, ratio eſt ex L. poſtliminium ff. de captivis & poſtliminio reverſis, Poſtliminium eſt jus amiſſæ rei, recipiendæ ab extraneo & in priſtinum ſtatum reſtituendæ legibus moribusque conſtitutum, dum ſcilicet per bellum res noſtræ ad extraneos devenêre: unde ſecundùm J. C. poſtliminium idem ſignificat quod pòſt limen, quia res noſtræ limen noſtrum egreſſæ, dum ab hoſtibus vel extraneis ad nos redeunt, pòſt ad idem limen rediiſſe videntur: atqui pulices in bello amiſſi & ab hoſti-

hoſtibus vel extraneis occupati inter res noſtras familiares & domeſticas, inter ſupellectilem noſtram pertinebant: ergo jure poſtliminii ad nos reverti debent, tùm quia ex inſtit. quibus modis jus patriæ poteſtatis. Si ab hoſtibus: jus poſtliminii datur etiam ad proles noſtras bello amiſſas recuperandas: ſed pulices reputantur inter partum noſtrum & ſaltem quaſi proles ergo: ita Strozius de compoſitione continui in pedibus pulicum, utrum ex indiviſibilibus aut diviſibilibus in infinitum per totam æternitatem componantur.

Quæſtio XXII.

Quo jure fœminæ & canes plus cæteris pulicibus abundent.

Reſp. Jure Evangelico, omni habenti dabitur & abundabit, ab eo autem, qui non habet & quod habet auferetur, ab eo Lucæ 19. ita Sturmius de impenetrabili extenſione pulicum, dum ſe quatuor pedibus ſimul ad mordendum infigunt.

Quæſtio XXIII.

Quo jure pulices ſemper fugitivi, ſaltabundi & ad fugam parati incedant.

Reſp. De conſilio Evangelico. Si perſecuti vos fuerint in unâ civitate fugite in aliam, non conſummabitis omnes civitates donec veniat qui mittendus eſt, id eſt carnifex, qui vos perimat. Minùs ſaltem offendet aures criticorum intelligentia prophana horum textuum, quam illius in Pſalmo ſeptimo incidit|in foveam quam fecit. Quem quidam expoſuêre de inceſtu Patris cùm propria filia. Ita Porcenſes de rarefactione & condenſatione pulicum, utrum etiam fiat per ingreſſum & egreſſum corpuſculorum ſicut in fœminis.

Quæſtio XXIV.

Utrum facilius generetur ex pulice corrupto pediculus, quàm ex pediculo pulex.

Reſp. Affirmativè ſicut facilius fit ex curſore defatigato auriga, quam ex auriga quieti aſueto curſor, ratio à prio-

à priori materia prima pulicis per continuos ſaltus delaſſata facilius portat formam ſubſtantialem quieti, ſtativi, Hyberni animalis, ſicut eſt pediculus, quàm inquieti, ſaltabundi, & velitaris, uti eſt pulex. Ita Zoilus de diſtinctione Scotiſticâ, utrum minor adhuc & ſubtilior diſtinctio admittenda ſit inter formalitates pulicum, quàm Camelorum vel onagrorum. Lexicographus pulicum de microſcopio, in quo formalitates Scotiſticæ pulicum clarè videri queant. Neque refert, quod natura ſemper procedat à formis imperfectioribus ad perfectiores, & quod materia prima pulicis magìs appetat formam ſubſtantialem pulicis tamquam nobiliorem quàm pediculi.

Reſp. Ad primum id verum eſſe in formis ſubordinatis, uti eſt forma mixti & forma animæ: non verò ſemper in formis diſparatis, uti eſt forma pulicis & pediculi, ita ex corpore hominis corrupto generatur terra & cinis.

Reſp. Ad ſecundùm materiam primam ſuum appetitum ſinè violentiâ ſubmittere exigentiæ univerſi & cauſarum naturalium.

Quæſtio XXV.

Utrum pulices gaudeant tertiâ entitate Scotiſticâ.

Reſp. Negativè, non enim ſunt multiplicanda entia ſinè neceſſitate, nulla autem eſt neceſſitas hujus tertiæ entitatis puliceæ à partibus ſimul ſumptis realiter diſtinctæ, cum totum compoſitum ſubſtantiale pulicis ſinè tertiâ entitate aliâ ſuperadditâ ſatìs mordeat & pungat, præterea ſi pulices in ſe portarent hanc ingentem molem tertiæ entitatis Scotiſticæ, quæ tot grandia & craſſa capita Philoſophorum ſuppreſſit & contrivit, quod eam capere & portare non poterant, non eſſent pulices ita leves, agiles & expediti ad ſaltandum: ergo evidens eſt, quod eam non includant. Ita anatomicus virtualitatum ſeu formalitatum Thomiſticarum, utrum tenelli pulices per abſtractio-

nes

nes metaphyſicas earum in intellectu
ſuam pellem amittant. Et ideò Me-
taphyſici excoriatoribus annumeran-
di ſint. Affirmat citatus author &
credit, quod fermè omnes illæ chi-
rothecæ, quas metaphyſici in gradi-
bus ſui Magiſterii ſpectatoribus diſtri-
buere ſolent, ſint de pellibus puliceis
ita Philoſophicè excoriatis.

Queſtio XXVI.

Utrum liceat pulices catenulis al-
ligatos lucri gratiâ vendere.

Reſp. Per ſe loquendo negativè,
tùm quia captivitas perpetua æqui-
paratur in morali æſtimatione pœ-
næ mortis ſed ex dictis pulices non
promerentur pœnam mortis, ergo
neque captivitatem perpetuam, ne-
que eſt paritas de aviculis cæteriſque
animalibus, quæ pro noſtro libitu
ſua libertate privamus, cùm ex præ-
cedentibus dictis ibidem ſpeciales
ſtent rationes in favorem pulicum, ut-
potè quod ſint ſatellites Divinæ ju-
ſtitiæ, reo autem vel condemnato
non licet ſatellites præſertim ſupre-
mi

mi Judicis & executores ſententiæ ipſius captivare aut injuriare &c. tùm quia eſt nota R. J. nemo poteſt cum alterius jacturâ locupletari: ergò nemo cum jacturâ aureæ libertatis his animalculis à naturâ conceſſæ ſuum lucrum quærere poteſt, ſed quemlibet potiùs meminiſſe oportet pulchræ illius & generalis de malè partis admonitionis.

Si vires, & cupis quâ vir as,
Non capias vires, ut rapias vi as.

Tum quia tandem non licet captivare pauperem extremâ neceſſitate compulſum, dum quærit quæ ſua ſunt, quæ extrema neceſſitas & fames ei communia facit, atqui ex dictis ita ſe gerunt pulices, dum nos mordent & pungunt: ergò non licet eos captivare aut catenulis alligare.

Dixi per ſe loquendo, ſi enim familiaris iſte ſpiritus pulex delinquat contra jura Domicilii & hoſpitalitatis, ut ſi imitetur ſpiritum illum nequam cacadæmonis, de quo Lucæ 11. ita habetur, Cùm exierit de homine

nine quærens requiem & non in-
'eniens dicit, revertar in Domum
neam undè exivi, & cum invene-
it eam Scopis mundatam, tunc va-
lit & aſſumit ſeptem alios ſpiritus ſe-
:um nequiores ſe, & ingreſſi habitant
bi & fiunt noviſſima hominis illius
ejora prioribus. Tunc utique lice-
oit vagabundum hunc tenebrionem
:ùm ſuis hoſpitibus intruſis pro ex-
emplo & terrore aliorum catenulis
lligatum in publicum producere;
ut eis oſtium occludere & libellum
epudii dare : eſt enim denuò nota
R. J. Damnum quod quis ſuâ culpâ
entit, ſentire non videtur. Ita Ze-
:hius de admirandâ metamorphoſi,
quâ pulices enecati convertuntur in
nerbam pulilegium nomine.

Quæſtio XXVII.

Utrum mutuum puliceum, quod
facilè contingit in commodato cali-
garum, tibialium &c. ſit uſurarium,
ſi in illo 10. aut 20. pulices pro 100.
ultra ſortem principalem accipiantur
ſeu recipiantur.

Reſp.

Reſp. Negativè. Regulariter ſemper adeſt damnum emergens nimirùm periculum amittendi ſortem principalem propter volatilem fugitivam indolem hujus animalis & lucrum ceſſans, ſiquidem fœnerator mutuans ipſemet totidem aut plures cum duplicato fœnore lucrifacere potuiſſet. Unde Clerici tenebuntur de his ſuis capitalibus puliceis ad intereſſe poſitis contribuere ſubſidia ad bellum & expeditionem contra turcas, ſi decimæ de bonis Eccleſiaſticis promulgentur & concedantur. Præſertim ad hæc abundantius concurrere & contribuere poterunt Patres caſtrenſes, qui abundant ſimilibus capitalibus & cùm teſte Suetonio Veſpaſianus Romæ ex urina humana vectigal commentus ſit, de cujus menſurâ & quantitate exactè conſtare non poterat, quidni etiam fœminis moderatum aliquod pedagium vulgò Fleiſch- oder Floh-Kreutzer pro pulicibus quotidie jugulatis in pedes ſingulorum imponi poſſet,

cùm

rùm de numero eorum ſaltem ſuperficialiter über håbs Divinari queat, uti enim Juv. Satyri 14. in noſtra tempora.

- - - - Lucri bonus eſt odor ex re
Qualibet illa tuo ſententia ſemper in ore
Verſetur, Dîs atque ipſo Jove digna Poëta.
Unde habeas, quærit nemo: ſed oportet habere.

Immò quod ſuprà monopolium pulicum catenulis artificioſè alligatorum tamquam ſuprà rem frugiferam cenſus realis conſtitui poſſit, non eſt dubium: unde liquet hæc animalcula non eſſe adeò ſterilia ab omni utilitate & præciſè ad hominum lanienam nata, quod eis juſtè exprobrari poſſet, Satyricum illud Virgilii Lib. 3. Æneid.

Triſtius haud unquam monſtrum nec Sævior ulla
Peſtis & ira Deum Stygiis ſe ſe extulit undis
puliceo Lemurum vultu.

Ita

Ita venerabile Accifs Collegium de arte phlebotomandi ſimul & ſemel totam Provinciam unico ictu. Das löbliche Accis-Collegium von der berůhmten Kunſt einem gantzen Land auf einmahl Ader zu laſſen mit einem Schlag. Blaſius Storchenſchnabl de naſis impoſititiis Tropeæ & jure Telloniorum ſuper ipſos.

Quæſtio XXVIII.

Utrum pulices ſint etiam utiles ad medicinam.

Reſp. Affirmativè, pellunt enim Lethargum & ſunt alexipharmacum contrà opium.

Quæſtio XXIX.

Utrum podagrici podagram poſſint tranſplantare in pulices ſuos, ſicut illam quandóque à ſe in ſuos canes Domeſticos hæreditarie transferunt.

Reſp. Utile hoc foret inventum pro bono communi ad compeſcendum hoc perpetuum mobile ſaltem ad tempus per dies caniculares, in quibus nimium quantùm tripudiant.

Ita-

:aque ex Doctiſſimo Patre Franciſco
Tertio de Lanis in ſuo tractatu de
ranſplantatione morborum ex par-
e alterius animalis, ut ſit ſubjectum
ptum, in quod homo poſſit trans-
lantare ſuum morbum, requirun-
ur tres ſequentes conditiones. Pri-
nò debet eſſe animal domeſticum,
juod cum homine familiariter de-
gat, aut ſaltem ex illis, quibus ægro-
us nutriri conſuevit, ita enim effici-
ur, ut major ſympathia intercedat
nter hominem illum & animal mor-
bi receptionum, adeóque facilius
norbifica effluvia, quæ ægroto in-
feſta ſunt, animal illud in ſe recipiet,
ob ſimiles ſpiritus, quibus qualitas
norbifica adhæret. Hæc conditio
juo ad primam partem quod con-
veniat pulicibus & quidem magis
juàm canibus aliisque domeſticis
nimalibus per ſe manifeſtum eſt, ac
tiam quoad alteram partem, quia
altem pulices nutriuntur ex homine
icet non è converſo & hoc ſufficit.
Secunda conditio, ut ſit ejuſdem
natu-

naturæ & temperamenti cum homine, quàm etiam credo pulicibus convenire propter ſimilitudinem alimenti ſui cum quatuor humoribus hominis, ex quibus illud ſugunt, propter quam pulices hominis Cholerici ad Choleram, Phlegmatici ad Phlegmaticam naturam accedere credo. Tertia conditio eſt, ut eligatur unum aliquod animal ex iis, quæ eodem aut ſimili morbo laborare ſolent. Hinc putat gallum gallinaceum ſubjectum aptum ad transplantandam & recipiendam podagram hominis, ſi cùm eo in lecto decumbat, hanc conditionem fateor deeſſe pulicibus, qui agiliores longè ſe oſtendunt, quàm quod poſſint prudenter podagrici credi: verùm utrum hæc conditio ſit abſolutè neceſſaria, anceps hæreo, ſiquidem nulla ſit fama de formicis, quod hectica febri laborent, & tamen citatus author teſtatur, quod hecticam ſeu emaciationem corporis ab aliquo homine in formicas transplantaverit per

ter ovum in urina patientis hectici usque ad duritiem elixum apud gnem ac undique perforatum & in umulum formicarum ab eis con-ummendum defoſſum: ergò etiam ulices hominis podagrici, etſi per e podagra non laborent, eam reci-pere poſſunt ab homine, ſi debitè partibus podagricis earúmque eva-porationibus applicentur. Ita Hel-montius de fiſtulis, rupturis, & cru-rifragiis pulicum per frequentes ſal-us aquiſitis. Paulus Caſtrucius de pulicibus lippis & Phlegmaticis & le cauteriis eisdem apponendis. Pomponius de ſtrummis & bombis pulicum à poſteriori vulgo Floh-Furtz und Schnecken-Füß/ & de ana-tomia eorum.

Quæſtio XXX.

De effectu ſympathetico morſus pulicei.

Reſp. Sicut morſus Tarantulæ ani-malis in apulia araneæ ſimilis (quod ex ſua natura peculiari ſono muſico ſeu fidium concentu delectatur) ha-bet

bet hunc effectum ſympatheticum, ut qui ab hoc animali ictus & per morſum ejus veneno infectus fuerit, ſoleat eodem ſono muſico & fidium concentu delectari, quo tarantula delectatur, quæ venenum vulneri infudit, undè fidicines accedunt locum, in quo Tarantulá hominem momordit & muſicis inſtrumentis eum ſonum edunt, quo delectatur ægrotus, ut ſic ad ſonum accurens Tarantula interficiatur, & æger ſanetur, nam venenum tamdiu incurabiliter viget in vulnere, quamdiu Tarantula vivit, quâ necatâ per ſe evaneſcit: pari modo inquietum, pedale virus hujus continuo mobilis, ſaltabundi animalis pulicis habet hunc effectum, quod illos, quos per ictum pulicis infecerit, mirum in modum per ſympathiam ſaltabundos, mobiles, & ad geſtus ſaltatorios pronos efficiat, ad morſum enim pulicis erigunt pedes, jactant humeros, agitant & gyrant totum corpus, non aliter ac ſi choreas du-
cere

ere vellent, quod effectui Sympa-
hetico morſus pulicei abſcribendum
enit. Ita Stapleton de regimine ac
Hierarchiâ pulicum, utrum ſit purè
monarchicum ſicut apum ſuum Re-
em habentium, aut Democratia
emperatum quo in puncto hoc ſal-
em certum videtur, quod non ha-
eant Monarcham album aculeo
arentem, uti communiter perhibe-
ur de apibus. Keinen Weisl.

Quæſtio XXXI.

Utrum pulices dentes habeant
ut ſint potiùs edentuli id eſt ſinè
entibus.

Reſp. De hoc conſuli poterunt
ermologi illi & clamoroſi morio-
es, qui nundinas percurſitant, & in-
entes quandóque evulſorum den-
ium zonas de læva in dextram pen-
ulas ſicut Diaconi Stolas circumfe-
unt, utrum etiam pulicibus dentes
vulſerint, & puliceos dentes ſpecta-
oribus exponere poſſint. Inter cæ-
era quidem ludibria, quæ puellæ

 vin-

vindicativæ in pulices conjicere & conglomorare ſolent, etiam minitantur ſe eis dentes confringere velle: ſed vana eſt hæc ſinè viribus ira & de ſubjecto non ſupponente, quam meritò ipſimet pulices irridêrent, ſi eſſent animal riſibile, ſicut ſunt animal puellis ſatis ſenſibile, dentes enim puliceì pertinent inter entia rationis fœminea ſicut dentes & cauda Hircocervi, & tam verùm eſt pulices poſſidere dentes, quam vevùm illud Coſmographi Flohlandiæ, quod pulices magni Principis mogol canino capite præditi ſint & ungulis ferreis in pedibus clavati incedant. Inter præcipua enim bona pulicum numeratur primò, quod non habeant in pedibus ungulas ferreas ſicut equi ſecùs miſeras puellas propter ſuam multitudinem conculcarent & in pulverem comminuerent. Secundò quod careant dentibus ſecus ſuis morſibus facies lævigatas, pollitas puellarum ita fœdarent & Stigmatizarent, ac ſi primò variolis aut

mor-

morbilis laboraſſent. Ihre Geſich-
ter wurden von denen Flöh-Biſſen
dergeſtalten blattermaßig ausſehen/
als wann man ſie mit Arbeiß bom-
bardiret hätte.

Natura itaque ſinè dentibus ro-
ſtro puliceo providit ſubtiliſſimam
acum magneticam, quâ per vim
occultam aperit poros & ex illis
humores ſuperfluos attrahit, undè
ſicut magnes & acus magnetica ex
ſua natura ſemper tendit & ſe mo-
vet verſus meridiem ac polum me-
ridionalem, ita pulices plerumque
verſus meridiem ſeu à tempore me-
ridiano & circa illud ſe movere,
ſaltare & mordere incipiunt. Ita
Balhad Suhites de pulicibus albis
molitorum, utrum ſint ejusdem ſpe-
ciei & bonitatis cùm nigris.

Quæſtio XXXII.

Utrum pulices curiales in curiis
exiſtentes, pulices Judicum, puli-
ces aſeſſorum curiæ proceſſus &
ſententias criminales agitantium

 fiant

fiant irregulares ex defectu lenitatis ſicut ipſi Judices & aſeſſores & ſtipendiati miniſtri curiæ.

Reſp. Omninò ſæpiùs pulices curiales evadere irregulares, ſi enim confeſſarius reum educens, quando priùs deſcendit ex curru quam reus condemnatus, aut eum aliquibus greſſibus ad locum ſupplicii præcedit, vel ſcalam patibuli ad aſcendendum teneat, evadit irregularis ex defectu lenitatis, quia quantum ex parte ſua mortem rei condemnati aliqualiter promovet & accelerat, multo magis pulices curiales evadent irregulares, qui mordendo, pungendo acriter Judicem & aſeſſores cæteróſque juſtitiæ miniſtros ſunt ſæpius in cauſa, eóſque cogunt & ſtimulant, quod ſententiam mortis ejuſque executionem notabiliter accelerent, ut tantùm Domi vel alibi ſe ab iſtis pulicibus curialibus excutere & expedire poſſint. Neque enim ad irregularitatem ex defectu incurendam requritur

tur ejus notitia, vel libertas aut libe-
rum delictum, cùm etiam infan-
tes ante uſum rationis poſſint eſſe
irregulares ex defectu corporis, ex
defectu ætatis &c. ergò etiam puli-
ces. Pediculi tamen multò plures
irregularitates habent, ſunt enim ir-
regulares ex defectu corporis propter
monſtroſam pedum ſuorum multi-
tudinem. Propter nigras diſcolores
ſarcinas dorſis eorum inhærentes,
ſunt irregulares ex defectu famæ,
quia communiter pro infami inho-
neſto animalculo reputantur. Ex
delicto homicidii, quia in morbo
pediculari homines vivos comme-
dunt & corrodunt. Ita Schnudſpu-
zius von Knipperdoling de decimis
puliceis, utrum Parochiani etiam
de ſuis pulicibus parochis decimas
ſolvere teneantur, ubi rectè nega-
tivam reſolvit, cenſentur enim ta-
cito communi conſenſu Parocho-
rum eis remiſſæ, cùm à nullo un-
quàm exigantur, & ſic contra eas
etiam jam præſcriptum ſit, reſervent

has decimas puliceas potiùs pro injuſtis & violentis uſurpatoribus decimarum Eccleſiaſticarum.

Quæſtio XXXIII.

Quodnam ex his duobus animalculis pulicibus & pediculis, ſi eſſent ſalutis & prædeſtinationis capacia, priùs & certius ſalvaretur ac plura prædeſtinationis ſigna haberet.

Reſp. Indubitanter ſtandum eſſe pro pulicibus. Tùm quia pulices diligentius & in majori copia frequentant Eccleſias quàm pediculi, adeò quod vix per Scopas, per omnem vim & conatum vetularum illarum vulgo Kirchen-Kehrerin ab illis expelli queant, ad confuſionem & ruborem hominum illorum, qui ſæpè cùm impatientia expectant tempus exeundi ex Eccleſia. Tùm quia inter pulices non dantur ſcelerati antropophagi & homicidæ ſicut inter pediculos, de quibus Act. 12. legitur quod Regem Herodem & in aliis paſſim hiſtoriis, quod alios homines vivos

ivos conſumpſerint & occiderint & obinde homicidæ & antropophagi facti ſint, nec quidquam auditur de morbo puliceo, ſicut de lethali morbo pediculari hominum, ſed pulices homines tantùm ſanos, non autem tabificos aut tabe infectos amant, & cum ſuperfluis hominis contenti vivant, tamen ſæpiùs conquerere coguntur: guſtans guſtavi paululum mellis & ecce morior. Tùm quia tandem cum pulices ita citò & in inſtanti occidantur non ſicut pediculi deprehenſi, ſed per diuturnas compreſſiones, & circumvolutiones inter digitos haberent majus & longius ſpatium pœnitentiæ & doloris finalis ita Plumpazius de pulicibus in ponte aſinino Dialecticorum, utrum demonſtrativè aut topicè tantum vel ſophiſticè mordeant & pungant.

Quæſtio XXXIV.

Ob die Schuſter-Flöh der Herren Meiſter und Geſellen gehören in die gemeine Schuſter-Lad oder nicht?

Ich Antworte mit Ja. Weilen ſie auf gemeine Unkoſten des gantzen löblichen Handwercks erhalten werden / indem dero Flöh / wann ſie zuſammen kommen / von einem zu dem anderen ſpringen / und ſich bald bey einem Meiſter / bald bey einem Geſellen / bald bey dieſem / bald bey dem jenen auf die Koſt einladen / und alſo auf allgemeine Unkoſten der gantzen verſammleten löblichen Schuſter-Zunfft zehren / und erhalten werden / daß zu dero Erhaltung alle insgemein contribuiren müſſen / deſſentwegen die Schuſter-Flöh auch ein geſchencktes Handwerck haben / wie die Herren Schuſter ſelbſten / ausgenommen / daß ſie den gewöhnlichen Handwercks-Gruß oder Spruch wenig achten / ſondern ſich wohl auch ohne allen vorhero gehenden Gruß einquartiren / ſie gehören alſo in die gemeine Schuſter-Lad oder Caſſam per R. J. qui ſentit onus & expenſas, ſentiat & commodum, quod enim

puli-

pulices varias ſecum trahant commoditates, jam oſtenſum fuit in præcedentibus. Ita Lotrechius de pulicibus ſutorum, utrum lautius vivant & pinguioris fortunæ exiſtant quàm pulices ſartorum & videtur omninò affirmandum, pulices enim ſartorum propter tenuitatem & exilitatem ſui victus, nimirum macra & exhauſta ſartorum corpora vix oſſibus hærent & à potiori hectica laborant. Dann es ja freylich ein gantz natürliche Sach iſt / daß die fetten Schuſter-Braten auch fettere vollkomnere Flöh hervor bringen / als die magern / ausgedorrten Lufft-Springer und Schneider-Hexen / dann man ſchon auch die gemäſten Indianiſchen / einen gemeinen Schuſter / aber nicht Schneider-Vogel nennet. Petrus Villagagno in reſolutione illius celeberrimæ difficultatis utrum ſartorum aut ſutorum labor ignobilior & magis contemtibilis ſit, & omninò tenendum quod labor ſartorum, dann

der

der Schuſter Arbeit / nemlich die Schuh / zieht man zwar im Koth herum / auf der Schneider Arbeit aber / nemlich auf die Hoſen-Nath / auf das Hoſen-Futter thun die Leuth offtermahls gar ſchmeiſſen / und den Hindern wiſchen / welches noch verächtlicher. Cùm itaque pulices pertineant inter res & opes publicas communitatum & tribuum, mirum non eſt, quod ſtudioſus cujusdam univerſitatis juſſus ſcribere & valvis publicis affigere hanc ſchedulam.

Profeſſor Philoſophiæ cras non docebit propter negotium publicum.

Per errorem ſcripſerit & affixerit.

Profeſſor Philoſophiæ cras non docebit propter negotium pulicum.

Publicum enim & pulicum in litteris parùm differunt, in reipſa con-

conveniunt, cùm pulices ſint quid publicum, ideo huic ſuus error facilius ignoſcendus eſt, quàm illi ordinando, qui interrogatus, quid ſignificet Epiphania Domini, reſpondit eſt nomen proprium ſicut Euphemia und iſt Chriſti des HErrn Säug-Aembl geweſen.

Cæterum ne pulices ſutoribus ſub actuali labore nimiùm moleſti ſint, conſulitur ipſis ex quodam famoſiſſimo Nigromantâ & pulicum incantatore, ut ſuo collo in ſchedula ſcriptam appendant ingenioſam illam deſcriptionem totius laboris ſutorii per figuram Synecdoches ſummendo totum pro parte, quam Dæmon ipſe hoc carmine feciſſe traditur.

Porcus per Taurum, ſequitur veſtigia ferri.

Porcus die Sauborſten/ Taurus die Ochſenhaut/ ferrum die Schuſter-Aal oder Nadl.

Ita Pamphilus in ſuis meditationibus Quadrageſimalibus von der groſſen Martini oder Märten-Ganß an der 40. hungrige Schneiders-Geſellen gefreſſen haben. Und der zierlichen Leich-Predig / ſo derſelben der Alt-Geſell im Nahmen des gantzen Handwercks gemacht hat.

III.

Jacobi Masenii

VITUPERIUM
ET
DAMNATIO
PULICUM.

Vituperium & damnatio pulicum, priori Tractatui oppoſita.

CUm multa divinitus, Sereniſſimi Principes, à majoribus noſtris inventa, atque inſtituta ſunt, tum nihil præclarius, quàm quod ſummæ nobilitatis, ac ſapientiæ viros rebus præeſſe publicis voluerint, qui nihil vile atque abjectum, nihil iniquum, ac probroſum ſtatuerint, quo vel nominis noſtri dignitas, vel communis æquitas labefactari poſſet. Quæ poſtquam conſidero, atque etiamnum à vobis ſapienter conſervari, fortiterque defendi animadverto, in ſpem maximam venio, nunquam vos pulicum iſtius Patroni, tam importuna oratione, tamque improba laude adductum iri; ut quæ ille ſophi-

phiſtica quadam argutandi ſubtilitate, pro eorum tutela, ac conſervatione adornavit, hæc audienda vobis eſſe, ac ſequenda putetis. Si enim pulicibus impunè fuerit urbes noſtras obſidere, in domos irrumpere, ipſas veſtes, thalamos, & corpora omnium invadere, inquinare, vexare confodere; ſi nemo his obſiſtere, nemo non alere, ac fovere, tam infeſta cunctis animantia cogatur quæ domi nobis, foriſque quies, quis ſomnus laborque inviolatus eſſe poterit? ſin autem illa, quæ cœco pulicum furore, atque inaudita paſſim audacia perpetrantur, hæc vos, ut par eſt, flagitia, juſto mortis ſupplicio in eis vindicanda judicetis, ſpes eſt multorum diligentia, & illorum caſtigandam temeritatem, atque inſaniam, & quietem nobis integram conſervandam eſſe. Quod ut fiat, veſtra benevolentia, atque æquitate, tum ipſa veritate, in luce & conſpectu omnium à me expoſita, impetrandum confido.

Atque

Atque ut in de oratio mea profi-
iſcatur, unde hæc tota cauſa ducitur:
ferendumne ſcilicet, atque adeò e-
iam laudandum, in pulicibus ſit,
uòd corpora noſtra obſideant, cre-
risque hæc morſibus, hauſto illo-
um ſanguine, perſtringant? libere
eréque pronuntio, non modò fa-
ſtum hoc laudem mereri nullam,
ed reprehenſionem omnium, juſtam
ndignationem, atque ultionem, jure
ptimo infligendam.

Etenim quis temeritatem illam,
roterviam, atque improbitatem di-
gna ſatis verborum gravitate deſcri-
ſerit, quâ ſtimulati inflammatique
ruti illi, non pecudes, ſed quod lon-
gè abjectius eſt, vermes, hominem
ratione præditum, incurvæ ad ter-
ras beſtiolæ, divinæ erectæque ad
cœlos imaginis creaturam, laceſſere,
atque infeſtare audent? qua jure
nullo, nulla reverentia, autoritate
nulla, ſumma licentia, deſpectuque
tantum facinus, contra viros hone-
ſtate eximios, modeſtia graves, me-
ritis

ritis obſervandos, nec loco, nec ratione, nec conſilio aggrediuntur.

Vos ego, ſi qua tamen vos percellere contumaces poſſim, vos inſanas ac furioſas animantes compello: quæ vos impudentia, quàm intolerabilis petulantia inceſſit; ut non contenti ruſticorum mapaliis, nec pauperum lacernis, aut vetularum togis, in honeſta procerum conſortia, in aulas Principum, in hanc ipſam curiam involetis, hos tales viros, qui non ſolùm conſiliis ſuis, ſed etiam ſpecie ipſa dignitatem Reipubl. ſuſtinent, protervè invadatis, neque in peritis doctrinam, in ſapientibus prudentiam, in modeſtis verecundiam, in pacificis quietem, in delicatis teneritudinem, in heroibus fortitudinem, in Principibus denique nobilitatem atque autoritatem obſervetis. O ſingularem pulicum temeritatem! ô procacitatem nulli amplius honeſto conſortio perferendam! vivunt verò illi, patientiſſimi Principes, & noſtro vivunt, ac volutantur in ſanguine,

non ad deponendam, ſed ad con-
mandam audaciam. In leƈtiſſi-
um hunc ſenatum veniunt, ad gra-
ſſimorum virorum concilium, ad-
ncilium advolant, non ſenum ca-
iem, non magiſtratus autoritatem,
n horum Principum dignitatem
ajeſtatémque verentur. Et ſi mi-
is vultum omnium ſubeunt, con-
eƈtum atque ora reformidant, ſuas
men amant latebras, tenebras ſe-
antur, moliuntur inſidias, vulnera
ſanguinem meditantur. Prorum-
nt aliquando, mihi credite, pro-
mpent, atque in illos etiam jugulos
eſtros niſi vim avertatis, involа-
unt. Raro cuiquam diuturnam illi
ietem indulgent, nonnunquam il-
quidem, aut otiantur, aut inter-
uieſcunt; ſed ut opportunitatem
pinarum diſpiciant, ut ingluviem
ora reparent, crapulam edormi-
ant, vires roburque ad novam in-
aſionem exacuant: hæc requies non
l pacem, ſed ad bellum acrius inſtau-
ndum eſt comparanda. Toleranda
hæc

hæc eſſet illorum inſolentia, ſi ad diſ
ſolutorum tantum adoleſcentum di
vexandam cutem eſſet deſtinata, qui
bus pudor non eſt, vellicantes acriu
objecta manu ſubmovere, occurrer
violentis conatibus, & affrictu aliqu
dolorem mitigare; at viros ætat
ſapientiaque graves divexare, qu
immoto vultu habituque corporis
in aliorum hos morſus conſortio ſu
ſtinere coguntur; illorum neque ve
recundiæ neque dignitati parcer
hoc demum eſt, quod inter extrema
pulicum flagitia deputamus.

Jam ego vos, veſtramque ingenui-
tatem conſulo, magnanimi Proce-
res, an hæc diutiùs in his Hollandiæ
regionibus perferenda exiſtimetis:
Germanis certè opprobrio ſumus.
qui, ob infamem pulicum frequen-
tiam, hoc primum nomen his terri
impoſuiſſe non fruſtra videntur; u
cùm aliæ ferè nationes, aut fortiſſi-
mis heroibus, ut à ſuo Theutat
Theutones: aut à pugnacibus ani-
mantibus, ut à Gallis Galli; aut à

firma-

mato corporis robore, ut à Saxo
xones; aut nonnunquam etiam à
lerrimis geniis, ut ab Angelis An-
.; nos velut à degenerantis natu-
: monſtro quod una Germani ſyl-
a Flo*dicunt (vix aliquo, propter
llitatem, dignati nomine) Flolandi
obrosè compellimur. Profectò ni-
hujus tam ignominoſi nominis
aculam abſtergimus, niſi ſcelerata
a nobisque infeſta pulicum agmi-
in exilium pontumque Euxinum
mandamus, nimium in genus no-
rum crudeles, in illos miſericordes
imus. Si enim Ovidium impuræ
ntum voluptatis patrocinium hoc
ilio dignum fecit, quantò æquior
œna in pulices, longè illo impu-
entiores, decernitur?

Hoc verò quale quantumque ſit
cinus, quam ab hominis ingeniis
ſſimulatione alienum, illi obſecro
pendant, qui leviſſimas quasque
ominis in hominem offenſiones
ndicandas cenſent, qui vilis abjecti-
ue eſſe animi ducunt, ſi vel contu-
melio-

meliofum ſibi verbum, ne dicam pugnum, in os impactum ſuſtineant nec par pari, aut etiam graviori ratione reponant. Sæpe verbo acrius ſtricto rependunt verbera, pugnum pugione refutant, certè ad læſionem quamvis improviſam, videas expallescere, clamores indignatione plenos extollere, quidvis obvium pro telo rapere, furiosè intentare, quandoque etiam in obſtantis caput, aut latus impingere. Tanta eſt in ejusdem ſecum naturæ conſortem, in divinæ imaginis favorisque participem odiorum vis ac nocendi promptitudo, & in ſpurium illum humani generis abortum, in illud naturæ monſtrum, impuritatis noſtræ excrementum, pulicem; cujus nullum decus, nulla gloria, nulla unquam laus cum virtute conjuncta fuit, juſtiſſimæ ultionis obliviſcimur? componite obſecro componite pulicem cum homine, videte cui indignemini, cui parcatis. Expendite hujus in fronte honeſtatem, in genis venuſtatem, in ore

-te pudorem, in vultu majeſtatem, moribus compoſitionem, in mem-ris formam, in brachiis uſum, in pe-ore robur, in toto corpore gra-am, & cum illo comparate vermi-ulo, cui nihil frontis niſi ad impu-entiam, nihil oris, niſi ad mordaci-tem, nihil oculorum, niſi ad inſi-as, nihil penè membrorum, aut orporis, præter ventrem, datum eſt. oſtremò ingenii virtutisque, quæ utrisque ſunt, dotes conferte, om-a hominibus nihil pulicibus con-eſſum eſſe reperietis. Nam quis in s cerebri, aut rationis quippiam, uis virtutis aliquid deprehendit? iſi ingenium, aut virtus dicenda ſit, oſſe omnes inſidias, atque oppor-unitatem ad infligenda nobis vul-era, noſtrumque ſanguinem hau-endum deſignare. His igitur tali-us, tam ab omni honeſtate, pudore, atia, ratione, virtute remotis par-re, cùm nec hominibus quidem noſcamus, adeò indignum eſt, ut on hominis, ſed brutæ animantis ſtum debeat exiſtimari. Fe-

Ferendum illud quidem, ſi Melitæum catellum aliquem mulier, aut ſciurum lepidum ſuo in ſinu adoleſcens foveat, blandoque illum manuum lenocinio demulceat, delicias qualeſcunque ludendo faciat, contrectet ac contrectetur; at pulicem his noſſe, atque alere blandimentis, huic calidum impunè indulgere gremium, hoc non modò eſt hominis ſtolidè patientis, ſed etiam inconſultè clementis. Quantumvis catellorum lepore luſuque quispiam delectetur, quantumvis venuſtate placeant, agilitate recreent; ſi tamen acerbitate aliqua perſtricti, vel morſus intentarint, vel dentes iracunde infixerint; non feret, infliget verbera, perſequetur. Non illos aut celeritas, aut venuſtas, aut gratia defendet priſtina, brevis injuria hos omnes favoris titulos repentè obſcurabit, & quæ tandem illa noſtra patientia eſt, aut verius ſtupor & vecordia, qua obſeſſi tantam pulicum libertatem cernimus, impuni-

unitatem ferimus, ferociam tolera-
ıus? Si nos furioſus quiſpiam ca-
s, eſuriensve lupus invaderet, o-
entaret dentes, rabiem gulamque
nos acueret, conſultius nonnun-
ıam fuerit, vincere fugiendo, quàm
pugnando periclitari, tum præſer-
m, ſi vel arma nos paria, vel ani-
i corporisque vires deficerentur
ılicum inſultantium agminibus nol-
obſiſtere, non coërcere petulanti-
n, mordacesque proboſcides infrin-
re; hoc ego, vel ſupinæ ignaviæ, vel
ojectæ deſperationis in homine,
is etiamnum ſenſibus inſtructo eſ-
interpretor. Qui ſi oculos habeat,
errantes reperire pulices, ſi pedes,
gientes aſſequi, ſi manus depre-
endere, ſi ungues exarmare, atque
aminare poterit.

Quod ſi denique expendamus, quo
os conſilio ac fine putida hæc &
ſciva animacula aggrediantur:
uid aliud niſi intemperantem ven-
em, ingluviemque noſtro ſaginan-
ım cruore, deprehendemus? Niſi

ego hic fidem mereor, longè per æſtivos calores experientiæ credite. noſtræ cutis infenſiſſimi hoſtes ſunt pulices, humani omninò ſanguinis ſitientiſſimi. Huc omnis illorum cupiditas, vita, conatusque vertitur, ut quemadmodum illi opportunè inſidiari, eodemque ad libidinem exſaturari queant, neque deſtinati facinoris occaſio tempusque ſupterfugiat. Solem quamvis ament, tamen gulæ explendæ gratia devitant, in angulos ſeſe per diem obſcuros recondunt, donec aliqua ad paſcendum abdomen ſeſe ferat opportunitas, tum per veſtium plicas callidè ad imparati contra omnem ictum hominis cutem adrepant, tacitéque per apertos calore poros inſinuata probcſcide ſanguinem, quanta poſſunt aviditate, hauriunt: & ſi fortè ab occupata ſtatione, per infeſtas manus, deturbentur, violenta mox alibi irruptione inſtant, rimantur, penetrant, neque prius abſiſtunt, quàm ſatiata ingluvie, venter tym-

pan

pani inſtar extendatur ac turgeat. Miramur aliquando tantæ crudelitatis latrones reperiri, qui ut ſe ad humanum ſanguinem, ſine errore effundendum animent, pleno eundem hauſtu ſibi prius mutuò propinant. Obſtupeſcimus Anthropophagos Indiæ populos etiamnum exiſtere, quibus familiare ſit humana paſci carne, & ſanguine potari, at hoc immitiſſimis illis pulicibus, quos iam clementer noſtro in gremio fovemus, quotidianum eſt: vivere ſeſe poſſe non exiſtimant, niſi noſtro paſcantur cruore, volutentur in ſanguine, afflictione lætentur. Et verò mitius hæc illorum atrocitas ferenda eſſet, niſi illam velut per varia, ac repetita ſæpius tormenta, ingenioſa crudelitate extenderent, noſtrumque perpetuò cruorem funderent, nunquam cùm vita exhaurirent. Quam ad rem non interdiu ſolum, ſed noctu maximè in humanum corpus, infris quaqua verſum armati oris ſpicillis, graſſantur.

Ut jugulent homines ſurgunt de nocte latrones.

Illud ego de pulicibus multò uſurpaverim verius, qui per ſomnum noſtris cervicibus lateribusque potiſſimum inſidiantur, ſopitos artus opprimunt, atque ex toto corpore ſibi ſpolia colligunt. Tantò latronibus omnibus infeſtiores, quòd nullas vigilum excubias, nullas militum voces, nullos canum latratus vereantur, audaciſſimè invadant, importuniſſimè perrumpant, improbiſſimè deprædentur univerſa. O veſtram auditores patientiam, ne dicam ignaviam, quâ hanc illorum improbitatem tam diu ſuſtinetis. Jam dudum hos, vel in exilio inter ſolos canes, quorum impudentiam ſuperant; vel in manibus veſtris inter tormentarios ungues verſari oportebat: jam dudum aut fame perpetua in ſolitudine aliqua, hæc eorum ingluvies erat expianda, aut juſta captivitate meritoque ſupplicio luenda. Veſtri vos liberis iraſci videmus, ſi indigne

ope

pes paternas luxu prodigant, ſi
uod longo parentum labore par-
um eſt, hoc ſubita filiorum profu-
one conſumatur, & tamen abjectiſ-
mis veſtrarum rerum decoctoribus
alicibus hactenus parcitis, iram,
anumque ultricem abſtinetis, illi
xterna fortunæ bona; hi propria
aturæ invadunt; illi aurum argen-
umque terra erutum; hi cogna-
um vobis ſanguinem, membris
enisque corporis veſtris ſubtra-
tum, nec lege, nec tabulis, nec hæ-
editatis jure debitum, invadunt, ra-
unt, abſumunt.

Cujus quidem rei veritatem gra-
itatemque, ut tantò certius appre-
endatis, ac penetretis altius, lubet
a revocare in memoriam (quan-
uam, ſi indignitatem ſpectem, vix
lbeat) quæ adverſarius in hoc gra-
iſſimorum virorum conſeſſu in-
onſultè de pulicum origine jacta-
: auſus eſt. Eos videlicet ab hu-
ano procreatos calore & ſangui-
e, natali jure noſtri corporis hære-

ditatem ac patrimonium ſibi vendicare. Quem quidem ego hominem nulla phyſices cognitione imbutum, nulla legum humanarum peritia clarum arbitror, ut vel intelligat, quid natura hominis ad illorum generationem contulerit, vel jura ad ejusmodi generis poſteritatem conceſſerint. Qui ſi in pulicum conceptu pater, in ortu adſtitiſſet obſtetrix, hoc profectò diceret, nihil in utròq; legitimum, nihil non ſpurium reperiri. Supervacuo corporum ſudore, fœtidoq; cutis excremento ſuam ducunt originem, calido vapore animatur, cùm ſol in Tauro, Ariete, Scorpióq; verſatur, cornutis noxiisve ad ictum ſignis; ut quæ illorum futura ſit indoles, certius tibi de cœlo prædicere Aſtrologus, quàm de felicitate aut crimine vitæ tuæ imminente poſſit. Quare non eſt cur pulex magis de humana glorietur propagine, quàm bruchus ater, qui ex æquino procreatur excremento. Spurius hic ortus, aut monſtrum verius

us eſt ex errantis naturæ, cujus nul-
im, nulla poſſeſſio in corpus ſangui-
emque noſtrum debeatur. Si enim
ræclariſſima majorum noſtrorum
nſtituta, ſi leges patrias, ſi pruden-
iſſimorum hominum conſulta, ſi
rincipum decreta, ſi Cæſaris Juſti-
iani, & inſtitutiones, & Codicem,
t Pandectas, ſi Bartholi & Baldi
ommentationes locupletiſſimas con-
ulamus, non reperiemus ſpuriæ huic
roli jus ullum, hæreditatemque pro-
riam competere. Quanquam quid
nxiè illorum ortum expendimus,
ui hoſtili odio, quo perſequuntur
ominem, immani illa ſiti, qua ipſi-
s ſanguinem appetunt, nihil humanæ
n ſe originis eſſe, nimium manifeſtè
eſtantur. Quæ enim par ingratitu-
lo, atque hoſtilitas fingi in ſtirpe er-
a progenitores poſſet, quam illo-
um ſitire ſanguinem, á quibus ſan-
uinem naſcendo ſumpſiſſent? quod
mni eſt inſitum à natura generi, ut
uis, à quibus ſunt orti, parentibus
aveant, hoc uni nequaquam eſt pulici
egligendum.

Attamen longè nobiliori proſapia ortum eſſe pulicem adverſarius gloriatur, quàm ipſe primùm homo fuerit; ſiquidem Adam protoplaſtus noſter ex inanima tellure, pulex de vivo prodeat corpore, quod originis hujus decus longé ſit anteferendum. Nimirum, ſi quæcunque ducuntur ab homine, hæc illis universè, quæ ex terra educuntur, præferenda ſint, jam capillus, quem forfex demerit, omni erit pretioſior byſſo, ſudor omni gemmâ nobilior, recrementa naturæ cuivis auro præponenda. Averſamini, video, & ad hanc orationem meam penè erubeſcitis, quantò igitur erubeſcenda magis illius præconis laus eſt, quam hoc nomine pulicibus impendendam putavit, ut ignominioſam illorum originem, aliquo nobilitatis excogitatæ ornamento cohoneſtaret. Mihi certè gratularer, ſi qua cum hoc encomiaſte hæreditas cernenda obveniſſet; etenim illi ego omnes conſignarem ultrò pulices, & mihi ſi quid

quid auri gemnarumque eſſet, lubens vindicarem. Nobiliſſima illa portione rerum cederem, & ignobilia hæc poſſeſſionis membra occuparem. Ad hæc riſum non tenetis, quorum ante indignationem concitabam. Tantæ videlicet unius hominis in hoc facto amentia extitit, ut quæcunque dixit, vel cum riſu exſibilanda.

Quis verò bilem contineat, aut pleni temperet, cùm eundem hominem corporis animique dotes in pulice audiat extollentem; qui ſi multis careat malis morbisque, multis etiam bonis commodisque eſt deſtitutus, & ſi carere malis in laude deputandum ſit, hoc, quod nihil ómninò vel eſt, vel poſſidet, multò erit laudatiſſimum. Formam corporisque eximiam ptoportionem in pulice extulit, in quo ego nihil reperio, præter caput, ſine fronte ac cerebro; pectus ſine corde, ventrem ſine modo. Qua ſolum parte, in omni animante deſpectiſſima, ma-

ximè eminent, ut non aliæ magis rei, quàm paſcendo abdomini natum intelligas, Porrò quod ſine morbo, inter ungues, plerumque capientium moriatur, hoc beneficium cum furibus ac latronibus, in equuleo, aut rota exſpirantibus, commune poſſidet. Agilitas illius ſi qua ſit, hac cùm ad noxiam libertatem, cum ad rapinas, & vim ſceleratè abutatur, non ad laudem, ſed reprehènſionem eſt referenda. Magis illud quidem optandum nobis omnibus, ut cùm ad ſupplicium ſe dignum poſcitur, minus celeritatis haberet in pedibus, minus in effugio præſidii, Non tam diù & ipſius inſolentia eſſet impunita, & noſtra quies perturbata,

Poſtremò quæ de virtute pulicum ab adverſario dicuntur, cùm ſine veritate allata ſint, tam facilè negando ruunt, quám aſſerendo adſtruunrur. Fidelitatem imprimis admiratur ac deprædicat, quâ nos, etiam in triſtiſſimis fortunæ caſibus, cum lubrica amicorum cohors deſtituit, indi vulſ

vulſa ſocietate comitentur. Non deſerant in carceribus, non in ſuppliciis, niſi cum anima diſcedente, relinquant. Fateor egregia virtus, non teterrimum adverſari in ergaſtulis fœtitidiſſimis ſqualorem, non ad immania trepidare pœnarum genera. Sed ut nulli hunc faveo exitum, ita tamen ſi hunc incurrat nolim illam pulicum humanitatem quenquam experiri. Etenim ſic ad ergaſtula miſeros comitantur, ut perpetui illorum tortores ſint, & carnificis ſimul officio fugantur, ſanguinemque etiam profundant ante ſupplicium; ſic in afflictionibus adhærent, ut easdem augeant, in carcere tenebrisque concluſos obſident, ut ſuas facilius occultent inſidias, vim crudelitatemque impunè exerceant. Ite nunc & pulicum fidelitatem extollite, prædicate benevolentiam, hæc illorum ſtudia erga nos, ac merita celebrate. Veſtri his corporis præſidium credite, in ſecundis vobis rebus ſocientur, in adverſis

 hære-

hæreant, in omni fortuna indivulſo amore copulentur. Equidem ita cupienti adverſario hanc felicitatem non invidebo, cedam eidem quoque de meo hoc comitatu, quantum quantum poſſidebo, ne copioſo eorum ſatellitio unquam deſtituatur. Vobis verò, graviſſimi ac ſapientiſſimi Judices, qui huic cauſæ definiendæ præſidetis, nunquam illam ſortem optabo, qua infeſtum hoc agmen, ſive in libertate, ſive (quod abſit) in captivitate veſtes corpusque obſideat. Non eſt alia hæc, mihi credite, quâm furum ſocietas, non aliud quàm latronum beneficium, adſunt, ut inſidientur; comitantur, ut ſpolient; adhærent, ut opprimant: nec carnifex quidem ullus tam immanis eſt, qui non intermiſſo ſupplicio, ita reos torqueat, iteratis toties pœnis affligat, non aliquando finem modumque in ipſa morte, tormentis ſtatuat. Sed pulices ejusmodi tortores ſunt, qui nulla ſatis præda explentur, nullo exſaturantur cruore, nullo

exi-

exitu abſolvunt ſupplicia. Hi non fabuloſi ſunt Tytii vultures, qui renaſcente ſemper fame ſitique idem arrodunt corpus, eundem ſanguinem hauriunt.

Quocirca etiam atque etiam conſiderate Judices, quid vobis agendum ſit. Nam ſi pulices à ſcelere abſolvitis, ſi libertatem indulgetis, nullum denique in hac republica flagitium eſt, quod poſſit vindicari. Opum veſtrarum fures, in judicio conſtituti, ad hos ſanguinis prædones vos provocabunt, ne cum illìs impunè fuerit veſtri corporis ſpoliis exultare, ſibi magis noxium ſit, externas tantum opes liberius contrectaſſe: proditores ſi veſtris inſidientur lateribus, ſi in vos hoſtília moliantur, ſi ſpiculatores in vos immittant, nihil ſe tam grave, tam temerarium, tam immite, quàm pulices vobiſcum natos, veſtròque educatos ſanguine machinari contendent, latrones, cùm gladios in jugulum ſtringent, cum vulnera infligent, ac veſtrum cruorem

haurient, nihil ſuprà pulicum audaciam, ſupràque improbitatem tam vilis animalculi ſe aggreſſos memorabunt, parem temeritatis, paremque flagitiorum omnium impunitatem exſpectabunt, non poteſtis illis ignoſcere, ſi in hos animadvertendum putetis, culpa tam ſimilis, ſimili pœna erit abſolvenda.

FINIS.

IV.

FLOIA

Cortum verſicale

De

FLOIS

SWARTIBUS,

Illis Deiriculis, quæ omnes
fere Minſchos, Mannos, Wei-
bras, Jungfras, &c. behüppere
ſpitzibus Schnablis ſtechere &
beiſſere ſolent.

Autore

GRIPHOLDO KNICKKNACKIO,
ex Floilandia.

Cortum Verſicale de Flois.

ANgla floosque canam, qui waſſunt pulvere ſwarto
Ex Wateroque ſimul fleitenti, & blaſide dicko,
Multipedes delri, qui poſſunt huppere longè
Non aliter, quàm ſi fleuglos natura dediſſet,
Illis ſunt equidem, ſunt inquam, corpora kleina.
Sed mille erregunt menſchis martrasque plagasque.
Cum ſteckunt ſnablum in livum, blutumque rubentem
Exſugunt: Homines ſic, ſic vexeirere poſſunt,
Et quæ tandem illis pro tantâ lonia reſtant
Vexeritate, & quem nemant per vulnera dodum,
Sunt variæ plagæ, quibus ob ſua Sünda, ſuamq;
Ob muthwillitiam ſtraffit Mäneros q; Frauasq;
Ipſe Deus, cælum & ſternas, qui fecit & Erdam,
Hunc ſtechit Slangus, lauffit Dollhundus in illum,
Et beiſſit in leibum, ut cogatur fundere Geiſtum,
Aſt

Aſt alium Wolffus fretit Bärusque zerreiſſit,
Hic habet multos Lauſos, & tempora nulla
Fridam habet, lopunt per Kleidros, valdeque beiſſunt.
Aſt reliquos inter deiros non böſior ulla eſt,
Nec magis anfechtit Menſchos, illisque moleſtas
Erregit plagas, quàm ſchwarzia turba floorum
Non illis ſatis eſt finſtri ſub tempore nachti
Stechere & ſecuro mägdas aufweckere slaſo:
Sed quoque ſub tago perkrichunt undique Kleidros,
Nunc huc nunc illuc huppentes ſcharffibus atque
Beiſſentes ſchnablis, ſic ut de leibide blutus
ſæpe fluat, fleckique rubri cernantur in hauto,
Glaubite quæſo mihi, mihi glaubite quæſo ſodales,
ſæpius expertus credo hoc, cum Wolckibus altis
Deleuchtunt Sternæ; ſcheinit Mond undique lichte,
Et ſvadent Slaffum vollbringere tempora finſtra,

Solum

Solum verhindrunt tardum ſwarza agmina Schlaffum.
Nunc habent luſtum per weichum ſpringere Beddum
Nunc verò aufſteigunt Beinos, Beinisque relictis
In medio ſizunt leibo prope nablia runda,
Nunc quoque per Bardum krichunt, dant kuſſia mundo,
Kuſſia quæ ſchmerzant, augos naſosque beſchauunt
Deinde juvat rurſus warmum ſub krichere Beddum
Et ſchuldros, armosque handosque in viſere quicquid
Sæpe etiam wandrunt infra, Ruckumque beſuchunt
Et rundos lendos, treibente undique luſtum!
Sicut quando etiam wandrit Mörderus in Holto,
Non tantum wandrit longum vertreibere tempus,
Sed ſchlagit, ſteckit, werffit, donditq; ſubinde,
Si qui begegnunt Judi, qui Beutlia plena
Geldo hoffunt, Kleidrosque bonos in corpore dragunt

Sic

Sic quod nigrorum damnanda caterva flooꝛ
rum;
Non tantum in Beddo krupit, Kleidrosq́; bekickit,
Ob longam quoniam, ſed quando cernit in eſſe
Kleideribus blautum, & ſchonum quoque merckita thurum
Eſſe nec ob dictum veluti mörderus adhuppit.
Ut ſteckit ſchnablum, ſub quo ſunt anglia ſcarpa,
Anglia ſanguineum deipe quæ ſteckit in hutum,
Et ſugit blutum, neſcitque aufhörere, donec
Leibum cum blaſo ſwartum bene filluit intra,
Nec ſugit tantum, verwundit & undique leibum,
Ut Schlangus ſtechit, furioſus beiſſit ut hundus.
Et poſt ſe multos fleckos, malosque relinquit
Rotigenos, Sclapens hæc quando fühlet, in hogum
Cum leibo ſeſe Werpit, Weg ſtöſſet & handis
Deckbeddum, ſcarrit næglis, ſchadumque beſeudit, Sed

Sed quando mortram gledro vertriſit ab uno,
Mox flous ex ſtundo bhenndus weghuppit, & altum
Dat wundum, ſi nec fleddo quoque tutus in illo eſt,
Rurſum alio ſpringit, proque uno vulnere ſteckit
Plurima, ut ille ſemel qui ſchlaffo auſwachuit alto,
Non iterum poſſit mūdos zuſchlieſſere ocellos,
Se Walzit miſerè rückit, ſchlagitque kiſitq;,
Inſequiturque floos; ſoletque in corpore verum
Greifere cum tentat, bloſum ſibi greiffit in hautum,
Sæpe igitur totos ſine ſchlaffo ducere nachtos
Cogitur, & multas leidit martrasq; plagasq;
Nec ſaltem hæc fiunt beddo cum ligimus alto,
Sed quoque cum leſimus, cum ſcrivimus, & imo
Betere cum volumus bene plagitur undique corpus,
Præcipuè beinos intra teneriſque ſub armis
Summis in Kragis hic, hic ſunt regna floorum,
Hic kriblunt, ſtechunt, beiſſunt, kizluntque ſubinde, ut Pa-

Patere non poſſis, cum reibis näglibus hautum,
Et quod verwundrunt omnes non ullus in Erda
Lebit deiriculus, nouullus in aëre ſchwebit,
Qui tam magnanimus, tam ſit quoque kühnus, ut unus
Exiguusque flous non furchitat ille potentes
Kerlos: non Pabſti Kronâ verſchrickit ab ipſâ,
Büchrum perkrichit ſanctum laufitq; behende:
Donec beruhret blutum cum ſchnablide leibum,
Cogit ut huic Pabſtus ſchluſſos creutzumque ſacratum
Werffere de manibus, deirumque fugare beiſſentem,
Non fürchtit Keyſros, non Reges, Patriarchas,
Non Cardinales. hütos, qui margine breido
Dragunt in Kopfis, verum nihil achtit hic hütos
Nec ſtabos goldo decoratos, ſtechit in hautum
Haudus ut ex koppo, fallàtque ex bandile ſtafus,

Nec

Nec flous an Doctor ſit fragit ſitve Magiſter,
Ille vel ad backum, vel ſe bene ſettit ad halſum
Atque Anglum ſcharffum, per dünnum trucidat hautum,
Ut fedrum dextra leva ſmitatque papyrum.
Ipſe ego dum ſcribo hæc, poſſum non hoffere fredam.
Pumphoſios nunc upmacko & ſento undique floos,
Nunc hoſenbendros uploſo, & nadia circum
Kiko, & non findo, mox quando rurſus ad ipſos
Me ſeddo büchros, proh quam tunc plagere primum
Incipiunt: ſæpe upſpringo, propterque dolores
In ſtuba circumdantzo, tiſoque ſed illi
(O bi[illegible] ſi deiri) nihil hæc ſcheltwordia curant,
Sed quia lidendum eſt aliquid, lido illa, ſed absque
Murmure non lido, nec eos wegſtringere lato,

Cum

Cum krigo, meſrum nemo, wegſchnidoque Koppum.
Anne floo quisquam eſt in toto audacior orbe?
Non lopit, quando dreſcheri fleglide Kornum
Uthſchlagunt, plagunt, ut vix arbeitere poſſint.
O kleinum deirum, tu non armenſia ſpernis,
Agmina, Schweinherdos, Scapios, Wechtrosque tudentes.
Bettlerosque armos miſerè per ſtrata ſchreyentes
Viſere non dubitas: Schelmos, Deiſosque beſuchis,
Cumque illis visam latis cruce, ac ſarkicke rado.
O te felicem floe ſi fortelia noſſes,
Inque rauchis beltzis tantum ſtoltisque maneres
Kleidris, in warmis boſis, ſic tutior eſſes.
Quam ſi bedleros miſeros miſerasque beſuchis
Nunc ut ad Weibras veniam Jungfrauas; behendas.

Qua-

Quæ tam berühram, quando non omnia
poſſum.
Flogia turba hominum generi non ſyndior
ulla eſt
Quam Weibris: Weibræ ſtreitunt noctes-
que diesque
Deiris cum ſchwarzis, ziehunt in Krigia
dira
Ut ſæpè bluto ſitzant: ſchrekibile viſu,
Sed multæ reliquas vincunt ſchelmſtückibus
argis
Amplius & didicere olim quam freſſere
brodum,
Hæc quando ex thoro lauffunt ſub tempore
feſti,
Atque coxantes peddenu horunt ex ſonti-
bus ütz os.
Quos non audivere prius, tunc ſeſe, Creu-
tzere dextra,
Incipiunt, ſchwarzosque ſloos beſchwörere
mortis,
Ut mito lauffere, ſpringere trupere turba
nigella
Cogatur Stubis, Kamris Beddisque Saliſque.
Qui tantum Wortis vinci potuere, ſed illa
Dum ſiunt Deſlo Deuſlus wegtreibit, &
omnem, I Ex

Ex hauſo pulicem. Sunt deinde ex jungfri-
de turba
Quæ bitrum kochunt tranckum de flore
lupini
Perque omnes Kamræ wincklos non ſpar-
gere ceſſant,
Donec mane flous pereat qui ligit in Erda,
Aſt reliqui lauffunt per agros boluntque
virentem
Herbam, qua pulicum cepit pulicaria nomen,
Quam quando Sonnus nondum de Wol-
ckibus altis
Scheinit, per Kammras ſpargunt, tunc ni-
gra caterva
Inſizit grüno ſolio, atque exugit acerbum
Safftum, ut non valeat rurſus verlaſſere
blatum.
Tunc nemit beſmum virgo, wegkehrit &
herbam
Atque flouum ſimul auskehrit, dreckoque
bedeckit.
Quid memorem? Cordus doctiſſimus ille
poëta
Nos exorciſare docet nigra agmina verſu.
Hic etenim ſchrifit ſepteno carmina libro:
Ne te nocturni pulicesque fatigent,

Hunc

Hunc exorciſmum candide lector habe:
Manſula, corrios budigoſma tarantula calpe,
Rhymula dinari galba caduna trepunt,
Hos novies lectum ſchanſurus concine verſus
Tresque meri calices ebibe quaqu avice.
Quis dubitet verum nobis ceciniſſe Poëtam?
O vos felices Wiſras ſi talia vobis
Nota eſſent cunctis, non vel flous unus in Huſo
Bliſeret: wordis aut drancko, aut frutice bittro
Schwartos deiriculos ſtundo döderetis in uno.
Sed quid de rickis dicam, ſplendente potentes
Auro, ſæpe floum vidi ſibi kruſtere grotum
Et ſeu captivum helben ſi in ſchludere goldo,
Ut tantum auſgebit tenebroſo in carcere geiſtum.
Quid verò Weibra, quæ non didicêre volantes
Arte floos Kleidris, ipſisque ausreibere Beddis.

Hæ ſæpe erregunt cum deiris krigia groſa,
Nunc Kragium aufl ſunt, & evehunt collaria circum,
Nunc tengunt magis & weiſunt ſua Ruckia bloſſa
Ut ſangant ſchlagantque ſloos, nunc reibere lendos
Incipiunt, bandos ſubflectunt ſcortisque beinisque,
Quid ſagam? ſæpe & ſoccos detrectere ſuſis
Vidi illas rockumque aufdeckere & undique ſoccos
Nunc huc nunc illuc beſuchere, ſtrickere ſontes:
Namque ſciunt Weibræ, quod gerne in ſoccine wohnant
Nec quando in Wullam ſemel inceſſere rugoſam
Hinc poſſint facili rurſus wegſpringere, jam cum
Affertur ſoccus, Deus ô bone quanta ſloorum
Agmina mitbringit, veluti ſic ſemine ſchwarzo
Eſſet conſperſus totus Tunc bella videres,
Tunc angſtum magnum treibit captiva ſloorum

Tur-

Turba, atque arbeitet toto cum corpore, ſchnablum,
Usreckit, beinos ad ſaltos ſitzit adhaltit
Wolla vel eludit, tunc fangunt ordine Weibræ
Nigrantes Schelmos, & tolluut banckio in hardo
In diſcumve, hic hi morduet, handisque tremendis
Invahiunt, ſetzunt näglos in corpora ſchwartza,
Et gnickgnack ſpielunt, ut circum blutus in Erda
Flieſſat, nec prius aufhörunt, niſi tota caterva
Tradita ſit Todo. Tunc liegunt agmina tanta,
Vitam qui latuere ſuam, ut wegraſſere poſſes
Handis, ſed beſmo wegkehrunt, ſæpeque fallunt
In gentem moldum, ſchütteluntve & flumine mergunt,
Quid memorem Jungfras, Mägdasque, ſchonuntne vigillis
Deiriculis? ſchenckunt vitam? non ſchenckere fas eſt,
Ajunt. Nam quando debent hæ ſpinnere Wockum,

 Vel

Vel quando Holnadium ſcharffis ausnehere nadlis
Sitzunt, nulla illis Frida eſt, ſi ſchwartzus in bloto
Hauto molliculo flous & ſe ſanguine megdæ
Füllit repletus, per Kleidros ſpringit & hupffit;
Vexieritque adeò ut Jungfræ ſeque absque pudore
Ausraffunt ſeſe & Beinos, Bauchumque be- beſehend,
Et ſcurant, donec paulum Webt agia cedant,
Sæpe etiam Kragium aufmachunt & Titia runda
Deſendunt, arcentque flnns, ne ſchnablide lædant,
Et blutum ausſaugant Namque hic entbeh- rere multum
Non poſſunt; eadem Mägdæ faciunt & ad unum
Si fieri poſſet, vermos ad tartara nigros
Pojicerent, Vidi quasdam, non lego Gaſellas.
Si quando vaccas herdo nachtreibere vellent,
Solo hembdo indutæ poterant non habere friedam,
Nunc hando in Ruckum fühlebant nunc ſua naglis

Tittia

Tittia cratzebant, nunc lendos, nunc Knigiosque.
Nec ſcio quid reliquum ſchurebant torve tuentes.
Hæc ideo vobis ô fratres ſchicko fideles,
Sæpe ut denckatis, gutumque liebhatis amicum,
Et quoties beiſſunt vos nigri ſchnablide deiri,
Et quoties handis veſtris ingreiſſitis hoſos,
Fangere nempe floos, tales effundite Wortos:
Jam flous, Hamburga quem ſchickunt urbe politus
Alter Beckandus, blutum me ſteckit in hautum,
Scilicet ut denckamque ſui, denckamque jocorum
Poſſorumque ſimul, Denckam ergo, cedito rurſus
Parve floe & noſtrum miſerè quoque plage Bekaantum
Freundum, ut ſit memor & nullis vergesſiat annis
Noſtri, ſic durat Freundſchafftia. Nun iſt es Ende.

(o)

Doppelte Zugabe
an das
Weibs-Volck/

I.
Wie die Flöhe zu vertreiben.

II.
Vorſtellung unterſchiedlicher und luſtiger
Flöh-Geſchichten.

Voranſprache.

NEhmt/ zartes Weibesvolck! nehmt an den guten Rath/
Der Euch gegeben wird. Es wär ja ewig Schad/
Wann Eurer zarten Haut nicht ſolt geholffen werden
Von Eurer Widerpart abſcheulichen Beſchwerden.
Verſucht die Mittel nur ein-oder etlich mal/
Ihr werdet ſehn / daß Euch gelindert wird die Qual/
Die Euch wird angethan von den verfluchten Flöhen.
Probatum eſt. Ich wünſch Euch alles Wohlergehen.

ES iſt ein böſes Ding in einem Hauſe / wann man mit Flöhen geplagt wird / ſonderlich haben die guten Weiberchen damit ihr ſonderbares Creutz / als welche mit ihren langen Kleidern diſe ſtechende Thierlein Compagnien- und Squadronen-weiſe aufleeſen. So iſt es auch höchſt beſchwerlich / bey der Nacht in einem Bette / als in einem Ameiß-Hauffen zu liegen / und für den Flöhen nicht ſchlaffen können; Eine nicht geringe Plage iſts ebenfalls / wann man bey ehrlichen Leuten ſich befindet / und einige Stiche oder Biſſe von diſen Spiritibus familiaribus und heimlichen Plag-Geiſtern empfängt / ſo reibet und wehret man ſich aus allen Kräfften / umb ihnen das Fleiſch aus den Zähnen zu reiſſen / daß andere Leuthe wähnen / man ſtecke voller Lateiniſches Lobs (Läuß wolt ich ſagen) darumb iſt es wohl gethan / daß man diſem Ungezieffer ſteure und Abbruch thue / ſo viel man immer kan und vermag.

Erſtlich iſt zu mercken / daß diſe Stich- und Biß-reiche Thierlein / ſich gerne fin-

den und antreffen laſſen/wo es ſtaubigte Böden giebt; dann ſie ernähren und erhalten ſich vom Staube/ daher auch pulex à pulvere den Namen hat/ wie Barthol. Anglicus lib.18. c.87. ſchreibet. Sonſten aber generiren und gebåren ſie ſich alſo: Sie empfangen kleine Eyerichen im Leibe/ daraus werden erſtmals kleine weiſſe Flöhe/ darnach werden ſie bald ſchwartz. Im Winter ſind ſie todt/dan̄ ſie können übrige Kält/ und übrige Hitze nicht leiden; im Sommer haben ſie ihre tauſendfache Freude.

Wer ein Hauß bauet/ der thut am beſten/ daß er unten Bolen oder Bretter auf die Erden legen/ und die Kammern Dielen/ oder mit Ziegeln bepflaſtern låſſet/ ſo kan ſich der Unluſt nicht ſo wohl erhalten; aber in der Erden und auf dem Leimen hat der Wuſt das beſte Leben. Wann man auch im Sommer mercket/ daß ſie in einer Kammer überhand nehmen wollen/ ſo waſche man nur die Dielen unten auf dem Boden fein rein/ und ſcheure oder fege die Bretter fein wohl/ daß ſie ſchön weiß werden/ ſo bleiben ſie hinweg.

Es

Es halten etliche dafür/ wann man Erlen-Laub/ im Sommer frühe/ weil es noch vom Thau feucht iſt / in die Kammer ſtreuet/ das ſoll ſie anklebend behalten/ darnach bringe man das Laub aus der Kammer/ und kehre ſie fein rein aus ; dann offt auskehren bringet ſie auch ſehr hinweg.

Item Pulicaria oder **Flöh-Kraut**/ ſonſt auch Perſicaria genannt/ des Morgens früh geſammlet/ und in die Kammer umbher geſtreuet. Ingleichen **Wallwurtz-Blätter** gegen Abend eingetragen/ und umbs Bette gelegt/ wie man in Welſchland pflegt zu thun. Und dann **Coriander-Kraut** in Waſſer geſotten/ und die Gemächer damit beſprenget/ vertreibet die Flöhe.

Attich-Blätter in Waſſer geſotten und über Nacht in Waſſer geweichet/ die Eſtrich und Wände damit begoſſen. Item Feigbohnen und Wermuth in Waſſer geſotten/ und damit beſprenget/ iſt auch gut dafür ; dann Wermuth iſt den Flöhen/ Läuſen und Wantzen Gifft/ wañ ſie nur denſelben riechen/ ſchmäcken oder koſten/ ſo ſterben ſie. Co-

Coloquint oder wilden Kürbis zerſtoſſen/und mit Waſſer vermiſchet/und im Gemach/dariñ es viel Flöh hat/damit beſprenget. Oder nim̃ Wermuth/Coloquint-Aepffel Pfirſching-Blätter/Eiſen-Kraut und Coriander/ ſeuds in Waſſer/ beſprenge das Hauß damit/ ſo bleibet dir kein Floh darinnen.

Nehmet auch lebendigen Kalch/ die Wermuth-Knoſpen oder Blumen/ thut es beydes in Waſſer/ dariñ zuvor Hopffen und Coriander gekochet iſt/ und beſprenget die Gemach und Kammern damit.

Item nimm Ochſen-Gall/ Wermuth/ Pferd-Urin durch einander/ geuß Waſſer darunter / und beſprenge das Gemach damit/ daß es gar ſchwimmet / laß 3. oder 4. Stunden ſtehen/ darnach kehre das Gemach.

Will man daß die Flöhe ſterben ſollen/ ſo nimm Eiſenkraut/ Coloquint-Aepffel/ Wermuth und Coriander/ ſeuds in Waſſer/ darinnen zuvor Pfifferling ſind ausgeſotten worden/ und beſprenge das Erdreich damit.

Wann

Wann man Wermuth in Saltz-Waſſer ſiedet / und beſprenget die Kammern und Gemächer damit / ſo tödtet und vertreibet man ſie auch.

Wer Wermuth in Oel ſiedet/ und ſich beſtreichet/zu dem kommen die Flöhe nicht.

Peterſilgen-Kraut oder **Welſch Flöhſamen-Kraut** alſo in einem Gemach gebrauchet/ läßt keinen Floh darinnen wachſen. Wermuth in die Kammern geſtreuet / allda die Flöhe innen ſind/ vertreibet ſie auch.

Item **Kröten-Dill**/ Cotula fœtida, oder Amaracus Galenica in die Kammern geſtreuet/oder das Kraut und die Blumen davon in Waſſer geſotten/ und die Paviment oder Eſtrich damit beſprenget/ vertreibet ſie auch.

Item **Narden-Samen** mit **Meer-Zwiebeln** in Eßig geſotten/ und damit beſprenget.

Senff-Samen und **Oleander** in Waſſer geſotten/ thuts auch.

℞. Raden oder Nigellam, lege ſie ins Waſſer/ biß ſie weich werden / beſpren-

ſprenge die Kammer damit. Item laß die Kammern fein ſauber und rein auszkehren / darnach nimm ungelöſchten Kalch / der fein klein geſtoſſen / und durch ein Sieb getrieben iſt / beſpreng die Kammern damit.

Mache einen Rauch von Rinder-Miſt / ſo weichen Wantzen und Flöhe.

Alexius Pedemontanus ſchreibt / wañ einer alle Flöh über einen Hauffen zuſammen bringen wil / ſo ſol er unter das Bett eine Grube oder Loch machen / oder eine Schüſſel ſetzen / oder ein Bretlein legen / und Bären- oder Ziegen-Blut / oder Bocks-Blut drein thun.

Item man nehme Eſels-Milch / und mache damit naß was man wil / tauche etwan ein Tüchlein / oder was anders darein / legs an einen Ort / ſo ſam̃len ſich die Flöhe bald dahin / und hüpfen darauf.

Item mache einen Topff / der dem Boden gleich ſtehe / beſchmiere ihn allenthalben mit Bären- oder Rindern-Schmaltz.

Etliche ſchreiben / man ſoll ein Holtz mit Fuchs- oder Igel-Schmaltz ſalben /

und

und an den Ort legen/ da die Flöhe ſind/ ſo ſollen ſie alle darzu kommen. Etliche nehmen Igels- und Fuchs-Schmaltz/ eines ſo viel als des andern zuſammen.

Wann man die Würmlein/ ſo des Nachts leuchten/ aufhänget in dem Hauſe/ ſo bleiben keine Flöhe.

Wañ der Fuchs vil Flöhe hat/ ſo nimt er ein Püſchlein Wolle ins Maul/ und laufft ins Waſſer/ daß er nur oben das Maul herauß reckt/ da kriechen die Flöhe aus dem Waſſer imer nach der trockenē Wolle/ wann er hernach merckt/ daß ſie alle hinein gekrochen ſind/ ſo läßt er das Püſchlein Wolle fallen/ und laufft aus dem Waſſer darvon. Wollen ihm nun Weiber und Jungfern nachfolgen/ mit ihrer Flöh-Jagt/ ſo können ſie des Ungeziefers auch wol leicht loß werden.

Man ſchmiere einen neuen Hafen inwendig und auswendig mit Böcken-Unſchlit/ ſetz ihn zum Bette/ ſo kommen ſie alle daran? oder miſche Ziegen-Blut mit Odermennig Safft/ oder mit Laugen/ beſprenge das Gemach/ ſo ſterben ſie alle. Man zünde

Poley

Poley in dem Gemach! da die Flöhe innen ſind / an / ſo ſterben ſie.

Man nehme Terpentin / ſchmiere ihn auf ein ſauberes Bret / ſtells an den Ort / da die Flöhe ſind / ſo behangen ſie an demſelbē. Aber genug hiervon.

Der II. Anhang kurtzweiliger Flöh-Geſchichten.

1. EIn Weib fand im Winter Flöhe in ihrem Peltze / und beklagte ſich / daß ſie auch bey der kalten Zeit ſolcher nicht entnommen ſeyn könte. Darauf ſagte ein andere: In den Peltzen haben die Flöh ein gantzes Jahr ihren Sommer.

2. Es ſchriebe einer einem Soldaten einen Zettel anzuhencken für die Flöhe / nachgehenden Begriffs:

Ey beißt / ey beißt ihr Flöh und Läuß /
und bringt an Galgen eure Speiß.

3. Taubman ſagte: Er hielte mehr von einem Flohe / als von dem beſten Hirſchen; weil diſer den Unterthanen ſchade / und offt arme Leute mache / das thue kein Floh.

4. Als

4. Als Mr. Goulard ſich zu Bette legte / und von den Flöhen ſehr übel geplaget wurde / löſchte er das Licht aus / damit ſie ihn nicht mehr ſehen möchten.

5. Ob gleich der Floh ein ſehr kleines Thierlein iſt / ſo ſchreibt doch Scaliger Exercit. 59. und 326. er ſey von einem Africaniſchen Künſtler an ein dermaſſen ſubtiles und leichtes güldenes Kettlein gehenckt worden / daß deſſen unerachtet / der Floh ſeine gewöhnliche Sprünge verbringen können. Er hat bisweilen ſeiner Frau das zarte Blut ausgeſogen / und wan er ſatt geweſen / ſich ins Bette geleget.

6. Vor einigen Jahren iſt zu Paſſau ein Künſtler geweſen / welcher die Flöhe konte an güldene Kettlein hencken / die er hernach umb groſſes Geld verkauffte.

7. Jener berühmter Mañ bringet folgende Gleichniſſen von den Flöhen hervor: Ihr ſollet den Ohrenbläſern nicht Platz geben / welche wie die Flöhe von einem Ort zum andern hüpffen. Die Indianer zu Goa pflegen ihre

Häu-

Häuſer inwendig mit Rinder-Miſt zu ſchmieren/ und ſagen/ daß ſolches gut für die Flöhe ſey; alſo ſollet ihr eure Ohren auch mit etwas ſchmieren/ damit kein Geſchwätz hinein könne. Und wie jener Epäus geſchryen/ und die Götter umb Hülff angeruffen/ wan ihn ein Floh gebiſſen; alſo ſollet ihr euch vor dem gifftigen Biß der Zutitler und Mährlen-Träger auch fürchten. Und wie die Weiber mehr/ als die Mannsperſonen von den Flöhen geplagt werden/ wie deſſen Urſach Sebaſtian Scheffer beym Othone Melandro tom. 1. Jocoſer. N. 11. alſo richten gemeiniglich die Weiber mit ihren Zungen das meiſte Unglück an

8. Es ſchreibet Marcus Paulus Venetus von ſeiner Zeit/ daß die Inwohner des Königreichs Lack in Indien/ ſo damahlen noch Heyden geweſen/ die Flöhe/ Läuſe und Fliegen nicht tödten/ weil ſie eine Seele haben.

9. Petrus de Victoria erzehlet eine wunderbare Geſchicht/ die ihm und den Seinigen in America begegnet/ und

zwar

zwar mit folgenden Worten: Er hat-
te ſich einſt/ nebenſt ſeinen Gefärten/ auf einer Americaniſchen Inſul/ mit höchſter Mühſeeligkeit befunden/ und weil der Nordwind gar kalt angefangen zu wehen/ in einen Wald begeben: welcher ihnen an ſtatt eines warmen Rocks ſeyn ſollen. Wie ſie nun mitten in ſolchen Forſt hinein gelanget/ iſt ihnen ein gantzes Heer von Flöhen begegnet/ welche aus dem daſelbſt feuchten und allezeit faulen Erdreich geboren/ ſich/ ihrer Art nach/ zu einer groſſen unzählbaren Menge gemehret/ und weil ſie ſelbiger Gegend eine/ für ihre Brut und Nahrung bequeme Erde angetroffen/ aus den ſümpfichten Erdklöſſen überall herum gehüpffet; Nicht Mann für Mann/ oder einzelner Weiſe ſondern mit gantzen dicken Hauffen die Kräuter und Baumzweige hinan geſprungen/ und das Laub abgefreſſen. So bald aber dieſem Ungeziefer der Geruch von Menſchen entgegen gekommen/ iſt es von den Bäumen herab/ ihnen auf die nacketen Glieder

(denn

(denn ſie giengen meiſtens bloß/ und hatten ihre Kleider hie und da an die Bäume gehenckt; ſprungen alſo nackend umbher/ umb ſich deſto leichter zu bewegen und zu erwärmen) gefallen/ bey Hunderten und bey Tauſenden; und hat ihnen die Arme/ Waden/ Beine/ Hüffte/ ſampt dem gantzen Leib ſchmertzlich gebiſſen/ zerſtochen/ und/ wie mit einem Bohrer gleichſam durchgraben. Ihre Zähnlein waren grauſam wild/ fraßgierig/ und machten ein ſolches Getöß/ daß das gantze Geſchwärm einen einhelligen Schall des kirrenden und gnirſchenden Gebiſſes von ſich gabe/ und man nicht weniger überlaut hören konnte/ wie ſie zubiſſen/ als wie mans mercklich genug fühlete. Solcher Laut kame faſt mit dem Gemurmel und Getös der Seiden-Würmer überein/ wann ſie die Maulbeer-Blätter benagen. Sie lieffen und ſprangen eben ſo unverſchämt herumb/ als wie unſere Europäiſche Flöhe; waren aber viel gröſſer und ungeheurer/ verdrießlicher und häuffiger.

Die

Die von dieſem Ubel überfallene Spanier wehreten ſich mit Händen und Füſſen/ ſchlugen todt/ und ſchüttelten von ſich ab aus allen Kräfften / ſo viel ihnen möglich. Aber da hätte einer tauſend Hände mögen haben / ſich ſolches Ungemachs genugſam zu entladen; und doch nicht viel ſollen ausrichten. Derowegen riſſen ſie Zweige und gantze Aeſte von den Bäumen/ machten Lärmen/und giengen geſamter Hand auf dieſe Harpyen loß/ mit groſſer Furie/ Grimm und Rachgier; ſchmiſſen und ſchlugen im finſtern (deñ es war Nacht) auf das Geſchmeiß/ in die Länge und überzwerch; wolten auch nicht eher ruhen noch aufhören / biß ſie durch Verderbung eines unglaublichen Hauffens ſolches Ungezifers/ genugſame Satisfaction eingenommen hätten. Denn die Rache iſt ſüß; und ſolte es gleich nur Flöhe und Läuſe gelten! Es gewann das Anſehen als wolten die Pygmäiſchē Zwerch-Männlein wider das geflügelte Heer der Kranichen zu Felde rücken/ oder der Aegiptiſche Pharao/ wider die Hunds-

Flie-

Fliegen und Fröſche eine Schlacht anſtellen. Aber alle Macht und Gewalt der Menſchen iſt (wie allerdings auch die Manichäer bekennen müſſen/) zu ſchwach gegen die Flöhe! das allerverächtlichſte Würmlein und Unziefer darff die allerſtärckſte und aufgeblaſenſte Stöltzlinge ausfordern und verſpotten/ damit der Menſch handgreifflich möge ſpüren/ wie tieff und in was für Schwachheiten er ſey durch Verachtung des Göttlichen Gebots verfallen: als welcher/ in dieſem Stande der Verweslichkeit/ auch ſo gar den Flöhen nicht beſtand und mächtig genug; da ſonſt/ wann er im Stande der Unſchuld wäre verbliben/ Panter-Thier/ Tiger und Löwen würden zu ſeinen Füſſen gelegen ſeyn/ und ſich unter das Joch ſeiner Herrſchafft demüthig haben bücken müſſen.

Kurtz davon zu reden: das ſchändliche Geſchmeiß die ſo verächtliche Flöhe/ ſind mächtiger erfunden/ weder die ſchnaubende und Rachſchäumende Spanier. Jemehr derſelben erſchlagen

gen/ je aufrührlicher die übrigen im Walde wurden/ und vnn allen Seiten Regiment-weiſe zum Entſatz herum gehüpffet kamen: alſo gar/ daß/ ob zwar die Spanier ſolche ihre Feinde/ wie Spreuer und Staub ſolche anfänglich geachtet/ ſie doch endlich/ nachdem es zur Action gekommen/ nach langem Flöh blutigen Gefechte/ die Wahlſtatt verſpielet/ Reiß-ausnehmen/ und ſelbigen Wald gäntzlich quitiren müſſen.

Zum Beſchluß wird den Gelehrten zu Lieb aus Cœlio Calcagnino folgendes geſetzet/ und zwar

I.

PULICIS NUNCUPATIO:

ÆRa, marmora, ſaxa, ebur, tabellæ,
Cum jacent ſine honore proſtituta,
Calcari pedibus ſolent profanis.
Cum verò fuerint dicata templis,
Actutum innumeros merent honores.
Sic vilis modò ſordidusque pulex
Cœpit denique nonnihil videri,

Cum

Cum Rhetor ſua vota nuncupavit;
Et ſcripſit breve Carmen in tabella:
Donum Antiſtitis eſto Vatienſis.

2.

Hieronymi Angeriani

EPITAPHIUM PULICIS.

PUlchra pulex teneræ penetrat dum membra puellæ;
Clamque ſubit niveum dente premente femur;
Comprimitur digitis, & nigro clauditur Oreo:
Sed dedit hoc illi Diſtichon alma Venus:
Mortuus hîc jaceo, ſed non hîc mortuus ardens
Dum premor albenti pollice, vivo PULEX.